Introducere în politica zilelor noastre

după

BILL CLINTON: PRIETEN SAU DUȘMAN?

de Ann Wilson

și

PE DRUMUL COTROPIRII MONDIALE

de Gary H. Kah

Editura Studii Istorice Românești
1993

THE ROMANIAN HISTORICAL STUDIES
Traian Golea
1029 Euclid Avenue
Miami Beach, Fla. 33139, U.S.A.

Introducere în politica zilelor noastre

după

BILL CLINTON: PRIETEN SAU DUŞMAN?

de Ann Wilson

şi

PE DRUMUL COTROPIRII MONDIALE

de Gary H. Kah

Editura Studii Istorice Româneşti

1994

INTRODUCERE

A trecut un an de când preşedintele Statelor Unite, Bill Clinton, a fost inaugurat festiv la Casa Albă. Ce-a realizat în acest răstimp?

Iată cum arată America astăzi, în cuvintele istoricului Ralph Epperson: "Ziarele sunt pline în zilele noastre despre creşterea explozivă a numărului de divorţuri; despre maltratarea tot mai crescândă a copiilor de către unii părinţi; despre numărul tot mai mare de violuri; despre creşterea continuă a numărului celor care citesc materiale pornografice; despre creşterea continuă a tâlhăriei; despre cereri ca să se instituie un guvern mondial; despre insistenţa tot mai mare ca să se dărâme graniţele naţionale; despre tot mai multe biserici creştine închise pentrucă nu vor să se supună cenzurii guvernului; şi aşa mai departe. Dar de unde vin toate astea? De ce toată moştenirea trecutului, familia, graniţele naţionale, dreptul de a avea o religie liber aleasă, dreptul la avere personală, şi alte drepturi, sunt aşa de acerb atacate? Oare există persoane şi organizaţii care doresc să schimbe ordinea de bază a lucrurilor?" (*The New World Order - Noua Ordine Mondială,* Introducere).

Dau mai jos o scrisoare scrisă de Crăciun în 1993 de un american, prietenilor lui din România:

"Recent s'a întors un cunoscut dintr'un tur în Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, România, Bulgaria si Turcia. România i-a făcut cea mai deplorabilă impresie. Mizerie neagră, delăsare, o ţară complet devastată economic şi moral, pradă speculanţilor politici şi financiari. Greu de spus cât va dura situaţia actuală cu toate efectele ei nu numai asupra economiei (care se simte cel mai acut) dar mai ales asupra condiţiei morale a tineretului. S'ar părea că toate scursorile, putrefacţiile, viciile din vest (şi har Domnului multitudinea lor e impresionantă, variate si răspândite în toate straturile sociale de la omul de rând până la cel care dictează soarta ţării şi în ultimă instanţă poate chiar a lumii) şi-au găsit locul lor de cinste în noua societate română.

Veştile pe care le primim sunt deprimante şi ne dor. Am dori să vă spunem un cuvânt de încurajare, dar din păcate viitorul ni se pare sumbru, fără soluţie nu numai pentru România ci pentru întreaga omenire. In ultimii 10-15 ani ne-am străduit să ridicăm vălul care acoperă lupta politică din culise şi pe măsură ce adunam date, urâciunea ce s'a dezvăluit era din ce in ce mai surprinzătoare şi de necrezut... marea majoritate a oamenilor preocupaţi de necazurile lor personale într'o economie falimentară şi într'o

societate terorizată de o violenţă explosivă alimentată de *mass-media* şi legislaţii strâmbe, nu au timp şi interes pentru viaţa politică şi, ce este mai tragic, au fost conditionaţi să creadă tot ce se scrie în ziare. Si ziarele mint. Ziariştii de aici sunt practic nişte prostituaţi în meseria lor, plătiţi extrem de bine (peste un milion de dolari pe an!) şi nu îşi riscă viitorul financiar pentru echitate socială şi adevăr, ci ascultă slugarnic de poruncile celor care ţin hăţurile. Iar cei care ţin hăţurile fac parte din consorţiul internaţional al băncilor care au decis crearea Fondului Monetar Internaţional şi a Naţiunilor Unite şi care împing lucrurile cu determinare spre un guvern mondial care va pune capăt tuturor libertăţilor individuale. In momentul în care visul (mai bine zis coşmarul) ăsta nebleznic se va împlini, omenirea va intra în cea mai neagră epocă din care dacă va fi în stare să iasă, o va face cu sacrificii omeneşti şi materiale imense. Trăim apogeul unei conspiraţii diavoleşti care a început cu secole în urmă şi numai la sfârşitul secolului trecut au început să se concretizeze evenimentele conform planului lor. Dar să reiau de la început.

In 1913, după câteva încercări nereuşite, bunicul lui David Rockefeller a izbutit să introducă o lege conform căreia Congresul, contrar Constituţiei, cedează dreptul de a creea banii pentru gospodărirea naţiunii unui grup de bănci căruia îi dă numele de Federal Reserve Bank: "Federal" ca să dea iluzia că este vorba de o instituţie guvernamentală şi nu privată. Când Congresul decide că are nevoie de bani pentru orice acţiune (drumuri, poduri, apărare, etc.), în loc să creeze bonuri pe care să le pună în vânzare, se adresează acestei colecţii de bandiţi internaţionali care creează banii din vânt şi cu dobândă! Ca un exemplu ultra simplificat, Congresul cere 1000 de dolari, banca îi livrează cu 10 la suta dobândă, ceeace înseamnă că Congresul dintr'un fond de 1000 de dolari trebuie să restituie băncii 1100 de dolari. Suta de dolari dobândă trebuie plătită, şi din nou Congresul se adresează băncii pentru un împrumut ca să aiba cu ce plăti dobânda veche. Din 1913 până acum datoria guvernului american către aceşti bancheri s'a ridicat la aproape 4 trilioane de dolari, la care se adaugă datoriile individuale ale cetăţenilor care fac împrumuturi pentru case, maşini, etc.; şi toate băncile sunt afiliate la această bancă centrală. Se estimează că datoria totală este între 12-16 trilioane de dolari, o sumă care depăşeşte de câteva ori toţi dolarii care există în circulaţie în toată lumea. Optzeci la sută din taxele

pe care le plătim se duc în buzunarele băncilor internaţionale pentru plata dobânzii anuale. Ţara este falită, politicienii sunt aleşi după gradul de servilism, cine ridică capul este discreditat de către *mass-media* cu un sistem infailibil: îţi pune o eticheta de rasist, alb extremist, separatist, şi dacă doreşte să te distrugă total atunci eşti declarat anti-semit. Un fapt ciudat, băncile care participă la acest Federal System sunt aceleaşi care au finanţat revoluţia bolşevică; numai două din ele sunt în Statele Unite, restul sunt în Europa. Un ultim amănunt. Toate legile votate de către Congres pot fi atacate judiciar dacă există motive să fie considerate neconstituţionale. Pentru sistemul bancar centralizat, Congresul a votat o lege specială prin care se face ilegală orice fel de acţiune judiciară îndreptată împotriva lui. Si în plus nimeni, nici Congresul, nici Preşedintele nu are dreptul să cerceteze legislaţia bancară, şi nici manevrele băncilor în bursa internaţională. Câţi ştiu faptele astea? Un număr supărător de mic. Cei care caută să dezvăluie complotul sunt aruncaţi în puşcărie, asasinaţi, distruşi financiar. Acelaşi lucru se întâmplă în Europa. Toate guvernele vestice au grave probleme financiare - şi asta din cauza că au adoptat acelaşi sistem bancar. Care este rezultatul acestui control total asupra guvernelor? Acum câţiva ani un senator a declarat că nu Uniunea Sovietică este cea care răspândeşte comunismul în lume ci guvernul american. Şi este perfect adevărat. Incă de pe vremea celui de-al doilea război mondial, regimul sovietic a fost favorizat de către toate administraţiile americane. Roosevelt, pe motiv ca îl ajută economic, i-a trimis o presă şi hârtie pentru a tipări dolari, ceeace a avut drept rezultat un influx masiv de spioni. Truman l-a ajutat pe Mao Tse Tung să preia puterea în China pe continentul Asiei. China naţionalistă a fost dată afară din Naţiunile Unite şi înlocuită cu China comunistă de către preşedintele aşa-zis "conservator" Nixon. Eisenhower a furnizat alimente pentru armata sovietica când a "eliberat" Cehoslovacia. Carta Naţiunilor Unite a fost scrisă de o bandă de comunişti din Statele Unite, între care Dexter White şi Alger Hiss. Primul s'a "sinucis" când au început investigaţiile cu privire la activitatea lui subterană -ca să nu poată dezvălui numele altor trădători-, iar cel de-al doilea a fost băgat în puşcărie pe 20 ani pentru spionaj în favoarea Uniunii Sovietice. Douăzeci de mii de soldaţi americani care au fost luaţi prizonieri de către armatele sovietice în timpul celui de-al doilea război mondial nu s'au mai întors; toate administraţiile au cunoscut faptul şi singurul efort pe care

l-au depus a fost să acopere adevărul de ochii lumii. Murdăria a ieşit la iveală anul trecut. Mare zarvă? Aiurea! Majoritatea ziarelor n'au pomenit un cuvânt, iar Congresul a luat notă în tăcere. Reacţia celor din public care au aflat: 'Oh, ce poţi să mai faci, după atâta vreme şi-aşa au murit desigur cu toţii!' Dar acelaşi lucru s'a întâmplat recent cu prizonierii americani din Vietnam şi Coreea. Efortul administraţiei actuale şi al celor precedente a fost să muşamalizeze o realitate care din partea unei naţiuni demne ar cere o acţiune drastică. Documentele au fost ţinute secret şi când familiile celor interesaţi au făcut suficientă presiune, preşedintele-marionetă ce-l avem azi a promis că va da ordin să devină accesibile publicului toate datele; iar în ziua următoare guvernul a distrus toate documentele din Bangkok, cele care promisese cu o zi înainte că le va face accesibile.

Religia: creştinismul este sub atac din afară şi dinăuntru. Religia este scoasă oficial din toate şcolile de stat şi cine îndrăzneşte să pomenească cuvântul de Dumnezeu sau şi mai rău Isus, este dat afară din învăţământul public. In schimb biblia satanică are o mare greutate în programul academic. Nu există fonduri pentru repararea bisericilor, iar când ajung în înaintată stare de decădere, intervine mâna binefăcătoare a guvernului care zice: vă dau banii dar restaurarea va avea loc după planurile şi ideile noastre. Drept urmare decoraţiile interioare, cele mai bune producţii a secole de civilizaţie şi cultură, sunt înlocuite cu monstruozităţi moderniste iar crucea cu răstignirea este înlocuită cu o cruce simplă, ceeace face ca în mintea celor tineri crucea să fie asociată cu o mitologie şi simbolistică situată pe acelaşi plan de importanţă ca toate mitologiile păgâne cu semnele lor geometrice. Oficierile au suferit schimbări pe care preoţii rămaşi pe poziţii creştine le consideră blasfemii. Dar ordinele vin de sus. Aşa cum au fost înlocuiţi politicienii cu zdrenţe mizerabile, tot aşa au fost înlocuiţi cardinalii şi episcopii cu slugi ale noii ordini mondiale. Si pentru ca omenirea să afle că este pe pragul unei noi ere, Bush, urmaş demn al lui Stalin şi Hitler, a distrus leagănul civilizaţiei vestice într'un război nedrept şi monstruos. Trei sute de mii de irachieni au fost omorâţi, pentru prima dată în istoria războaielor armata care s'a predat a fost măcelărită, americanii au îngropat de vii soldaţii din tranşee, au utilizat obuze anti-tanc făcute din uraniu "neradioactiv", care de fapt este radioactiv şi ca urmare o bună parte din Irac va fi de nelocuit timp de secole. Şi Sadam a fost minţit de către Bush că

Statele Unite vor considera conflictul lui în Kuweit ca o problemă locală între arabi şi nu se vor amesteca. Notez că Kuweit-ul a făcut parte din Persia până în 1926 când Marea Britanie a rupt zona cea mai bogată în petrol, a declarat-o ţară independentă, şi a instalat un guvern marionetă care continuă să lingă cizmele cotropitorilor. Ca tonaj, bombele aruncate aspra Iracului au depăşit cele care au distrus Germania în ultimul război mondial.

In fiecare an aproximativ două milioane de copii dispar, marea majoritate sunt furaţi de către părinţi divorţaţi nemulţumiţi de deciziile legale, o parte sunt furaţi cu scopul de a stoarce bani, dar rămân aproximativ 100.000 a căror urmă nu se mai găseşte în veci. Există însă serioase indicaţii că sunt folosiţi în sacrificii satanice în care sunt implicate personalităţi de vază din lumea financiară şi politică. Motiv pentru care toate investigaţiile care converg spre această concluzie sunt oprite uneori în mod violent. In Nebraska începuse un scandal care ameninţa să ia proporţii uriaşe, în care s'a dezvăluit cum aleşii poporului şi ai finanţelor au racolat copii ca să distribuie droguri, şi să participe în tot felul de orgii sexuale de neimaginat; unii au fost vânduţi în alte ţări. Ziarele au luat o poziţie conciliatoare, defăimând martorii; şi totul s'a oprit, spre oroarea cetăţenilor, când anchetatorul a fost asasinat. In mod misterios aproximativ 15 martori de bază pentru acuzare au murit în circumstanţe ciudate iar toţi ceilalţi s'au retras în tăcere, terorizaţi.

Familia: ca şi religia, unitatea familiei este sub masiv atac. Educaţia din şcoli tinde să slăbească legăturile dintre părinţi şi copii. Pentru prima dată în istoria omenirii un tribunal a divorţat un copil de părinţi la cererea lui. In filme relaţiile dintre părinţi şi copii sunt nenaturale, întotdeuna încordate, iar copilul crescut pe maidan în crimă şi droguri, este totdeauna arătat că dovedeşte mai multă înţelepciune şi înţelegere decât tatăl lui, rămas închistat în dogme prăfuite. Filmele ca şi ştirile abundă în relaţii sexuale între părinţi şi copii. Psihologia noii ere e capabilă să inducă o realitate virtuală în capul nenorociţilor care intră pe mâna psihologilor. Drept urmare un număr de familii au fost dezintegrate. Fete, deja la o vârsta matură, unele măritate, au fost hipnotizate şi făcute să creadă că retrăiesc momente din tinereţea lor fragedă când tatăl lor le-a molestat sexual. S'a dezlănţuit un val de procese în care o alta tagmă infectă din ţara asta, avocaţii, au fost beneficiarii principali. "Amintirile" au fost, evident, scoase

la iveală cu metode psihologice noi care pot, în mâinile unuia priceput, să inducă orice fel de retrăiri. Metoda a fost aplicată cu mult succes şi mare vâlvă pentru discreditarea bisericii catolice. O mulţime de preoţi au fost acuzaţi de relaţii sexuale cu fetiţe şi băieţei. Dacă acuzele sunt întemeiate sau nu, este greu de ştiut în minciuna groasă în care trăim. Un lucru e clar: publicitatea asta este foarte dăunătoare, o grămadă de credincioşi se dezlipesc de biserică, iar pe front economic costul proceselor este exorbitant. O oră de consultaţii avocăţeşti depăşeşte 600 de dolari, iar daunele cerute de partea vătămată sunt de ordinul milioanelor. Bisericile nu sunt subvenţionate de stat şi procesele sunt o măsură eficace de lichidare a lor.

Economia: Se poate rezuma într'o frază. Acum 20 de ani cheltuiam în jur de 12-13 dolari pe săptămână pe mâncare. Acum cheltuim aproape 200 şi în plus am devenit vegetarieni ceeace reduce semnificativ costul existenţei (un kilogram de carne se ridică la 20-30 dolari şi când o pregăteşti se reduce la jumătate, bietelor animale înainte de a fi măcelarite li se dă o doză masivă de steroizi ca să reţină apa).

Educaţia: a fost atât de eficient degradată încât la toate concursurile internaţionale, studenţii şi elevii americani se califică pe ultimele locuri. Violenţa în clase a atins culmi greu de imaginat, profesoare sunt violate, profesori bătuţi sau împuşcaţi de elevii nemulţumiţi, utilizarea stupefiantelor e în floare, iar orgiile au loc uneori în incinta şcolii. Subiectul acesta ar merita mai mult spaţiu, căci educaţia este elementul crucial care transformă oamenii din fiinţe capabile să gândească constructiv şi independent într'o turmă informă uşor de manipulat.

Ce v'am relatat nu reprezintă preocuparea zilnică a omului de rând. Lumea încă este complet oarbă, ziarele sunt mute şi numai dacă ai norocul să dai peste o publicaţie curajoasă ai şansa să afli ce se întâmplă în lumea reală. Din nefericire faptele relatate sunt adevărate şi amplu documentate. Mi-e teamă că reprezintă mediul social în care ne vom petrece zilele. Părerea mea este că au început să testeze condiţionarea publicului. Dezastrul din Waco, în Texas, a fost acoperit şi dezinformarea practicată de către guvern şi *mass-media* a bătut toate recordurile anterioare. Există un documentar care arată cum tancurile au aprins cu aruncătoare de flăcări clădirea în care au fost cremaţi de vii de către agenţii guvernului 86 de persoane, dintre care 17 copii. Orice fel de investigaţie a fost cocoloşită de

guvern".

Intre timp civilii continuă să piară de gloanţe, foame şi frig în Sarajevo, soldaţii americani impun cu forţa războiul civil şi foametea în Somalia, iar Preşedintele Bill Clinton se mândreşte cu cea mai mare realizare a sa din acest răstimp de aproape un an de zile: a reuşit să impună homosexualitatea în armata americană.

Ce fel de om este Bill Clinton? Si ce fel de om este Hillary Clinton, care, ca şi tovarăşa Elena Ceauşescu, împărtăşeşte puterea şi domnia cu soţul ei dar, tot ca şi tovarăşa Elena Ceauşescu, este mai aprigă decât soţul ei şi n'a avut nevoie să fie "aleasă de popor" ca să pună mâna pe putere - ce fel de persoană este ea? S'au cunoscut la Facultatea de Drept la Yale, unde Bill era cunoscut ca fiind de "extremă stângă", iar Hillary era "comunista clasei." Ziarul *The New Republic* ne povesteşte că mama lui Bill Clinton fusese cândva infirmieră anestezistă la spital, cu care ocazie a lăsat un pacient să moară pentrucă nu s'a putut întrerupe din manicura pe care şi-o făcea. A fost acuzată de "neglijenţă criminală", dar afacerea a fost repede muşamalizată de mâini nevăzute; trupul de care par a fi legate acele mâini a fost însă curând promovat de către Bill Clinton, care înainte de a deveni preşedinte fusese guvernatorul statului Arkansas. Alt ziar, *Washington Times*, atrage atenţia că părinţii lui Bill Clinton erau necăsătoriţi când s'a născut actualul preşedinte al Statelor Unite. Ca să dreagă lucrurile, Bill Clinton a adus şi el pe lume o serie de copii nelegitimi şi albi şi mulatri, care toţi seamănă leit cu tăticul lor. Un senator, guvernator temporar al statului Arkansas în timpul lunilor de tranziţie de la alegere la inaugurarea lui Clinton ca preşedinte, care ţinea să dea publicităţii fotografiile şi adresele acestor copii, a avut un necaz cu arestarea unui fiu, şi atunci a avut loc următorul troc: fiul senatorului a fost pus în libertate, şi fotografiile şi adresele copilaşilor au fost date uitării ... Tot *Washington Post* aminteşte despre Roger, fratele preşedintelui, condamnat pentru trafic cu cocaină; despre sora lui, condamnată pentru jaf; şi ceilalţi fraţi pe care preşedintele nici nu vrea să-i recunoască ... (*apud The Ron Paul Newsletter*, 20 Octombrie 1993).

Dar nimeni nu e de vină pentru ce fac rudele lui. Omul e responsabil numai pentru faptele sale. Care sunt faptele lui Bill Clinton? Care sunt gândurile lui o ştim: consilierul lui economic (post cheie în administraţia lui) este Laura Tyson, fostă profesoară la Universitatea din California (Berkeley),

care preamăreşte în cartea ei *felul în care a fost aplicată economia stalinistă sub Ceauşescu în România*. **Ce-au realizat Ceauşescu şi Iliescu în România doreşte Bill Clinton să realizeze în Statele Unite ale Americii.**

Gorbaciov a declarat, scrie ziarul *The Globe and Mail* (1 Decembrie 1989, *apud The Fatima Crusader*, primăvara 1993), că "**greşiţi sunt cei din occident care insistă să creadă că ce vedem acum cu ochii este prăbuşirea socialismului, sfârşitul sistemului socialist. Dimpotrivă, asta înseamnă că procesul socialismului ... îşi va continua avansul în întreaga lume sub mai multe forme**". Dar americanii "nu vor accepta niciodată cu bună ştiinţă socialismul", scrie Norman Thomas, candidatul Partidului Socialist American timp de 20 de ani la preşedinţie; "sub eticheta de liberalism americanii vor accepta fiecare părticică a programului socialist până când într'o bună zi America va fi o ţară socialistă fără să-şi dea seama cum" (*Ann Wilson: Bill Clinton, Friend or Foe?* p.iv. De aici înainte această sursă va fi abbreviată AW). Incă de pe vremea când poporul american credea că se luptă înpotriva comunismului, încă de "sub administraţiile lui Roosevelt, Truman, Eisenhower, şi Kennedy, ideologia [guvernului american] a fost constantă: cea mai bună metodă de luptă împotriva comunismului este instalarea unui guvern mondial socialist condus de 'experţi' ca şi ei. Rezultatul este proliferarea structurii statale, pierderea treptată a suveranităţii naţionale sub stăpânirea Naţiunilor Unite, şi continua capitulare în faţa agresiunii comuniste" (Edith Kermit Roosevelt în *Indianapolis News*, 3 Decembrie 1961, *apud* AW, p. v). La contopirea lumii libere cu ţările socialiste într'o lume comunistă globală s'a lucrat cu diabolică răbdare de zeci de ani. Incă în 1953, preşedintele Fundaţiei Ford, H. Rowan Gaither, a dezvăluit că ordinele pe care le primeşte el de la Casa Albă sunt ca "să foloasească banii fundaţiei de aşa manieră încât să schimbe felul de viaţă al poporului american astfel încât toţi să fie cu uşurinţă contopiţi cu Uniunea Sovietică" (*American Opinion* din Ianuarie 1977, *apud* AW, p. vi). Si nimeni nu e mai potrivit decât Preşedintele Bill Clinton pentru a asigura triumful comunismului în întreaga lume.

CE NU I-A PREA PLACUT PUBLICULUI LA CLINTON

In tot timpul campaniei electorale, singurele reproşuri care i-au fost uneori aduse candidatului Clinton au fost adulterul şi faptul că s'a eschivat de la serviciul militar.

Una dintre relaţiile lui adultere a fost cu Gennifer Flowers, în ale cărei conversaţii telefonice cu Clinton amândoi se referă la relaţiile lor sexuale şi la felul în care vor minţi despre ele. Conversaţiile sunt consemnate în *Congressional Record*-Extension of Remarks E2539 - H11325 de către reprezentantul Robert C. Dornan la 12 August 1992.

Clinton a apărut la principalele canale de televiziune (NBC, ABC) declarând că cele ce se spun despre relaţiile lui adultere cu Gennifer Flowers sunt minciuni; astfel de relaţii n'au existat. Făcea aceste declaraţii pentrucă ultimele sondaje de opinie arătau că 85 % din alegători nu l'ar vota dac'ar afla nu atât că este adulter, cât că este mincinos. Drept consecinţă la aceste sondaje, mass-media s'a hotărât să acopere minciunile lui Clinton, să le muşamalizeze - aceeaşi mass-media care a făcut atâta isterie despre veracitatea oricărui alt candidat. Clinton a fost instruit să nu răspundă direct la întrebări directe despre adulterul cu Gennifer Flowers. Linia lui de apărare a fost că este indecent să întrebi un candidat dacă este sau nu un om adulter. Asta a fost şi linia soţiei lui, Hillary, care nu întelegea să piardă preşedinţia Statelor Unite numai pentru că soţul ei e un afemeiat. Dar Sydney Blumenthal de la *The New Republic* spune că Clinton admisese relaţii adultere faţă de aghiotanţii săi în campania electorală, discutând cu ei cum să ascundă adevărul. Dorinţa lui era ca acuzele să vină timpuriu, înainte de-a fi declarat oficial candidatul Partidului Democrat, ca să le poată nega din vreme. Dorinţa i-a fost îndeplinită: Larry Nichols, fost salariat al Statului Arkansas (unde era Clinton guvernator), l-a acuzat pe Clinton în faţa unei curţi cu juri de faptul că a cheltuit banii publici în escapadele sale amoroase adultere cu cinci femei, între care Gennifer Flowers. Toate cinci au negat. Ziarele mari au ignorat afacerea; în *The New York Times* a apărut doar o notiţă minusculă care conţine negaţia lui Clinton. Intrebat de un reporter dela staţia de televiziune WMUR din New Hampshire, răspunsul lui Clinton a fost în sensul "nu te priveşte." Celelalte staţii de televiziune au evitat problema. Acesta a fost titlul sub care a apărut istoria în *The New York Post* a doua zi. In acest

moment Gennifer Flowers s'a hotărât să vândă revistei *Star* convobirile ei telefonice cu Clinton, pe care le avea înregistrate pe bandă de magnetofon. Clinton a acuzat revista *Star* de fals; revista a publicat povestea legăturii amoroase dintre Gennifer Flowers şi Bill Clinton, care a durat 12 ani, între 1977 şi 1989, când Gennifer Flowers s'a amorezat de un altul cu care spera să se mărite şi-a rupt legătura cu Clinton. Mama lui Gennifer Flowers ştia de legătură; cel cu care ar fi vrut Gennifer să se mărite ştia şi el; colocatara ei de apartament ştia şi ea; alţi colegi de-ai lui Gennifer ştiau. Gennifer s'a hotărât să dea un interview la care lumea a putut asculta convorbirea ei telefonică cu Clinton despre adulterul lui. Dar ziarele mari au declarat că Clinton spune adevărul şi toţi ceilalţi mint. Despre înregistrarea pe banda de magnetofon, *The New York Times* şi revistele mari ca *Time, Newsweek, U.S. News and World Report* spun că initimităţile sexuale discutate de Clinton cu Gennifer Flowers ar fi putut fi foarte bine o conversaţie prietenească între doi oameni care se cunosc dar nu sunt neapărat amanţi.

Iată ce se aude înregistrat pe bandă de magnetofon:

1) Bill Clinton îşi exprimă temerile că descoperirile despre adulterele şi escapadele lui amoroase ar putea dăuna candidaturii lui la preşedinţie. Gennifer Flowers îi promite că nu va dezvălui adevărul despre ei doi. Ea îi reaminteşte că el îşi mai exprimase aceste temeri mai demult, şi face o glumă spunând că ar putea spune reporterilor cât de satisfăcătoare au fost pentru ea practicile de contact sexual oral ale lui Clinton. "La vremea aceea mi-ai spus că pot zice aşa dacă nu candidezi pentru presedinţie", spune ea şi râde. Clinton nu râde, ci îi recomandă multă prudenţă.

2) In altă convorbire, ea îl numeşte "darling ('dragule')" şi el o numeşte "baby ('dragă' între iubiţi)".

3) In altă convorbire, Clinton îi recomandă să nege cu perseverenţă legătura amoroasă dintre ei, şi să mintă despre faptul că la intervenţia lui, Gennifer Flowers a fost numită pe un post guvernamental trecând peste capul unei funcţionare negre care s'a plâns şi-a câştigat (AW, pp.13-142).

Amănuntele acestea sunt destul de sordide ca să torpileze candidatura oricui - în mod normal. Clinton a fost "ales" să fie Preşedintele Statelor Unite ale Americii, deşi poporul american nu l-a vrut şi 57 % din populaţie votase împotriva lui. A fost inaugurat la Casa Albă în Ianuarie 1993, şi timp de 11 luni ziarele şi televiziunea au exprimat numai admiraţie şi aprobare.

Apoi, deodată, la finele lui Decembrie 1993, au început să apară ştiri despre dubii cu privire la moralitatea preşedintelui în relaţiile sexuale!

E clar de ce Gennifer Flowers a dat publicităţii convorbirile telefonice şi legătura amoroasă cu Clinton: pentru bani. Revista *Star* i-a dat cât a cerut.

E clar de ce a fost promovat Clinton ca să candideze şi să fie "ales" ca Preşedinte al Statelor Unite ale Americii. E destul de corupt şi necinstit ca să fie util guvernului din umbră.

Dar de ce s'au hotărât deodată eminenţele cenuşii care conduc din umbră să permită să se străvadă o părticică din adevăratul Clinton? De ce la 8 Ianuarie 1994 a început să se vorbească despre delapidare şi fraudă în valoare de milioane de dolari din gestiunea băncii Madison Guaranty, bani care au trebuit să fie acoperiţi de muncitorul american - dar care s'au evaporat în parte trecând prin mâna lui Hillary Clinton şi a prietenului ei Vincent Foster, despre care garda personală povesteşte că petrecea adesea nopţi împreună cu Hillary, consolând-o de infidelităţile soţului? In Iulie 1993, Vincent Foster a fost găsit mort, împuşcat cu un glonţ în gură - dar fără să se vadă urme de sânge unde zăcea; deci cineva l'a transportat de la locul în care a murit la locul în care a fost găsit. Autorităţile au declarat că s'ar fi sinucis, dar n'au explicat cum şi-a mutat trupul dintr'un loc într'altul după moarte fără ajutorul nimănui. Imediat după moartea lui Vincent Foster, avocatul Casei Albe, Nussbaum, a confiscat dosare pline cu documente din biroul lui Vincent Foster, inclusiv jurnalul lui intim - documente care au dispărut fără urmă (cf. William p. Hoar, *Bill and Hillary's Whitewater Ride - Jocul lui Bill şi Hillary la Whitewater*, în *The New American*, Vol. 10, no. 3, 7 Februarie 1994). Unii cred că scandalurile ies la iveală pentru a slăbi încrederea poporului american în forma de guvernământ ce-o are şi pentru a-l face să accepte dictatura totalitară socialistă în spre care ne îndreptăm.

*

* *

Un alt lucru care nu le-a plăcut americanilor la Clinton - în special celor care şi-au văzut copiii trimişi să moară în Coreea, în Vietnam, în Somalia - a fost că s'a eschivat de la serviciul militar. Dacă ar fi fost un cetăţean ca toţi ceilalţi, i s'ar fi spus dezertor. Iată cariera militară a Preşedintelui Bill Clinton, Comandantul Suprem al Forţelor Armate ale

Statelor Unite ale Americii:

La 19 August 1964, Clinton se înregistrează, cum cere legea tinerilor absolvenţi de liceu.

In Septembrie 1964, Clinton întră în anul I la Universitatea Georgetown. Avea 18 ani.

La 17 Noiembrie, 1964 Clinton este scutit de serviciul militar pe perioada studenţiei.

La 16 Februarie 1968 administraţia preşedintelui Johnson anunţa că numai studenţii care nu-şi primiseră încă licenţa sunt scutiţi de serviciul militar, nu şi licenţiaţii.

La 20 Martie 1968 Clinton este clasificat ca ne-scutit de serviciul militar - şi mâini nevăzute îi tot amână examenul medical timp de 10 luni şi jumătate, singurul tânăr cu care s'a procedat astfel.

In vara lui 1968 influenţe politica îl ţin pe Clinton departe de serviciul militar. Robert Corrado, membru al comisiei pe vremea aceea, îşi aminteşte cum dosarul lui Clinton a fost extras şi pus deoparte cu explicaţia: "trebuie să-i dăm timp să ajungă la Oxford", unde nu se putea duce înainte de Septembrie 1968. Corrado îşi aduce aminte cum a fost sâcâit de un aghiotant de-al Senatorului Fullbright să-i acorde lui Clinton regim preferenţial, şi cum dosarul lui Clinton era tot timpul ridicat şi ascuns de comisie de la 20 Martie 1968 până la 3 Februarie 1969, când Clinton era deja pitit la Oxford. Intre timp unchiul lui Clinton, Raymond, i-a obţinut prin Senatorul Fullbright un locşor călduţ în marina de rezervă, deşi nu existau locuri libere. Locşorul a fost creat anume pentru Bill Clinton, care nu apărea deloc. Când ofiţerul care-i făcuse locşorul i-a dat telefon lui Raymond şi l-a întrebat unde e recrutul, acesta a răspuns: "Nu-ţi face griji. Nu va mai veni, am aranjat noi totul" *(Los Angeles Times*, 2 Septembrie 1992, *apud* AW, p. 124).

La 2 Februarie 1969 Clinton, deja bursier Rhodes la Oxford, trece în fine examenul fizic pentru a determina dacă e apt pentru serviciul militar sau nu.

In Aprilie 1969 Clinton este notificat că a fost recrutat şi nu se prezintă. Ulterior pretinde că i s'ar fi spus că nu e nevoie să se prezinte.

In Iunie-Iulie 1969 Clinton este anunţat a doua oară că este recrutat. La 11 Iulie 1969 prietenul lui din Oxford, Cliff Jackson, scrie că "[Clinton]

se străduieşte febril să se ferească de serviciul militar obişnuit. Am cerut mai multor prieteni influenţi să tragă sforile pentru Bill" (*Los Angeles Times*, 16 Septembrie 1992, *apud* AW, pp. 124-125). Trasul sforilor a avut succes, căci Colonelul Willard A. Hawkins a anulat recrutarea lui Clinton în vara anului 1969 (*Los Angeles Times*, 26 Septembrie 1992, *ibidem*).

La 7 August 1969 Clinton este reclasificat ca ne-recrutabil fiind înscris în mod ilegal la cursurile de ofiţeri (ROTC) la Universitatea din Arkansas, în urma presiunilor exercitate de Senatorul Fullbright, deşi nu era student al acelei universităţi. Declarase că intenţionează să se înscrie la Facultatea de Drept a acelei universităţi.

In toamna anului 1969 Clinton se întoarce la Oxford, şi Senatorul Fullbright face presiuni mari asupra Colonelului Holmes, care supraveghea cursurile de ofiţeri (ROTC), ca să închidă ochii.

La 14 Septembrie 1969 se publică ştirea că nu se mai recrutează tineri peste 19 ani decât ca voluntari. Clinton avea 23 de ani.

La 19 Septembrie 1969 se publică oficial ştirea că tinerii între 20 şi 26 de ani nu vor mai fi recrutaţi decât voluntar.

In Octombrie 1969 Clinton decide că nu mai are nevoie să fie scutit de serviciul militar. Preşedintele Nixon anunţă că nu se vor mai face recrutări până în Decembrie, când din nou se va trage la sorţi.

La 15 Octombrie 1969 Clinton se remarcă prin demonstraţii deşănţate anti-americane în faţa ambasadei americane din Londra, unda cară un sicriu şi tigve de mort în incinta ambasadei americane "în semn de protest împotriva războiului din Vietnam." Banii şi organizarea pentru acţiunea lui au venit de la Consiliul Britanic al Păcii, o ramură a Consiliului Mondial al Păcii şi, prin intermediul acestuia, de la KGB-ul sovietic.

La 30 Octombrie 1969 Clinton se lasă reclasificat ca apt pentru serviciul militar.

La 16 Noiembrie 1969 Clinton repetă acţiunea anti-americană din 15 Octombrie, de data asta cu cruci de lemn albe.

La 1 Decembrie 1969 lui Clinton îi revine numărul 311 la loteria recrutării. Dar el ştia că nu va fi recrutat, din cauza numărului ridicat.

La 2 Decembrie 1969 Clinton se înscrie la Facultatea de Drept a Universităţii Yale.

La 3 Decembrie 1969 Clinton îi scrie Colonelului Holmes, spre

marele dezgust al acestuia, mulţumindu-i "pentrucă l-a salvat de la armată", şi explicându-i că el este de partea celor "care nu vor să lupte, să omoare, şi poate chiar să moară pentru ţara lor", dar că a acceptat mecanismul recrutării [când ştia că a scăpat de recrutare] "pentru ca să-şi menţină viabilitatea politică" (cuvintele citate sunt ale lui Clinton - vezi *scrisoarea lui Clinton către Colonelul Holmes, Congresional Records din 25 Septembrie 1992, HR 9534, apud* AW, pp. 103-104).

In jur de 12 Decembrie 1969 Clinton se întâlneşte în Norvegia cu "diverse organizaţii pentru pace"; această vizită este descrisă în cartea iezuitului comunist McSorley, *Peace Eyes - Ochii Păcii.*

La 31 Decembrie 1969 Clinton soseşte la Moscova, unde se bucură de cordialitate şi lux. El descrie relaţiile dintre Uniunea Sovietică şi Statele Unite drept "bune la vremea aceea - pretty good then)". Exact la vremea aceea soldaţii americani mureau în Vietnam seceraţi de bombardierele sovietice. Vizita la Moscova este foarte costisitoare, şi nimeni nu ştie cine a finanţat-o. Clinton a avut întâlniri cu conducătorii unor organizaţii numite Biroul Internaţional al Păcii, Campania Pentru Dezarmare, şi Consiliul Mondial al Păcii. In 1980, acest Consiliu a primit 50 milioane de dolari ca să sprijine obiectivele militare sovietice, inclusiv agresiunea sovietică în Vietnam; campania "pentru pace în Vietnam" era parte din această activitate.

La Moscova Clinton a stat la Hotelul Naţional, hotel de elită unde Stalin îşi primea oaspeţii, de circa 2 ori şi jumătate mai scump decât orice hotel similar la New York. Ciudat cum un biet studenţel idealist din Arkansas ca Bill Clinton a găsit cameră la Hotelul Naţional din Moscova în anii războiului rece - şi-a avut cu ce-o plăti!

Nimeni nu ştie unde a fost şi ce-a făcut Clinton între 12 şi 31 Decembrie 1969.

La 7 Septembrie 1992 Colonelul Holmes face o depoziţie publică arătând că prin candidatura lui Clinton la preşedinţie s'a creat "pericolul ca un dezertor (draft-dodger) să devină Comandantul Suprem al Forţelor Armate ale Statelor Unite."

La 10 Ianuarie 1993 acest dezertor (draft-dodger), Bill Clinton, a fost inaugurat ca Preşedintele Statelor Unite şi Comandantul Suprem al Forţelor Armate ale Statelor Unite ale Americii (AW, pp.122-130).

MANIFESTUL PATIDULUI COMUNIST

Karl Marx, fără să frecventeze cursurile sau să treacă examenele, avea un doctorat în filosofie de la Universitatea din Jena, cumpărat prin poştă; putea deci să facă ce fac toţi profesorii din occident de acelaşi calibru cu el, să ocupe o catedră la o universitate şi să îndoctrineze studenţimea cu ura lui împotriva civilizaţiei creştine occidentale. (Robert Welch scrie că în tinereţe Marx fusese evreu credincios dar student fiind a devenit adeptul unui cult satanic ca al Joannei Southcott, care slujea un demon numit Shiloh; în 1841 începuse să-şi exprime ura împotriva creştinilor; în 1856 începuse să-i urască şi pe evreii credincioşi - cf. Robert Welch, *What is Communism - Ce Este Comunismul*, p. 20, *apud* A. Ralph Epperson, *The Unseen Hand - Mâna Nevăzută*, p. 91). Marx a preferat însă să trăiască pe spezele lui Friedrich Engels, care din profitul fabricilor de bumbac din Lancashire ale tatălui său îşi putea permite să conducă lupta împotriva sistemului care-i aducea acest profit, şi să-l subvenţioneze şi pe Karl Marx. Marx a mai primit apoi o moştenire de 824 de lire sterline de la Wilhelm Wolff, un naiv încântat de teoriile lui despre "exploatarea omului de către om" (salariul mediu al "muncitorilor exploataţi" era de 4.5 lire sterline pe an). Uneori Marx şi Engels binevoiau să şi muncească puţin. Astfel, au acceptat contractul pentru a scrie un manifest pentru Liga Comunistă ai cărei membri deveniseră în 1846. Această Ligă organizase "revoluţiile" dela 1848 în Europa, pentru justificarea cărora aveau nevoie de o declaraţie politică. Cum cei doi tergiversau, comitetul central al Ligii Comuniste le-a adresat o notă pe un ton foarte aspru avertizându-i că dacă nu vor termina de scris manifestul până la 1 Februarie 1848, "se vor lua măsuri împotriva lor". Cei doi s'au pus pe treabă şi manifestul a apărut la 1 Februarie 1848 la Londra. "Revoluţiile spontane" de la 1848 fuseseră planificate pentru 1 Martie la Baden, 12 Martie la Viena, 13 Martie la Parma, 22 Martie la Veneţia, şi aşa mai departe. După 20 de ani, în 1868, Manifestului Partidului Comunist i s'a adăugat numele autorului - Karl Marx - şi-a fost declarat o operă filozofico-politică.

Principalele schimbări sociale pe care le prevede Manifestul Partidului Comunist sunt:

1) Abolirea proprietăţii private asupra pământului;
2) Taxe ridicate şi progresive asupra venitului;

3) Abolirea dreptului la moştenire;

4) Confiscarea proprietăţilor emigranţilor şi a celor ce sunt împotriva regimului;

5) Monopolul statului central asupra creditului printr'o bancă centrală de stat;

6) Monopolul statului central asupra mijloacelor de comunicaţii şi transport;

7) Proprietatea asupra mijloacelor de producţie să fie în mâna statului, care va aduce sub cultivare terenurile virgine şi va planifica amenajarea solului;

8) Obligativitatea muncii pentru toţi;

9) Ştergerea treptată a diferenţei dintre sat şi oraş; combinarea agriculturii cu industria şi relocarea populaţiei;

10) Şcolarizarea gratuită şi obligatorie a tuturor copiilor în şcoli de stat şi combinarea educaţiei cu producţia de stat (A. Ralph Epperson, *The Unseen Hand - Mâna Nevăzută*, pp.94-97 şi următoarele. De aici încolo această sursă va fi indicată prin RE).

Este interesant de văzut care este stadiul societăţii americane pe linia acestor schimbări preconizate de Liga Comunistă.

1) Guvernul american stăpâneşte actualmente 33.5 % din suprafaţa Statelor Unite, în flagrantă contradicţie cu constituţia Statelor Unite ale Americii. Micii fermieri au fost elimaţi şi fermele le-au fost luate, nu fără a-i face uneori să-şi piardă viaţa. Astfel, Preşedintele Statelor Unite le-a "iertat" datoriile micilor fermieri faţă de bănci (pe care micii fermieri le plăteau lunar sub formă de cambii la ipoteci), şi considerându-le acest mare "cadou" drept un venit suplimentar impozabil, le-a pretins plata imediată a exorbitantului impozit, lucru imposibil. Mulţi dintre ei s'au dus în grajd să-şi mai vadă o ultimă dată acareturile şi vitele şi s'au împuşcat; apoi au venit agenţii care le-au izgonit familiile din casele în care s'au născut. O altă metodă de a-i elimina a fost să-i ruineze treptat înlocuind pe piaţă produsele lor prin produsele industriilor agricole. Vitele, porcii şi păsările nu mai trăiesc pe câmp sau în ogradă, ci în imense hale de beton, ţintuite în lanţuri de la naştere până la abator, îndopate cu hormoni ca să crească rapid în greutate, cu antibiotice ca să supravieţuiască oribilelor condiţii de viaţă, şi cu cortizon ca să reţină apa. Carnea şi ouăle astfel obţinute sunt extrem

de periculoase pentru sănătatea consumatorilor, dar se ating astfel mai multe scopuri: pe de-o parte micii fermieri sunt ruinaţi şi familiile lor îngroaşă rândurile celor care trăiesc în mizerie în cartierele decăzute ale oraşelor, iar pe de altă parte incidenţa explozivă a cancerului şi-a infecţiilor alimentare duce la creşterea profitului industriei farmaceutice şi convinge populaţia de necesitatea medicinei socialiste, căci omul de rând nu mai are de unde plăti costul exorbitant al îngrijirii canceroşilor. Un al treilea scop este atins prin eliminarea clasei de agricultori din societate: creşterea mortalităţii prin cancerul şi bolile vasculare provocate de alimentaţia nocivă oferită publicului de industria agro-alimentară împuţinează numărul îngrijorător de mare al populaţiei globului.

2) In 1913, Congresul american a reuşit să legifereze impozitul progresiv pe venit. A fost aceasta opera senatorului Nelson Aldrich, bunicul din partea mamei al fraţilor Rockefeller. Cum a evoluat impozitul progresiv de atunci încoace? In 1913, impozitul era de $4 pe cap de locuitor. In 1980, era de $2.275 pe cap de locuitor. Astfel, omul de rând muncea în 1980 de la 1 Ianuarie până la 11 Mai exclusiv pentru a-şi plăti impozitul; din 11 Mai încolo muncea pentru sine şi familia lui. De atunci încoace lucrurile au evoluat mult în rău. Scriitorul acestor rânduri a ajuns să plătească pâna la 42 % din salariu ca impozit. Un articol din 13 Septembrie 1980 arată că cei cu venit sub $10.000 anual constituie 43,9 % din contribuabili şi plătesc 4,4 % din impozit; cei cu venit între $15.000 şi $50.000 anual constituie 38,2 % din contribuabili şi plătesc 60,1 % din impozit; iar cei cu venit peste $50.000 constituie 2,4 % din contribuabili şi plătesc 27,5 % din impozit. Dar cei cu adevărat putred de bogaţi, miliardarii ca Rockefeller, nu plătesc impozit deloc, căci averile lor sunt deghizate sub masca "fundaţiilor" care sunt scutite de impozit. Carnegie, magnatul oţelului, Rockefeller, magnatul petrolului, şi-au scutit averile imense de orice impozit *înainte de a se vota legea impozitului pe venit*, în 1913. Ascunzându-şi averile sub masca fundaţiilor neimpozabile, miliardarii care finanţează comunismul mondial şi "Noua Ordine Mondială" nu plătesc nici taxe de moştenire; afacerile şi industriile care au "donat" averea "fundaţiei de binefacere neimpozabile" continuă să profite ca mai înainte; şi directorii fundaţiei, aceeiaşi cu proprietarii industriei, folosesc averea fundaţiei după bunul lor plac. In 1952 Congresul a cerut să se examineze afacerile şi averile "fundaţiilor neimpozabile", şi Carrol Reece,

membru în comitetul de investigaţie, a declarat că banii sunt folosiţi de "fundaţiile mari subvenţionând educaţia în sensul colectivismului, şi finanţând tendinţele socialiste în guvernul American" (vezi articolul *Fundaţii Neimpozabile* în *The Freeman Digest*, Iunie 1978, *apud* RE, pp. 208 şi următoarele). Legea impozitului progresiv şi subterfugiul fundaţiilor "de binefacere" neimpozabile realizează două lucruri de mare importanţă: pe de o parte pauperizează şi elimină clasa de mijloc, care, cu etica muncii, cu respectul pentru viaţa şi bunurile aproapelui, şi cu curăţenia vieţii fizice şi morale pe care le preconizează, este cel mai mare duşman al Noii Ordini Mondiale; iar pe de altă parte, pune imensele resurse ale marilor averi scutite de impozit în slujba îndobitocirii şi înrobirii maselor prin degradare culturală, spirituală şi morală

3) Impozitul pe moştenire a fost impus în 1916.

4) Confiscarea averilor emigranţilor şi celor nesupuşi a început să fie impusă în 1980, când legea 5691 din acel an interzice oamenilor să transfere valori mai mari de $5.000 din sau în ţară fără să raporteze în amănunţime guvernului. In 1988, Congresul a votat H.R. 5210 care a devenit legea 100-690. Prin această lege s'a dat lovitura mortală drepturilor cetăţeneşti ale americanilor; căci, sub pretext că se luptă împotriva traficului cu stupefiante, organele poliţieneşti sunt împuternicite să aresteze, să împuşte, să interneze în lagăre de concentrare, şi să confişte bunurile oricărui cetăţean **fără judecată, doar pe baza bănuielii lor că acel cetăţean ar putea fi vinovat de ceva.** Lagăre de concentrare şi lagăre pentu alienaţii mintali au fost construite pe scară largă în ultimii ani în Statele Unite. Astfel, în Alaska, care are doar 400 de cetăţeni cu boli mintale, s'a construit cu 12 milioane de dolari pe 1 milion de acri de pământ un imens lagăr de concentrare în care pot fi internaţi deţinuţii politici "deranjaţi mintal" **fără drept la judecată, conform Actului de Sănătate Mintală.** Dr. William R. Pabst arată că există aproximativ 600 de lagăre pentru internarea prizonierilor politici "deranjaţi mintal" în Statele Unite (cf. William Cooper, *Behold A Pale Horse - Iată un Cal Alb*, p. 139. De aici înainte această sursă va fi indicată prin WCM). Sub pretext că "pun capăt traficului cu stupefiante", în 1992 organele poliţieneşti au fost autorizate să confişte absolut toate bunurile oricărei persoane **bănuite** - subliniem: **bănuite, nu dovedite** - că ar avea ceva legături cu stupefiantele.

5) Centralizarea creditului şi a operaţiilor bancare a fost realizată în 1913 prin crearea Sistemului de Rezervă Federal (Federal Reserve System, numit de aici încolo Federal Reserve).

6) Proprietatea statului asupra mijloacelor de comunicaţie şi transport a început în 1916, cu crearea Comisiei Federale de Comerţ, şi a continuat în 1934, cu crearea Comisiei Federale de Comunicaţii, a cărei funcţie principală pare să fie să nu permită libertatea cuvântului interzicând accesul la comunicaţii celor care nu se supun.

7) Proprietatea statului asupra mijloacelor de producţie este uneori directă (de exemplu, preluarea căilor ferate de către guvern), alteori indirectă după modelul fascist, prin control politic. Astfel, dacă o industrie sau o instituţie acceptă un împrumut sau o subvenţie de la guvern care s'o salveze de la faliment într'un moment dificil, condiţia este ca să urmeze directivele guvernului.

8) Obligativitatea muncii: soţia americanului era casnică, se ocupa de gospodărie, şi creştea copiii; fără legislaţie directă, prin multe acţiuni, mai ales economice (nu se mai poate trăi dintr'un singur salar), s'a ajuns că majoritatea soţiilor americane să fie salariate exact ca în socialism, şi să-şi lase copii pe mâna creşelor şi grădiniţelor de stat, organizare cu mare cheltuială din 1990 încoace. Pentru încurajarea femeilor să-şi părăsească familiile, s'au votat legi ca cea de "educaţie comprehensivă", s'au admis femeile în armată, şi se lucrează la o propunere ca femeile să nu mai fie scutite de serviciul militar.

9) Redistribuirea forţată a populaţiei a început pe scară modestă prin "revitalizarea urbană", unde locatarii sunt izgoniţi pentru a renova clădirile, dar nu se mai întorc de unde-au fost izgoniţi. Preşedintele Clinton are însă planuri mari pentru relocarea forţată, pentru care are la dispoziţie lagăre de concentrare, deocamdată goale, construite în locuri nepopulate pe vasta suprafaţă a Statelor Unite. Incă din 1976 s'a creat o forţa poliţienească specială, numită "Law Enforcement Assistant Force", "forţa de impunere a legii", ai cărei membri sunt instruiţi în arestarea, transportul, şi supravegherea deţinuţilor politici după modelul sovietic. Armata are 350 de centre care conţin dosarele a 25 milioane de cetăţeni şi 760.000 de organizaţii. Orice cetăţean poate deveni "deţinut" fără proces sau drept de judecată. In manualele de instructaj cetăţenii sunt descrişi ca "deţinuţi".

Printre metodele de control se enumeră şi gazele paralizante, şi şocurile electrice însoţite de injecţii cu anectină, care produce paralizia totală a muşchilor dar păstrează senzaţiile intacte, astfel încât victima suferă durerea maximă fără să poată respira sau mişca (cf. raportul Dr-lui William R. Pabst despre lagărele de concentrare pentru deţinuţii politici din Statele Unite ale Americii, publicat integral în WMC, pp. 128-150).

10) Scolarizarea gratuită în şcoli de stat a avansat cu paşi gigantici, nu numai prin tot mai strânsa dirijare a şcolilor publice din fiecare stat de către agenţiile federale din Washington, dar şi prin subvenţionarea colegiilor şi universităţilor după 1957. Apoi, în 1980, s'a înfiinţat în guvernul american Departamentul Invăţământului (materialul de mai sus se bazează în bună parte pe RE, pp.97-98).

FEMA este "Actul Federal al Stării de Urgenţă - Federal Emergency Management Act", care dă preşedintelui puteri supraconstituţionale pe timpul stării de urgenţă. Actul FEMA a fost creat la 19 Iunie 1978 în mod ilegal de către preşedintele Carter prin ordinul preşedintelui (Executive Order) fără să fie legiferat prin Congres. Acest act despre care victimele uraganului, de exemplu, îşi închipuie că are funcţia Crucii Roşii, de a ajutora sinistraţii, are de fapt puterea de a instaura un guvern totalitar în cazul unei crize naţionale sau internaţionale. FEMA subsumează într'un singur act următoarele decrete prezidenţiale (Executive Orders):

Executive Order No. 10995 prevede preluarea de către guvern a tuturor mijloacelor de comunicaţie.

Executive Order No. 10997 prevede confiscarea uzinelor electrice, a petrolului, a gazelor naturale, a combustibilelor şi resurselor naturale.

Executive Order No. 10988 prevede confiscarea hranei şi fermelor agricole.

Executive Order No. 10999 prevede preluarea de către guvern a tuturor mijloacelor de transport.Executive Order No. 11000 prevede mobilizarea tuturor cetăţenilor în brigăzi de muncă sub conducerea guvernului.

Executive Order No. 11001 prevede preluarea mijloacelor de educaţie şi îngrijirea sănătăţii.

Executive Order No. 11002 cere directorului general al poştelor să înregistreze toate persoanele din ţară.

Executive Order No. 11003 prevede ocuparea aeropoartelor şi confiscarea avioanelor.

Executive Order No. 11004 înfiinţează o autoritate care să supravegheze cazarea şi finanţarea operaţiei de relocare a populaţii întregi; adică să forţeze grupuri mari de populaţie să părăsească locurile unde trăiesc în prezent şi să le reaşeze în alte locuri prestabilite şi construite anume.

Executive Order No. 11005 prevede preluarea de către guvern a tuturor căilor ferate, căilor fluviale, şi depozitelor publice (WCM, p. 123).

Şi iată cum americanii devin fără să ştie, din ce în ce mai mult, cetăţeni ai unei ţări socialiste.

LA CE SCOALA A INVATAT PRESEDINTELE CLINTON

Preşedintele Bill Clinton este bursier Rhodes; este membru al Comisiei Trilaterale; şi membru al Consiliului pentru Relaţii Externe. In 1979 a înfiinţat o şcoală specială "a guvernatorului statului Arkansas". Si a participat la întâlnirile grupului Bilderberg care au loc în fiecare an când într'o ţară, când în alta.

Ce înseamnă că Bill Clinton este bursier Rhodes?

Cecil Rhodes, finanţat de bancherii Rothschild, a stors o avere din minele de aur şi diamant din Africa de Sud. A avut toată viaţa două dorinţe: să-şi mărească averea, şi să subjuge toate naţiunile lumii într'o singură mare colonie a vorbitorilor limbii engleze. Biograful lui explică scurt că "Rhodes dorea pur şi simplu să aibă toată lumea sub el." Prin testament a înfiinţat o bursă pentru tineri vorbitori de limbă engleză care să se dedice realizării dorinţei lui. Un bursier Rhodes este un ostaş care luptă pentru realizarea guvernului mondial. "Dintre cei 1372 de bursieri Rhodes americani până în 1953," scrie Rene Wurmser, "431 au ocupat posturi înalte în învăţământ (31 dintre ei au fost preşedinţi la diverse universităţi); 113 în guvern; 70 în presă şi radio; şi 14 au fost şefii altor fundaţii" (cf. Gary H. Kah, *En Route to Global Occupation - Pe drumul Ocupaţiei Globale*, p. 22; această sursă va fi abreviată de aici încolo GHK). Recent, comisia premiului Nobel a fost infiltrată şi premiul Nobel a fost pervertit şi acordat cu predilecţie globaliştilor şi duşmanilor naţiunilor (GHK, *ibidem*).

In 1991 Bill Clinton a participat la adunarea grupului Bilderberg la Baden-Baden. Cine face parte din grupul Bilderberg?

Acesta este un grup ascuns şi anonim de conspiratori, numit Bilderberg după hotelul din Oosterbeck, în Olanda, la care au fost descoperiţi pentru prima dată în 1954 de către un cercetător. Primul preşedinte le-a fost Bernhard, soţul reginei Tărilor de Jos, Iuliana, care-a abdicat recent în favoarea fiicei sale. Regina Iuliana şi familia ei (Casa de Orania) sunt extrem de bogaţi; Iuliana are 5 % din acţiunile companiei Royal Dutch Shell, cu o valoare de 425 milioane de dolari în 1978, şi are acţiuni şi în Exxon, cea mai mare companie petroliferă din lume. Bernhard, soţul Iulianei, a apreciat acum câţiva ani că cea mai mare sarcină ce-i stă înainte este de a "re-educa oamenii ... să renunţe la parte din suveranitatea lor supunându-se unui guvern supranaţional" (*apud* AW, p. 9).

După fiecare întâlnire a grupului Bilderberg, guvernele celor care-au participat la aceste adunări secrete îşi schimbă politica. In 1966, de exemplu, un grup de persoane necunoscute la vremea aceea au participat la sesiunea Bilderberg - şi după opt ani fiecare dintre aceşti iluştri necunoscuţi a devenit cel care dirijează politica unui stat. Ei sunt: Henry Kissinger din America; Olaf Palme din Suedia; Bieusheuval din Ţările de Jos; Gerald Ford din America; Helmuth Schmidt din Germania de Vest; Rumor din Italia; şi Giscard D'Estaing din Franţa (care a participat la şedinţa din 1968). In 1971, cei care-au participat la sesiunea Bilderberg au fost: Henry Kissinger, George Ball, Cyrus Vance, David Rockefeller, Robert Anderson (preşedintele de la ARCO), şi Edmond de Rothschild din Franţa. In 1975 cei care-au participat au fost Garrett Fitzgerald, Ministrul de Externe al Irlandei; Denis Healey, Ministru de Finanţe britanic; Robert McNamara, de la Banca Mondială; David Rockefeller; Edmond de Rothschild; Margaret Thatcher, ulterior Prim Ministru britanic; Theodore Hesbugh, preşedintele Universităţii Notre Dame; şi William F. Buckley Jr., despre care marele public american îşi închipuie că e un "ziarist independent conservator." De remarcat prezenţa permanentă a suprabancherilor Rockefeller şi Rothschild.

La sesiunea Bilderberg din 21 Mai 1992 de la Evian, în Franţa, Henry Kissinger a relevat că "azi americanii ar fi indignaţi dacă trupele Naţiunilor Unite ar intra în Los Angeles să facă ordine; mâine vor fi recunoscători! ... individul va renunţa la drepturile lui dacă i se va garanta

siguranţa de către un guvern mondial." Nu s'a dovedit că Bill Clinton a participat la sesiunea din 1992, căci în 1992 apărea în public candidând la preşedinţie, dar sprijinitorii lui au participat.

Intr'unul din discursurile lui electorale, Bill Clinton s'a referit la mentorul lui, Carroll Quigley, ale cărui precepte el ca preşedinte la va pune în practică. Carroll Quigley descrie în cartea sa *Tragedy and Hope (Tragedie şi Speranţă)* o reţea internaţională de oameni puternici care urmăresc "să creeze un sistem mondial de control financiar care să fie în mâna unor persoane particulare ce stăpânesc toate sistemele politice ale tuturor ţărilor şi întreaga economie a întregii lumi" (p. 324). Quigley nu se sfieşte să descrie această conspiraţie a suprabancherilor internaţionali, căci în opinia lui este un lucru bun ca toate naţiunile să fie sclave unui grup de bancheri foarte puternici şi suprabogaţi care să jefuiască toate popoarele de rodul muncii şi geniului lor creator.El arată cum ei "au organizat în anii 1909-1913 societăţi semi-secrete, numite ale Mesei Rotunde ... in 1919 au înfiinţat Institutul Regal al Afacerilor Internaţionale ... şi în Statele Unite (unde este cunoscut sub numele de Consiliul Relaţiilor Externe) în anii 1919-1927" (p. 132). Bill Clinton, elev şi emul al lui Quigley, este de ani de zile membru al Consiliului Relaţiilor Externe, şi al Comisiei Trilaterale, create de David Rockefeller împreună cu alţi membri ai Consiliului Relaţiilor Externe. In raportul pentru anul financiar 1990-1991 (adică de la 1 Iulie 1990 la 30 Iunie 1991), preşedintele Peter Tarnoff scrie că "America va avea de-aface cu alte naţionalităţi într'o manieră pe care guvernele lor n'o vor putea cotrola". Si tot în acest raport, la p. 17, William G. Hyland scrie despre "sfârşitul imperiului comunist şi naşterea noii ordini mondiale" (*apud* AW).

Ce este Consiliul Relaţiilor Externe? Este o organizaţie înfiinţată la 29 Iulie 1921, care numără astăzi circa 2400 de membri din elita financiară şi guvernamentală. Articolul 2 al statutelor acestui Consiliu al Relaţiilor Externe (numit de aici încolo CFR, adică *Council on Foreign Relations)*, obligă toţi membrii să păstreze strict secret conspirator, şi stabileşte că toate întrunirile, lucrările şi acţiunile lor vor fi secrete. Scopul CFR-ului este să instituiască un guvern mondial, şi secretul este impus de faptul că poporul american nu era încă pregătit să renunţe la suveranitate şi să intre în sclavie globală. Sarcina principală a CFR-ului este să altereze mintea poporului astfel încât să devină dispus să se supună unui sistem socialist

(comunist) mondial în care să intre în mod oficial şi Statele Unite. Printre fondatorii CFR-ului au fost mulţi dintre semnatarii tratatului de la Versailles, apoi John Foster Dulles, secretarul de stat al preşedintelui Eisenhower, Christian Herter, secretarul de stat care i-a urmat, şi aşa mai departe. Banii CFR-ului vin de la J.P. Morgan; John D. Rockefeller; Bernard Baruch; Paul Warburg; Otto Kahn; şi Jacob Schiff. Cititorul altor cărţi de istorie nemăsluită vor recunoaşte printre aceşti bancheri numele celor care au finanţat revoluţia bolşevică: în 1915, Rockefeller, Morgan şi Frank Wanderlip, Otto Kahn şi Dupont de la *National City Bank* au înfiinţat la New York o corporaţie al cărei scop era coordonarea finanţării revoluţiei bolşevice din 1917. La 14 Februarie 1916, 62 delegaţi ai revoluţionarilor bolşevici s'au întrunit la New York ca să planifice revoluţia bolşevică şi să obţină fondurile necesare, ocazie cu care s'a pronunţat numele lui Jacob Schiff - (cf. Nicola M. Nicolov, *The World Conspiracy - Conspiraţia Mondială*, p. 201).

In *Studiul No. 7* din revista CFR-ului *Afaceri Externe (Foreign Affairs)* din 25 Noiembrie, 1959, CFR-ul declară intenţia sa de a "stabili o nouă ordine mondială." Acesta este lozinca pentru instaurarea guvernului mondial. Membrii CFR-ului au fost printre fondatorii Naţiunilor Unite (Edward Stettinius, secretar de stat american, John Foster Dulles, Nelson Rockefeller, Adlai Stevenson, şi Alger Hiss, spionul sovietic care a fost primul preşedinte al Naţiunilor Unite. Şi tot dintre membrii CFR-ului se recoltează cadrele de conducere ale Statelor Unite. Din 18 secretari ai trezoreriei, 12 au fost membri ai CFR-ului; din 16 secretari de stat, 12 au fost membri ai CFR-ului; din 16 secretari ai apărării, 9 au fost membri ai CFR-ului; din 11 directori ai *Central Intelligence Agency (Agenţia Centrală de Spionaj,* numită de aici încolo CIA), 7 au fost membri ai CFR-ului. Şase din cei 7 şefi supremi ai academiei militare americane, toţi comandanţii supremi ai forţelor aliate din Europa, şi absolut fiecare ambasador american la NATO au fost membri ai CFR-ului. Posturile cheie din guvernul civil american sunt ocupate tot de membrii CFR-ului, indiferent de partidul care e la putere, cel Democrat sau cel Republican. Alternarea acestor două partide la conducerea ţării este o mascaradă care, în cuvintele lui Carroll Quigley, "îi lasă pe alegători să creadă că ei într'adevăr ar avea vreo libertate de alegere" (p. 73); din 1952 încoace, aproape fiecare candidat la preşedinţie şi vice-preşedinţie, cu excepţia lui

Ronald Reagan, a fost membru al CFR-ului, sau al Comisiei Trilaterale şi al grupului Bilderberg. Această situaţie s'a exacerbat sub Bush şi Clinton; nu numai în guvern, adică în ramura executivă, domină membrii CFR-ului, dar şi în ramura legislativă, în Congresul şi Senatul american; iar parlamentarii americani care refuză să execute ordinele acestui partid unic suprem al Statelor Unite, ca Larry McDonald, sunt asasinaţi.

Din 1921 încoace, printre directorii CFR-ului au fost Walter Lipmann, Adlai Stevenson, Cyrus Vance, Zbigniew Brzezinski, Robert O. Anderson, Paul Volker, Theodore M. Hesburgh, Lane Kirkland, George Bush, Henry Kissinger, David Rockefeller, George Schultz, Alan Greenspan, Brent Scowcroft, Jeane Kirkpatrick, Richard Cheney; dacă cetăţeanul american ar fi mai informat şi mai puţin îndobitocit de un sisytem de şcolarizare corupt şi o mass-media perfidă, ar recunoaşte în această listă preşedinţi, secretari de stat, secretari ai apărării, şi, mai important, eminenţele cenuşii care dirijează din umbră marionetele prezidenţiale - în special numele lui Rockefeller. Timp de 36 de ani, David Rockefeller a fost în comitetul de direcţie al CFR-ului, a fost preşedinte între 1970 şi 1980, după care a rămas preşedinte onorific pe viaţă, şi întreaga tânără generaţie de Rockefelleri se pregăteşte să-i ducă opera mai departe: David junior, John D. junior, şi Rodman C. Rockefeller sunt actualmente membri şi ei. Si tot familia Rockefeller deţine monopolul petrolului şi reprezintă cea mai puternică forţă financiară în America.

La întrunirea din 30 Mai 1919, când s'a hotărât înfiinţarea CFR-ului la o întrunire a vârfurilor conferinţei de pace de la Paris sub conducerea lui Edmund de Rothschild, intenţia originală a fost de a crea o organizaţie mondială; dar s'a hotărât să se creeze organizaţii surori separate - CFR-ul în Statele Unite, Institutul Regal de Afaceri Externe la Londra, Institutul de Relaţii în Pacific, pentru extremul orient, Institutul de Politică Externă din Hamburg, şi Centrul de Studii de Politică Externă de la Paris; toţi conducătorii acestor institute trebuie să întrunească aprobarea lui Rothschild. Deşi împărţiţi în această constelaţie de organizaţii, toţi membrii lor sunt plasaţi în guvernele ţărilor occidentale şi din extremul orient pentru ca să realizeze acelaşi scop comun: "să creeze un singur sistem socialist (comunist) mondial în care să înglobeze Statele Unite ca parte integrantă" (Phoebe Courtney, *apud* GHK, pp. 30-33). Separarea într'o constelaţie de organizaţii

surori a fost dictată de Rothschild pentrucă analiştii lui l-au avertizat că popoarele nu erau încă pregătite în 1919 să renunţe la libertate şi suveranitate naţională şi să devină sclavii acestei oligarhii bancare internaţionale. Dar după 70 de ani de îndoctrinare şi de vărsare de sânge în războaie cauzate şi dirijate de clica bancherilor internaţionali, în numele salvgardării păcii, se crede că lumea este pregătită să facă acest pas.

OPINIA PUBLICA

Nu era pregătit publicul american în prima jumătate a acestui secol să-şi vândă prosperitatea, libertatea şi integritatea spirituală pentru un blid de linte; acum însă este. Pregătirea lui s'a făcut prin două arme de atac permanent şi necruţător asupra culturii creştine occidentale, care-a ridicat Europa şi toate continentele populate de europeni la cea mai înaltă treaptă de civilizaţie cunoscută în istorie. Aceste arme sunt mass-media şi învăţământul.

Reprezentatul Oscar Callaway a arătat în 1915 în *Congressional Records* (unde se consemnează sau ar trebui să se consemneze toate declaraţiile făcute oficial în Congresul American) că în Martie în acel an grupul financiar al lui J.P. Morgan a convocat 12 indivizi proeminenţi în publicistică şi le-a trasat sarcina de-a întocmi o listă a tuturor ziarelor influente din America. Pe lista lor s'au aflat 179 de publicaţii, dintre care au început să selecţioneze pe cele cheie. Au ajuns astfel la concluzia că trebuie să cumpere 25 dintre ele. Fiecăreia i s'a plasat apoi un redactor care să editeze şi cenzureze tot ce se publică despre armată, militarism, finanţe, şi despre orice problemă de interes naţional sau internaţional. După acest început, apariţia altor forme de mass-media a continuat tot sub egida conspiraţiei: la televiziune, de exemplu, principalele canale aveau în 1980 în poziţii cheie membri ai CFR-ului: la CBS erau 12, la NBC erau 8, la ABC erau 5, la RCA erau 7; agenţiile de ştiri aveau 5 la Associated Press şi 1 la United Press; la ziarele mari erau 8 la *The New York Times*, 3 la *The Washington Post*, 5 la Dow Jones care are *The Wall Street Journal*, şi aşa mai departe; revistele populare ca *Fortune, Life, Money, People, Sports Illustrated, Time* au 8; *Newsweek* are 3; *Reader's Digest* are 2; şi aşa mai departe. Aceste publicaţii şi staţii de radio şi televiziune dau ştirile fabricate şi cenzurate de

către membrii CFR-ului după directivele CFR-ului; şi oferă publicului seriale şi documentare culturale şi istorice măsluite, în care rescriu istoria după directivele CFR-ului. Whittaker Chambers, fost conspirator comunist, scrie: "probabil că nu există nici in ziar sau revistă importantă în America care să nu fie într'o oarecare măsură infiltrată de comunism" (*Witness - Mărturie*, p.475, *apud* RE, p. 202). Este deprimant gradul în care este infiltrată societatea americană de armata conspiratorie a CFR-ului şi Comisiei Trilaterale. Dar nu toţi aceşti membri, scrie Ann Wilson, împărtăşesc sută la sută dorinţa de putere absolută asupra unei lumi pauperizate şi îndobitocite, pe care o nutreşte elita "Noii Ordini Mondiale" ca Rockefeller, Kissinger, Brzezinski; unii dintre ei, zice ea, au devenit membri din carierism sau lăcomie (AW, p. 25).

Scolarizarea publică este preconizată în Manifestul Partidului Comunist şi realizată în America cu mare succes. Iată cum descrie ziarul *Computerworld* (editorialul din 8 Octombrie 1990) acest succes: "Din fiecare cinci tineri de 18 ani, unul e analfabet - *tot al cincilea*. Anul trecut, o selecţiune de elevi americani de 13 ani s'au clasat pe ultimul loc la matematică, pe locul 9 la partea ştiinţifică, şi pe locul 11 la temele de casă într'un grup de elevi din 11 ţări. La o singură competiţie s'au clasat copiii noştri pe locul întâi - la vizionatul televiziunii - căci ai noştri privesc la televizor peste 5 ore zilnic." După ce-i scapă acest adevăr, redactorul trece să dea vina pentru acest fiasco pe "lipsa de fonduri." Dar educaţia nu duce lipsă de fonduri în Statele Unite. Dimpotrivă, toate fundaţiile scutite de impozit cheltuiesc sume mari în domeniul educaţiei, domeniu dominat tot de Rockefelleri şi asociaţii lor. Rezultatele pe care le deplânge ziarul *Computerworld* se obţin din cauza felului în care se cheltuiesc fondurile arhisuficiente alocate şcolarizării în Statele Unite. Căci în şcolile şi universităţile americane accentul nu se pune pe alfabetizare, pe scris, citit, şi socotit, ci pe degradarea, abrutizarea, şi îndobitocirea sistematică a elevilor şi studenţilor, pentru a-i face să accepte "Noua Ordine Mondială."

In 1932 William Z. Foster, preşedintele Partidului Comunist al Statelor Unite, scria în cartea sa *Toward a Soviet America - Spre o Americă Sovietică*: "Şcolile, colegiile şi universităţile vor fi coordonate şi strânse sub un Departament Naţional al Educaţiei cu ramurile lui statale şi locale. Programa analitică va fi schimbată, se vor elimina religia, patriotismul şi alte

astfel de trăsături ale ideologiei burgheze." Bertrand Russell preconiza distrugerea liberului arbitru la copii prin folosirea alimentaţiei, injecţiilor, şi instrucţiei. Si Asociaţia Naţională a Educatorilor din Statele Unite arată, în raportul său din 1970: "Şcolile vor deveni clinici în care se vor aplica tratamente psiho-sociale individuale copiilor ... care includ mijloace biochimice şi psihologice de învăţare, căci se vor introduce droguri în mod experimental ..." (RE, pp. 382-383). Văzându-şi copiii cum se întorc acasă de la şcoala publică transformaţi cu încetul în brute analfabete, în indivizi imorali, violenţi şi drogaţi, unii părinţi dispuşi la sacrificii materiale de dragul copiilor lor au căutat să-i înscrie la şcoli particulare care aparţin diferitelor confesiuni religioase. Aceşti părinţi plătesc de două ori: odată plătesc şcoala publică de care vor să-şi ferească copiii, şi apoi plătesc şcoala particulară pe care o aleg. La 20 Mai 1979 Curtea Supremă a anulat o lege introdusă la cererea acestor părinţi care le-ar fi uşurat o parte din taxele şcolare publice. Căci guvernul este preocupat în mod special de a răpi părinţilor posibilitatea de a-şi creşte copiii după ideile lor. "Educatorii vor prelua formal creşterea copiilor de la vârsta de 2 ani", preconiza Asociaţia Naţională a Educatorilor din Statele Unite pentru anii 1970; iar Robert C. Wood, membru al CFR-ului şi preşedinte al Universităţii din Massachusetts, preconiza chiar vârsta de 1 an. Preşedintele Nixon declara că "primii cinci ani din viaţa copilului trebuie să fie în mod special în atenţia guvernului federal".

Ce se întâmplă când părinţii refuză să-şi lase copiii să fie îndoctrinaţi cu ideologii care contravin moralei lor? In 1970, şase copii au fost smulşi din familiile lor şi plasaţi în cămine de adopţie pentrucă părinţii lor obiectau la "educaţia sexuală" care se face copiilor mici. In 1972, o fetiţă a fost smulsă de lângă tatăl ei care căuta s'o ferească de un mediu de criminalitate ridicată. In 1981, copiii unui pastor au fost forţaţi să meargă din nou la şcoala din care tatăl lor căutase să-i scoată pentrucă copiii erau supuşi unui mediu de homosexualitate şi abuz de stupefiante cu care tatăl lor nu era de acord (cf. RE, p. 389). Părinţilor nu li se permite să-şi crească copiii cum cred ei; mai competenţi în materie sunt profesorii, care au două organizaţii: Asociaţia Naţională a Educatorilor, şi Federaţia Americană a Profesorilor. Platforma Asociaţiei Naţionale a Educatorilor conţine următoarele puncte:

1) să crească copiii în spiritul comunităţii globale;

2) să promoveze Naţiunile Unite;

3) să promoveze Declaraţia de Independenţă;

4) să nu permită părinţilor să se eschiveze de la a plăti de două ori taxele şcolare dacă vor să-şi dea copiii la alte şcoli;

5) să promoveze medicina socialistă;

6) să nu permită nici o legislaţie care să uşureze situaţia grea a şcolilor particulare;

7) scrisul, cititul şi socotitul să nu ocupe în nici un caz mai mult decât un sfert din programa analitică în clasele primare;

8) să-i înveţe pe copii cum să evite impregnarea fetiţelor în cursul actului sexual;

9) să-i înveţe să nu aibă idei religioase ci idei umaniste laice;

10) să încadreze copiii preşcolari în creşe care aparţin guvernului federal;

11) să sporească controlul federal asupra educaţiei.

Asociaţia Naţională a Educatorilor se opune cu tărie la idea că părinţii ar avea ceva de spus cu privire la ce li se bagă în cap copiilor lor. Profesorilor care nu sunt de acord cu aceste puncte, Asociaţia le dă să înţeleagă că "dacă ar continua să predea în clasă ... ar dăuna copiilor, învăţământului, şi lor înşişi".

Cealaltă organizaţie, Federaţia Americană a Profesorilor, a primit aprobarea Partidului Comunist American încă din 1937.

Filozofia de bază a sistemului de învăţământ din Statele Unite a fost rezumată magistral astfel: "şcolile guvernului cheltuiesc cât mai mulţi bani şi împărtăşesc cât mai puţine cunoştinţe posibil căci cheltuind mult îşi arată puterea, iar menţinerea elevilor în ignoranţă le permite cercurilor elitiste din guvern să monopolizeze puterea" (Medford Evans, *apud* RE, pp. 390-391).

COMISIA TRILATERALA

In deceniile anilor 1950 şi 60, cu tot secretul conspirator al CFR-ului, publicul, mai puţin tâmp decât acuma după treizeci de ani de continuă spălare a creierului, începuse să ridice întrebări cu privire la activităţile

CFR-ului. In special începuse să observe că producătorul american suferă economic. Ca un mijloc de diversiune, David Rockefeller a înfiinţat în 23 şi 24 Iulie 1972 Comisia Trilaterală - în care Bill Clinton este membru. Cei opt delegaţi din partea Statelor Unite care-au participat la şedinţa de înfiinţare a Comisiei Trilaterale în castelul lui Rockefeller sunt membri ai CFR-ului. Scopul declarat al acestei comisii este, după spusele ei, "cooperarea trilaterală strânsă pentru a menţine pacea, a administra economia globului, a promova renovarea economică, a alina sărăcia mondială, astfel permiţând evoluţia paşnică şi liniştită a sistemului mondial global" (*apud* RE, p. 232). Cele trei "laturi" sunt America, Europa Occidentală şi Japonia. Prin această comisie de "dezvoltare economică şi comercială" s'a realizat ca mare parte din averea poporului american să treacă în mâinile bogătaşilor japonezi şi arabi, şi aceasta fără să se ascundă naţionalitatea noilor stăpâni ai pământului şi bogăţiilor Americii, astfel încât, dacă muncitorul american se vede pauperizat, să dea vina pe şeicul arab sau pe magnatul japonez, şi nu pe bancheri ca Rockefeller şi stăpânii lor din umbră. Arabii, care nu s'au putut niciodată înţelege între ei în trecut în ciuda religiei lor comune, dintr'odată au căzut de acord în 1973 când au impus embargo-ul petrolului, pe care companiile americane îl extrăgeau şi rafinau din teritoriul ţărilor arabe. Prinţii şi şeicii n'aveau nimic de făcut decât să împartă venitul cu Rockefeller şi asociaţii lui pentru ca să se'mbogăţească. Cea mai mare parte din venit s'a întors în America, unde câţiva şeici arabi au devenit vice-preşedinţi ale megabăncilor americane şi europene. Apoi tot această criză petroliferă creată artificial a sporit bogăţia Japoniei, ale cărei maşini, lăudate în cor de mass-media pentru că consumă puţin, au alungat de pe piaţa americană maşinile americane, distrugând industria grea americană şi făcând şomeri din milioane de americani. O mare parte din acest profit din nou s'a reîntors în America (şi în Europa) unde magnaţii japonezi au cumpărat suprafeţe mari de pământ şi industrii întregi. Astfel embargo-ul petrolului arab a servit de minune planurilor de a sărăci creatorii şi purtătorii civilizaţiei creştine occidentale şi a instaura guvernul mondial, pregătit prin conceptul de "interdependenţă economică mondială" de către Comisia Trilaterală (GHK, pp. 44-45). In realitate, petrolul arab nu este nici pe departe atât de necesar cum este făcut cetăţeanul de rând să creadă, căci în Statele Unite se află zăcăminte mari de petrol. Guvernul american interzice însă

exploatarea lor pe motiv că "s'ar distruge mediul înconjurător." Când scopul este ruinarea şi aservirea muncitorului american, mediul înconjurător este protejat cu străşnicie de către guvern; când scopul este ruinarea şi aservirea fermierului american, mediul înconjurător este distrus cu mare zel de către acelaşi guvern, care impune folosirea celor mai nocive şi mortale insecticide şi îngrăşăminte chimice, a căror toxicitate este aşa de gravă încât efectul lor distrugător va dura multe secole. Dar ce contează că frumoasa natură a Americii va fi transformată în deşert mort - câtă vreme elita bancară internaţională îşi va vedea visul cu ochii: nu vor mai exista decât ei şi imensa gloată de sclavi din imensele cazărmi urbane asemeni celor pe care le construia şi Nicolae Ceauşescu pe vremea când dărâma satele României.

Cel care-a scris carta Comisiei Trilaterale şi i-a fost primul director (1973-1976) a fost Zbigniew Brzezinski, consilierul preşedintelui Carter în ceeace priveşte problemele de securitate naţională. Ca şi colaboratorii lui de la Clubul de la Roma (vezi mai jos, p. 86), şi el doreşte să construiască societatea după principiile lui Karl Marx şi-l admiră pe illuminat-ul Teilhard de Chardin. Brzezinski recunoaşte cu candoare că pentru a realiza Noua Ordine Mondială, **poporul american va accepta scăderea nivelului de viaţă.** Cele trei "laturi" ale Comisiei Trilaterale, şi anume Statele Unite, Europa Occidentală, şi Japonia, sunt regiunile (cu denumirea originală de "regate") 1, 2 şi 3 pe harta Clubului de la Roma (vezi mai jos, p. 86). Comisia Trilaterală are 325 de membri: 98 din America, 146 din Europa, şi 81 din Japonia. Fiecare mare corporaţie din Japonia este reprezentată cu cel puţin un director. Aproape toţi reprezentanţii francezi sunt masoni în loja Grand Orient. Metodele de lucru ale Comisiei Trilaterale, ca şi ale francmasoneriei în general, includ asasinatul politic sau măcelul în masă, dacă le este util. Dar asasinatul reprezentantului Larry McDonald (deghizat în împuşcare accidentală a unui avion întreg), care, în ciuda conspiraţiei guvernamentale şi-a conspiraţiei tăcerii în mass-media, începuse să dezvăluie în public activitatea Comisiei Trilaterale între 1981 şi 1983, a provocat o reacţie. La 15 Decembrie 1987 senatorul Jesse Helms a făcut o trecere în revistă a situaţiei politice din Statele Unite ale Americii, şi-a încheiat cu cuvintele: "... aceste interese lucrează de conivenţă cu stăpânii din Kremlin ca să creeze ceeace ei numesc 'noua ordine mondială'. Organizaţii particulare ca Consiliul pentru Relaţii Externe, Institutul Regal de

Afaceri Internaţionale, Comisia Trilaterală, Conferinţa de la Dartmouth, Institutul Aspen pentru Studii Umanistice, Institutul Atlantic, şi grupul Bilderberg diseminează şi coordonează planurile pentru această nouă ordine mondială în cercuri puternice comerciale, financiare, academice, şi oficiale ... acest amalgam amorf de bogăţie şi legături sociale a căror putere rezidă în faptul că au pus stăpânire pe sistemul nostru financiar şi pe o mare parte din sectorul industrial. Principalul lor instrument de control asupra economiei şi finanţelor americane este Federal Reserve System ... oricine ...poate vedea cum [bancherii de pe] Wall Street controlează Departamentul de Stat şi Agenţia Centrală de Investigaţii ... Punctul de vedere al puterii instaurate se cheamă azi globalism. ... după punctul de vedere globalist, statele naţionale şi graniţele naţionale n'au nici o valoare. Filozofia şi principiile politice sunt pur şi simplu relative. Chiar constituţiile sunt doar vorbe goale în faţa celor ce au puterea. Libertatea sau tirania nu sunt nici bune nici rele în sine, şi nu sunt luate în considerare. Conform acestui punct de vedere, activitatea forţelor internaţionale financiare şi industriale trebuie orientate în spre realizarea acestei unice lumi globale, având contopirea Uniunii Sovietice cu Statele Unite ale Americii în centrul ei ... Tot ce contează în ochii lor este **să stoarcă profituri maxime printr'o practică apt descrisă ca fiind capitalism financiar**, un sistem care se bazează **pe două lucruri: îndatorare şi monopol**. Acesta nu e adevărat capitalism. E calea concentrării economice şi sclaviei politice" (GHK, pp. 48-49).

Jesse Helms le-a vorbit americanilor, dar cuvintele lui se adresează tuturor naţiunilor. Este sfâşietor să vezi cum se grăbesc românii să se vândă puterilor distrugătoare şi duşmane ale bancherilor internaţionali, care sub pretextul "ajutorului economic", "împrumutului necesar pentru reconstruirea industriei", le vor răpi suveranitatea naţională, stăpânirea asupra pământului României, şi în cele din urmă, statutul de om liber. Căci grăbindu-se să se îndatoreze la bancherii internaţionali, românii îşi pun drept garanţie ("collateral") - nimic altceva decât pământul strămoşesc, teritoriul României, şi dreptul de a fi cetăţean român. Căci scopul declarat al guvernului mondial, al Noii Ordini Mondiale, este **"să treacă pământul în proprietatea altora" ("to change the tenure of the land.")**

Dintre realizările Comisiei Trilaterale, se pot cita:

1) Trădarea şi exilarea şahului Iranului, care reuşise să aducă prosperitate

şi stabilitate în Iran astfel încât dacă petrolul iranian se epuizează în decurs de-un secol, Iranul ar fi putut continua să prospere cu o economie echlibrată în graniţele proprii. Eliminarea şahului a lăsat porţile deschise agenţilor sovietici şi fanaticilor demenţi şi setoşi de sânge, ayatollah-ilor. Şahul a fost convins să-şi investească banii în banca lui Rockefeller, Chase Manhattan; şi Carter l-a trimis pe generalul american Robert E. Huyser, comandant adjunct al forţelor din Europa, să le ceară generalilor iranieni să nu se opună loviturii de stat a lui Khomeini. După câteva ore generalii iranieni au fost împuşcaţi. Mai mult, când primul ministru iranian Amir Hoveida a căutat să arate în parlament că Ayatollah Khomeini care-a preluat puterea era un impostor care se dădea drept Ayatollah Khomeini, a fost târât afară din parlament şi împuşcat pe loc (adevăratul Ayatollah avea un deget mijlociu lipsă; impostorul n'are nici un deget lipsă). Michael Goloniewski, expert polonez, afirmă că impostorul care a trecut drept Ayatollah Khomeini a fost un agent sovietic (RE, pp. 237-242).

2) Exacerbarea terorismului comunist în Africa de Sud, unde ambasada americană a devenit cartierul general al criminalităţii şi terorismului armat împotriva populaţiei paşnice.

3) Predarea Canalului Panama unui dictator marxist. Numai **dobânda** pentru datoriile dictatorului panamian Torrijos faţă de băncile americane Chase Manhattan, First National City Bank, Bank of America, Banker's Trust, First National Bank of Chicago, Republic National Bank of Dallas, şi Marine Midland Bank (a lui Sol Linowitz, care-a conceput tratatul de cedare a canalului) însuma 39 % din bugetul său naţional. Cedând Canalul Panama lui Torrijos, acesta îşi putea plăti datoriile faţă de aceste bănci din taxele ridicate de la vapoarele care-l folosesc. Ce-a pierdut poporul american au câştigat băncile sus-numite; căci în tratatul de cedare a Canalului Panama către Torrijos, guvernul Statelor Unite s'a obligat să-i plătească lui Torrijos milioane de dolari pentru că a acceptat să primească Canalul. Jumătate din băncile care i-au dat bani cu împrumut falitului Torrijos aveau cel puţin un membru al Comisiei Trilaterale în comitetul de direcţie. Dintre cei 16 senatori americani care erau la ora aceea membri în CFR, 15 au votat să i se dea canalul lui Torrijos.

4) Trădarea Nicaraguei. Somoza, preşedintele ales al Nicaraguei şi izgonit de conspiraţia sandinistă, a văzut cu uimire că "există o conspiraţie care

plănuieşte în mod intenţionat să distrugă forma de guvernare republicană şi s'o înlocuiască cu dictatura totalitară comunistă (Anastasio Somoza, *Nicaragua Betrayed - Nicaragua Trădata*, p. 291). Pentru că a căutat să avertizeze publicul american de felul în care guvernul american introduce treptat dictatura totalitară, Somoza a fost asasinat la câteva săptămâni după apariţia cărţii sale. "In 9 luni comuniştii au făcut mai mult rău în Nicaragua decât a făcut Somoza în 10 ani", scrie un fost conducător sandinist. "Circa 12.000 de oponenţi politici au fost aruncaţi în închisoare, sute de oameni pur şi simplu dispar. Comuniştii dictează toate amănuntele vieţii în Nicaragua. In fiecare zi junta acaparează mai multă avere. Au confiscat peste un milion de acri de pământ arabil, dar mai puţin de a cincea parte din pământ e cultivată azi. Peste două luni vom muri de foame" (*The Review of the News*, 30 Iulie 1980, *apud* RE). Principala preocupare a sandinistilor, în afară de jaf şi asasinat, pare să fie exportul de revoluţie în El Salvador, Honduras, Guatemala, şi Costa Rica. Totuşi, declarându-se satisfăcut că "regimul marxist din Nicaragua nu ajută gherilelor comuniste din El Salvador şi Guatemala", Carter le-a dat sandinistilor 75 milioane de dolari în 1980 (*ibidem*, 24 Septembrie 1980).

Dar în 1980 Comisia Trilaterală a hotărât că nu mai este util Carter ca preşedinte. Lui Ronald Reagan, ne-membru al Comisiei Trilaterale, i s'a permis să câştige în mod spectacular alegerile, deşi declarase că "interesele [Comisiei Trilaterale] sunt angajate de partea bancherilor internaţionali şi-a companiilor multinaţionale" şi nu e de părere că se cuvine ca un anumit grup de interese să ocupe posturile cheie în stat - deci nu va numi membrii Comisiei Trilaterale în posturi cheie. Dar pe cine-a recomandat Reagan în posturile cheie după alegeri? Dintre cele 59 de numiri ale lui Reagan, 28 erau membri în CFR, 10 în grupul Bilderberg, şi 10 în Comisia Trilaterală, iar vice-preşedintele pe care şi l-a ales, George Bush, ulterior preşedinte, este membru atât în CFR cât şi în Comisia Trilaterală. In administraţia Reagan au înflorit 64 membri ai CFR-ului, 6 ai Comisiei Trilaterale, 6 ai ambelor, şi 5 foşti trilateralişti (RE, pp. 246-248, şi AW, pp. 40-66).

La alegerile din 1992, poporului american i s'a permis să vadă trei candidaţi la preşedinţie: democratul Bill Clinton, republicanul George Bush, şi independentul Ross Perot. Despre Ross Perot nu se ştie să fie membru în vreunul din aceste grupuri; a fost recomandat pentru CFR de către George

Bush, dar nu apare pe lista membrilor; poate n'a acceptat el, poate nu l'au acceptat ei. Bush apare pe lista CFR-ului ca fost membru. Clinton însă este membru şi în CFR. şi în Comisia Trilaterală, şi în grupul Bilderberg, şi este şi bursier Rhodes.

CONSPIRATIE SAU INTAMPLARE?

"Omul obişnuit nu-l vede pe diavol nici atunci când diavolul îl strânge de gât", scrie Johann Wolfgang von Goethe (*Faust*, I, versurile 2182-2183). El ştia despre ce vorbeşte, căci în tinereţe fusese francmason şi şi-a petrecut apoi 40 de ani regretând faptul. Faust bătrân şi orb care crede că slujeşte binele omenirii când servitorii lui, lemurii, îi sapă groapa, este francmasonul tipic care crede că slujeşte binele omenirii când îi sapă groapa.

Diavolul nu este totuşi complet invizibil.

In numărul din Februarie 1946 al revistei *New World News* din Anglia a fost dat publicităţii un plan al revoluţiei găsit la Düsseldorf în Germania, la sediul unei organizaţii revoluţionare. Acest plan de instaurare a revoluţiei socialiste conţine următoarele puncte:

A. Coruperea tineretului. Distrugerea ideilor religioase. Cultivarea interesului exclusiv pentru relaţii sexuale. Transformarea tineretului în indivizi superficiali doritori de plăceri imediate, incapabili să se stăpânească.

B. Controlul asupra mass-mediei, pentru ca:

1. să concentreze interesul publicului asupra evenimentelor sportive, relaţiilor sexuale, senzaţionalului şi faptului divers, astfel încât să nu observe acţiunile guvernului;

2. să împartă publicul în grupuri ostile exacerbând controverse minore;

3. să distrugă încrederea publicului în conducători arătându-i pe aceştia că sunt ridicoli, necinstiţi, demni de dispreţ;

4. să vorbească în cuvinte mari şi umflate despre democraţie;

5. să arate risipa ce se face în guvern (orchestrată anume) pentru a discredita guvernul, a produce teama de inflaţie şi creşterea preţurilor;

6. să încurajeze greve şi răzmeriţă în diverse industrii, să încurajeze dezordinea şi criminalitatea şi să încurajeze o atitudine îngăduitoare pentru criminalitate din partea guvernului;

C. Confiscarea armelor de foc de la populaţie sub vreun pretext oarecare pentru a lăsa populaţia lipsită de apărare (RE, pp. 399-400).

Acest plan a fost în mare măsură înfăptuit, şi Statele Unite sunt acum practic o ţară socialistă. Mai există un singur mare obstacol, pe care a încercat conspiraţia să-l treacă de câteva ori şi n'a reuşit: n'a reuşit să le ia americanilor puştile. In momentul în care îi va fi smulsă americanului de rând arma de foc din mână, guvernul mondial va fi atotputernic şi omenirea va trăi într'o imensă uniune sovietică din lagărele căreia nu va mai exista scăpare.

In Noiembrie 1993 s'a votat în Congresul american "the Brady bill", o lege prin care oricine cumpără arme de foc tebuie să se înregistreze şi să aştepte cinci zile pentru a-i fi livrată arma - pentru ca chipurile dacă cumpără arma la mânie pentru a răzbuna un afront, să aibă timp să se liniştească. De ani de zile ziarele sunt pline de poveşti cu soţi care-şi împuşcă soţiile la mânie, copii care se împuşcă din greşală, criminali care-şi împuşcă victimele, şi nu se pomenesc mult mai numeroasele înjunghieri cu cuţite. In realitate rostul acestei legislaţii nu este să apere victimele, ci să pregătească lumea pentru confiscarea armelor de foc. Deocamdată singurul efect pe care l-a avut legea a fost că americanii s'au repezit şi şi-au cumpărat toate pistoalele şi puştile pe care le-au găsit şi putut cumpăra legal din prăvălii înainte de a intra legea în vigoare. Constituţia Statelor Unite (cel de-al doilea amendament) prevede în mod special că guvernul nu are dreptul să confişte armele din mâna poporului, care deţine aceste arme tocmai pentru a se apăra de abuzurile guvernului. Cetăţeanul trebuie să fie determinat să ceară să i se confişte armele. De aceea se pune accentul pe educaţie.

In 1978 Norman Dodd, fost director al Comitetului Congresului, a declarat în faţa unui Comitet Legislativ Regional din Illinois că investigând activitatea Fundaţiei Carnegie pentru Pace Internaţională a văzut cum aceasta "a observat că trebuie să deţină mijloacele de şcolarizare din ţară ... Fundaţia Carnegie deţine aspectele şcolarizării care au importanţă internaţională şi Fundaţia Rockefeller se ocupă de partea de şcolarizare internă ..". Representantul Eugene Cox a declarat că "fondurile Fundaţia Rockefeller au fost folosite ca să finanţeze indivizi şi organizaţii a căror sarcină este să introducă comunismul în şcolile particulare şi de stat ale acestei ţări". Un membru al Comitetului Reece constituit în 1952, a cărui

funcţie a fost să investigheze din partea Congresului fundaţiile ne-impozabile, a conchis că ceeace vede cu ochii lui îl face să creadă "că există într'adevăr o adevărată conspiraţie în care intră anumiţi educatori de frunte din Statele Unite ca să instaureze socialismul pentru care scop se folosesc de sistemul nostru de învăţământ. Această tendinţă ... a fost finanţată din greu de principalele fundaţii ...". Reprezentantul Carrol Reece a conchis că "marile fundaţii subvenţionând educatori cu tendinţe colectiviste au finanţat o mişcare socialistă în guvernul american" (RE, pp. 376-377 şi 208).

Au mai finanţat marile fundaţii şi mişcarea hippy, unde tot felul de tineri conduşi de agenţi a căror salarizare de către fundaţii ca Rockefeller şi Carnegie nu le era cunoscută, îşi petreceau tinereţea lăsându-şi părul lung, îmbrăcându-se în zdrenţe murdare, drogându-se, ascultând muzică rock şi "protestând împotriva stabilimentului" - uneori prin distrugerea bunurilor altora, alteori furând, alteori ucigând la întâmplare. In toate grupurile, comunele, familiile de hippy, de pletoşi şi "protestatari" care "resping o societate care nu le oferă nimic", se află un conducător matur care-i învaţă ce să facă. Unul din aceştia, Jerry Rubin, conducătorul unui grup intitulat Yippie, şi-a descris activitatea într'o carte (*Do It! - Fă-o!)* în care arată clar şi repetat cine finanţează şi cine doreşte distrugerea societăţii pentru a instaura totalitarismul. "Marijuana e drogul comunismului", scrie el; şi mai departe: "Noi vedem libertinajul sexual, muzica rock şi drogurile ca tactici în conspiraţia care va prelua America. Yippii se distrează răsturnând guvernul. Yippii sunt adepţii lui Mao Tse Tung". Pletele murdare ale hippy-lor şi yippii-lor nu sunt noi. Toate conspiraţiile comuniste-naziste totalitare s'au folosit de aceste armate pletoase. Turgheniev le-a văzut la universităţile ruseşti înainte de revoluţia bolşevică; Ludwig van Mises le-a văzut la Berlin înainte de primul război mondial. Şi atunci ca şi în anii 1960, aceste armate pletoase au fost, după cum arată yippi-ul Jerry Rubin, în solda bancherilor conspirativi: "capitaliştii isteţi (*hip*) au aliaţi în comunitatea revoluţionară: pe pletoşii care au funcţia de intermediari între tineretul străzii şi afaceriştii milionari" (RE, pp. 400-403).

Dar conspiraţia bancherilor nu s'a mulţumit cu armatele murdare şi pletoase care dorm în gunoaie şi folosesc stupefiante. Astfel, organizaţia studenţească *Studenţii pentru o Societate Democratică* declară "Principala noastră sarcină este să construim o mişcare revoluţionară marxist-leninistă".

Mijloacele lor de acţiune sunt aruncatul bombelor, incendiile, asasinatele. Iar banii le-au fost furnizaţi uneori de guvernul federal al Statelor Unite, uneori de fundaţii ne-impozabile ca Rockefeller şi Carnegie. Astfel, în 1970 răzmeriţele şi distrugerile din Ohio s'au dovedit că au fost finanţate astfel: $192.000 de la guvernul federal, şi $85.000 de la Fundaţia Carnegie, incasaţi de *Studenţii pentru o Societate Democratică* în toamna lui 1969. Zice un student: "Radicalii îşi închipuie că se luptă împotriva celor arhibogaţi, ca Rockefeller şi Ford, şi nu-şi dau seama că exact aceştia sunt cei din spatele revoluţiei lor, finanţând-o şi folosind-o pentru scopurile lor" (James Kirk la Universitatea din Chicago, *apud* RE, pp. 403-404). Alt student povesteşte cum la o convenţie a *Studenţilor pentru o Societate Democratică* li s'au oferit "bani de la ESSO (care-i aparţine lui Rockefeller), care ... sunt aripa stângă a clasei conducătoare ... industrialiştii lumii" (*ibidem*).

MINTEA GENERATIILOR VIITOARE

Trei păstori cu trei câini mulg, tund, şi taie când au chef 300 de oi. Pentru liniştea şi comoditatea păstorilor, oile trebuie să fie o turmă supusă si să n'aibe idei despre liber arbitru, suveranitate naţională, răspundere individuală, drepturi individuale. Dacă nu s'au născut oi trebuie educate ca să devină oi.

Oile n'au drepturi individuale, şi n'au religie. Şi-o pierd în două feluri: prin educaţia atee, numită "umanistă" în America, şi prin fărâmiţarea, infiltrarea şi coruperea bisericii organizate. In 1831 Alexis de Tocqueville a fost uimit de cât de puţină criminalitate exista în America. "Numai când m'am dus să vizitez bisericile din America am înţeles", scrie el: etica şi religia cetăţeanului îl opreşte de la crimă.

La 2 Decembrie 1908 Walter Rauschenbush şi Harry Ward (Ward a fost descris de către un alt membru al Partidului Comunist al Statelor Unite, Manning Johnson, ca "principalul arhitect al infiltraţiei comuniste pe tărâm religios"), au înfiinţat Consiliul Federal al Bisericilor, finanţat, printre alţii, de Fundaţia Rockefeller care i-a dat între 1926 şi 1929 suma de $137.000 - şi alţi bani de atunci încoace. In 1942 platforma acestui consiliu cerea "un guvern mondial, control internaţional asupra armatei şi flotei, un sistem monetar universal şi o bancă internaţională controlată democratic." Atributul

"controlată democratic" are aceeaşi valoare pe care o are atributul "democratic" în bine-cunoscutul "centralism democratic" al totalitarismului comunist: adică zero. Restul platformei e real. Dar devenind prea notoriu, Consiliul Federal al Bisericilor şi-a schimbat numele la 29 Noiembrie 1950 în Consiliul Naţional al Bisericilor. Acest consiliu a lucrat mână'n mână cu Partidul Comunist din Statele Unite ale Anericii, după cum arată însuşi Gus Hall, secretarul Partidului Comunist din SUA. In 1972 "Biserica Satanei", cu "marele preot" Anton LaVey din San Francisco, a fost primită în Consiliul Naţional al Bisericilor (RE, pp. 220-222). Biserica Satanei practică satanismul, adică torturează şi ucide victime umane şi animale în adunări rituale, practică magia neagră, şi în general are scopul de a îndeplini poruncile Satanei pe care această "biserică" îl venerează ca pe zeul absolut şi adevărat.

La 23 August 1948 a fost înfiinţat Consiliul Mondial al Bisericilor, al cărei secretar general, Philip Potter, a fost descris în 1975 ca " mai radical decât majoritatea marxiştilor". Acest Consiliu Mondial n'a mişcat un deget şi n'a cheltuit nici o centimă pentru cei aproximativ 5 milioane de oameni nevinovaţi, majoritatea creştini, întemniţaţi în Rusia Sovietică pentru credinţa lor, dar a cheltuit peste 5 milioane de dolari din 1970 până în 1980 pentru a organiza "lupta împotiva rasismului". Această "luptă" în cea mai mare parte din cazuri s'a dus de către bandiţi înarmaţi care asasinează femei şi copii de fermieri în Africa (cf. Joseph A. Harris, "Karl Marx or Jesus Christ?", p. 132, *apud* RE, pp. 221-222).

In 1993, Curtea Supremă a Statelor Unite a declarat că este ilegal să împiedeci cultul santeria (un cult adus din Cuba care se bazează pe practici tribale africane de a tortura, mutila şi ucide victime şi a stropi asistenţa cu sângele proapăt vărsat, în cinstea unor divinităţi voo-doo): santeria e o "religie", a declarat Curtea Supremă. Creştinismul este interzis în şcoli; dar câtă vreme santeria este admisă şi răspândită, poporul american are "libertate religioasă". Religia e bună când e satanică sau poate fi folosită pentru asasinarea fermierilor şi-a familiilor lor; dar generaţiile viitoare trebuie scutite de acest "opium al popoarelor" atunci când îndeamnă la cinste şi omenie. Claire Chambers scrie: "Ca să fie înrobit, mintea omului trebuie redusă de la a fi spirituală la a fi carnală. Omul trebuie să creadă despre sine că este un animal fără funcţie spirituală. Odată eliberat de obligaţiile lui

faţă de Dumnezeu, drumul e liber ca să-l facă total supus statului comunist, stăpânul lui" (*The Siecus Circle*, p. 101, *apud* RE, p. 362). De aceea s'a eliminat cu străşnicie religia creştină din şcolile publice americane şi s'a înlocuit cu "umanismul".

In 1933 a fost publicat *Manifestul Umanist* care afirmă ateismul, comunismul şi evoluţionismul. Unul dintre cei 33 de semnatari ai manifestului a fost John Dewey, "părintele educaţiei progresiste" în America. "Omul n'are Dumnezeu şi n'are suflet", scrie John Dewey. "Adevărul imuabul e mort. Nu există loc pentru legi fixe, naturale, sau pentru adevăruri permanente şi absolute". Nu există diferenţă între adevăr şi minciună, zice Dewey: adevărul e ce convine [probabil celui mai tare]. De asemeni nu există principii etice: moral e ce face plăcere [probabil tot celui mai tare]. Dewey nu s'a ostenit să reconcilieze principiul moralei care constă în ce face plăcere în cazuri în care plăcerea unuia este să-l tortureze pe altul, dar cel torturat nu simte plăcere; în schimb a reconciliat doctrina lui, pe care se bazează sistemul de învăţământ american din ultimii 50 de ani, cu spusele lui Lenin, care zice: " Desigur, nici noi nu credem în Dumnezeu. Nu credem în morala eternă. Tot ce serveşte distrugerii vechii societăţi e moral ... Jos cu religia. ... Principala noastră sarcină e să împrăştiem ateismul. Comunismul aboleşte adevărul etern. Aboleşte religia şi morala". Adică familia şi biserica, căci atât Dewey cât şi Lenin ştiau că nu pot aboli concepte generale abstracte (RE, pp. 377-379).

Azi, urmând preceptele părintelui şcolarizării americane John Dewey, copiilor li se predă "etica de situaţie", care explică cum "ceeace ce e bine pentru mine poate fi rău pentru tine, şi ceeace e bine azi poate fi rău mâine". După ce au studiat "etica de situaţie" şi "educaţia sexuală", un număr mare de fetiţe de la 9 ani în sus devin gravide în şcolile de stat americane înainte de a cunoaşte alfabetul. Pentru ele s'au creat categorii de elevi separate numite "mame nemăritate", "gravide sub 18 ani", despre care guvernul adună statistici iar părinţii (dacă-i au) se plâng degeaba. O altă reuşită a filozofiei umaniste şi a educaţiei progresiste este numărul mare de sinucideri între elevii de liceu, despre care guvernul de asemenea strânge statistici şi părinţii se plâng degeaba.

La 40 de ani după primul Manifest Umanist a fost publicat cel de-al doilea Manifest Umanist care vorbeşte despre "construirea unei comunităţi

mondiale" bazate pe "un sistem de legi mondiale şi o ordine mondială bazată pe un guvern federal supra-naţional" (*The Humanist Manifesto I şi II, apud* RE, p. 381).

SCOALA GUVERNATORULUI

Preşedintele Statelor Unite este Bill Clinton, iar Vice-Preşedinte este Al Gore. Dar soţia (deseori încornorată) a lui Bill Clinton, Hillary Rodham Clinton, care n'a apărut pe listele de votare, este cea care deţine puterea prezidenţială în Statele Unite, şi se foloseşte de ea din suita de birouri pe care o ocupă în Casa Albă fără nici un drept şi fără funcţie administrativă. Şi Hillary are planuri mari pentru tânăra generaţie.

In Septembrie 1990 a avut loc la Naţiunile Unite, Intâlnirea la Nivel înalt Pentru Copii care a promulgat "Carta Drepturilor Copiilor", semnată de toată ţările membre. Articolul 2 al Cartei Drepturilor Copiilor scrie: "Părinţilor li se interzice să-şi pedepsească copiii pentru acţiuni sau cuvinte care contravin credinţelor sau standardelor părinţilor." Articolul 6 scrie: "Guvernul are ultimul cuvânt în toate deciziile luate cu privire la copii." Articolul 13 scrie: "Părinţii n'au voie să oprească în nici un fel copii de la a vedea, auzi, învăţa, sau trăi orice vor." Articolul 14 scrie: "Părinţii n'au voie să stabilească tratamentul medical pentru copii, nici nu li se permite să refuze orice ordonă statul să li se aplice copiilor." Articolul 28 scrie: "Părinţii n'au voie să-şi instruiască copiii acasă" *(Newswatch Magazine* din Iulie-August 1992, *apud* AW p. 82). Iar în programul lui Bill Clinton este să aplice planul Naţiunilor Unite.

Până în Ianuarie 1993 Clinton a fost guvernatorul statului Arkansas, unde-a funcţionat o şcoală specială înfiinţată de el în 1979, cu un program de 6 săptămâni pentru vârfurile tineretului, pentru cei mai dotaţi dintre elevi, în complexul Colegiului Hendrix, o mică universitate metodistă din oraşul Conway. In 1991, programa analitică a acestor cursuri de vară a conţinut:

- un discurs fulminant anti-creştin al unei activiste de extremă stângă care l-a descris pe Isus Christos pe cruce în termeni de necrofilie şi sado-mazochism;
- texte, filme şi discuţii menite să-i facă pe tineri homosexuali;
- o prelegere a avocatului lui Jane Roe în procesul care-a promulgat

dreptul la avort, fără să se permită audierea de argumente din partea adversă;
o o prelegere despre "eliberarea animalelor" care a făcut o comparaţie între tăierea păsărilor şi lagărele de concentrare naziste unde se pretinde că ar fi fost gazaţi în mod special numai evreii;
o lecturi în favoarea pacifismului, dintre care una îl laudă pe un tânăr care-a refuzat să se lase recrutat ca "să nu supere Uniunea Sovietică."

In fiecare an Clinton ţinea cuvântarea de deschidere a şcolii.

Scoala lui Clinton este finanţată în întregime de statul Arkansas. Studenţii nu plătesc nimic. In fiecare an sunt înscrişi circa 400, care dorm şi mănâncă în interiorul complexului şcolii pe care n'au voe să-l părăsească şi unde n'au voie să aibă vizite decât Duminica. Programa analitică are trei părţi: una de studii în direcţia talentelor copiilor (de ex. matematica, literatura); alta numită "dezvoltare conceptuală"; şi o a treia numită "dezvoltare personală." In cadrul acesteia din urmă în 1991 au avut de citit în manualul lor, *Tree Book*, un material de Emily Culpepper: *The Spiritual Political Journey of a Feminist Freethinker - Călătoria spirituală şi politică a unei liber-cugetătoare feministe*, unde aceasta scrie despre creştinism că "salvarea care cere un sacrificiu [al lui Christos] este ceva necrofilic şi sado-mazochist", şi că pentru ea creştinismul este "bălegar" (*compost*). Alt material din manual este de Michael Ruse, care scrie că "nu e adevărat că animalele nu sunt homosexuale; nu e adevărat că homosexualitatea este ne-reproductivă şi ne-biologică; nu e adevărat că trebuie judecată homosexualitatea fără a face implicaţii culturale; şi nu e adevărat că ce e nenatural e şi imoral." Argumente contrare, manualul şcolii lui Clinton nu conţine. Intrebat de ce, Bruce Haggard, directorul şcolii, a răspuns că "o şcolarizare bună nu trebuie să păstreze măsura în toate." Un alt text de studiu pentru elevii şcolii lui Clinton este filozofia lui Feuerbach, în termeni mai apologetici decât era predat acesta la cursurile de marxism-leninism în anii 1950 în România.

Feminismul e puternic la şcoala lui Clinton: în 1991, Dr. Mary Daly de la Universitatea din Boston a ţinut o prelegere intitulată "Privire asupra renaşterii mişcării radicale feministe în anii 1990". La fel este homosexualitatea. Filmele vizionate în 1991 au inclus *The Times of Harvey Milk - Vremurile lui Harvey Milk* unde este glorificat un homosexual care-a fost înalt administrator la San Francisco şi-a fost asasinat, ceeace a provocat

răzmeriţă între homosexuali. Apoi Jamake Highwater a ţinut o prelegere în care-a explicat că ceeace zic heterosexualii sunt "baliverne despre sex."

Manualul pentru "dezvoltarea conceptuală" a conţinut în 1991 un material de Leo Tolstoy care spune că nu e permis să ucizi nici în legitimă apărare sau pentru a salva un copil din mâinile unui ucigaş. Un alt material de Herbert Gans explică cum sărăcia unor secţii din populaţie trebuie promovată în mod înţelept şi folosită pentru prosperitatea comunităţii, căci astfel se dă de lucru poliţiştilor, paznicilor închisorilor, militarilor, comercianţilor de stupefiante şi băuturi alcoolice, diverşilor conducători de religii pentecostale, celor care vindecă prin magie, prostituatelor, caselor de amanet; acestea sunt "utilizările sărăciei în societate." (*Informaţie rezumată după articolul "Clinton's Governor's School Is Politically Correct" - Şcoala guvernatorului a lui Clinton e pe linie din punct de vedere politic, Human Events*, 26 Septembrie 1992, *apud* AW, pp.83-92).

Hillary Rodham, cum îi plăcea ei să-şi zică înainte de a deveni Madame Preşedintă, ţinea adesea prelegeri la şcoala lui Clinton. In 1980, un alt vorbitor, Dr. Hy Bleecher, le-a spus elevilor că "ştiinţa este opusul religiei" şi că un om de ştiinţă nu poate avea credinţă creştină. Le-a spus studenţilor că "în Facerea ar trebui să scrie că 'la început omul l-a creat pe Dumnezeu'", argumentând că "în Facerea e scris oricum că "La început a fost cuvântul", şi a dat din umeri superior atunci când elevii i-au atras atenţia că "La început a fost cuvântul" nu e deloc scris în Facerea. Nu contează cât de neadevărate şi confuze sunt argumentele, câtă vreme sunt anti-creştine, sunt promovate la şcoala lui Clinton. Dar religiile ne-creştine asiatice (taoismul, zen) se bucură de respect acolo. O carte de zen a fost lectură obligatorie. O altă lectură obligatorie a fost despre "parapsihologie". Dr. Hope Hartnuss a ţinut o prelegere în care-a explicat că societăţile primitive matriarhale sunt superioare celor contemporane, pentrucă erau comunale şi nu exista căsătoria. Instituţia căsătoriei, arată Hope Hartnuss, şi creştinismul au distrus societatea. Creştinismul, zice ea, e împotriva femeilor şi împotriva sexualităţii. Biserica creştină, a explicat Hope Hartnuss, avea teamă şi ură pentru femei. Elevii au întrebat-o atunci despre sfintele femei ale bisericii, la care Hope Hartnuss a spus că n'are cunoştinţă de aşa ceva.

După mărturia unui elev, Eddie Madden din Searcy, prelegerile şi filmele aveau toate un ton morbid şi cinic care-i deprima pe elevi. Eddie

Madden descrie filmele vizionate de el la şcoala guvernatorului Clinton: un film spaniol numit Cria unde o fată doreşte să-şi ucidă tatăl în timp ce mama ei e pe moarte de cancer, şi care trebuie să-şi îngrijeascvă bunica, senilă, ceeace o deprimă şi mai mult. După ce-i moare hamsterul încearcă să-şi otrăvească mătuşa; filmul se încheie cu fata dorind să moară. Intr'un alt film tot ce se întâmplă este că un om înspăimântat fuge tot timpul de ceva necunoscut, print-un oraş, un târg, până la o plajă unde un altul cu o lopată în mână stă zâmbind lângă un mormânt proaspăt săpat; fugarul cade în ea, şi nisipul îl acoperă; filmul se încheie arătând cum mâna fugarului împinsă afară din nisip se face moale şi cade moartă. In acel an, lectura obligatorie a conţinut *Muştele* de Jean-Paul Sartre, unde Oreste vorbeşte despre eliberarea de religie, şi *Aşteptându-l pe Godot* de Samuel Beckett, care neagă morala şi viaţa de apoi. Eddie Madden a înţeles că Beckett susţine că universul este absurd şi imoral. Tot Eddie Madden atrage atenţia că elevii din şcoala lui Clinton aveau 15-18 ani, vârsta cea mai impresionabilă (*ibidem*, pp. 92-98).

ECHIPA BILL-HILLARY CLINTON

"Numai unul este preşedintele Statelor Unite; pentru următorii patru ani, acela unul este Hillary Clinton", zice Dan Rather, principal comentator la CBS, principală staţie de televiziune în Statele Unite (Cf. Texe Marrs, *Big Sister Is Watching You - Sora Cea Mare Are Ochii pe Tine*, motto. De aici înainte această sursă va fi indicată prin TM). Intr'adevăr, Hillary alege persoanele numite în poziţiile cele mai înalte politice şi administrative ale Statelor Unite. Iată cine a fost ales de către preşedinte în 1993:

Printre primele numiri ale lui Bill Clinton în 1992 a fost Johnnetta Cole, mulţi ani legată de ambasadorul lu Fidel Castro în Granada comunistă, Julian Torres Rizo, ea însăşi preşedinta unei societăţi care sprijinea dictatura comunistă în Granada (AW, pp. 99-100).

Procurorul General al Statelor Unite este Janet Reno, o lesbiană care a ordonat să fie gazaţi, arşi de vii şi îngropaţi cu tancurile sub dărâmături 86 de cetăţeni americani nevinovaţi, între care 17 copii mici, în orăşelul Waco din Texas, sub pretext că "doreşte să evite maltratarea copiilor." Inainte de a fi numită pe postul de Procuror General Janet Reno a fost procuroarea

oraşului Miami şi-a comitatului Dade în care se află Miami, unde până şi ultra-stângistul ziar *The Miami Herald* a trebuit să recunoască că incompetenţa a domnit supremă la procuratură şi cazurile zăceau cu anii până mişca ceva. Sub mâna lui Janet Reno, Miami a devenit capitala stupefiantelor şi-a criminalităţii legate de stupefiante. Corupţia a înflorit: într'un singur an, jumătate din judecătorii din Miami au fost investigaţi pentru ilegalităţi, şase au fost aduşi la judecată pentru luare de mită şi şantaj, şi unul pentru asasinat (*The Spotlight*, 1 Martie 1993, *apud* TM, p. 151). Tot la Miami, Janet Reno a muşamalizat cu mult succes imensa fraudă electorală care falsifică rezultatul alegerilor în Florida, şi a oprit orice investigaţie în asasinatul proprietarului ziarului *Home News* care descria frauda electorală. Când doi jurnalişti curajoşi, fraţii Collier, şi-au riscat viaţa şi-au dat publicităţii un film în care se documenta frauda electorală şi participarea primarului şi-a altora la fraudă, guvernatorul Floridei a trebuit să ordone o anchetă; anchetatorul a documentat frauda şi criminalitatea; Janet Reno, a cărei datorie era să aducă criminalitatea în faţa tribunalului, n'a făcut-o. Duioşia ei pentru criminali poate fi explicată şi prin faptul că Janet Reno, Procuroarea Generală a Statelor Unite, a furat lingerie de la un magazin din Miami (Jordan Marsh) în 1981 (Larry Patterson, *Criminal Politics*, Februarie 1993, *apud* TM, p. 156).

Janet Reno nu se sfieşte când se îmbată să îmbrăţişeze cu ardoare în public femei de care e amorezată şi a fost oprită de cinci ori de către cinci poliţişti diferiţi fiindcă conducea maşina în mod foarte periculos fiind în stare de ebrietate. Când un producător de radio făcea avansuri copiilor de vârstă şcolară în mod public la radio pentru amor pervers homosexual, părinţii indignaţi au cerut să se investigheze; Janet Reno a închis investigaţia a doua zi.

Dar până acum cea mai mare faptă a lui Janet Reno a fost oribilul masacru a 86 de oameni şi copii nevinovaţi în orăşelul Waco din Texas, sub pretext că era îngrijorată că acei copii ar putea fi maltrataţi de către părinţii lor. Acest pretext fusese dovedit mincinos înainte de holocaustul agenţilor lui Janet Reno, de către investigatori oficiali care au găsit că copiii sunt bine trataţi şi toţi acei oameni erau nevinovaţi. Inainte de a-i asasina, agenţii lui Janet Reno au chinuit copiii şi pe celelalte victime într-un asediu care va rămâne pe veci o pată pe faţa Americii. Acei oameni perfect nevinovaţi au

fost înconjuraţi de o armată federală echipată cu tancuri şi aruncătoare de flăcări, şi timp de săptămâni li s'a tăiat lumina electrică, apa, sursele de alimente, şi orice contact cu exteriorul, în timp ce lumini orbitoare erau proiectate în complexul lor de locuinţe şi megafoane urlau ţipete de iepuri înjunghiaţi în agonie, lamenturi din Tibet, şi un cântec obscen de rock în care se spunea "vei fi ars". Pe unul dintre ei, care s'a întors de la serviciu înapoi la casa unde erau soţia şi copilul lui, l-au împuşcat şi l-au lăsat să putrezească pe gard, în vederea familiei lui şi-a celorlalte victime, timp de zile întregi; când în fine s'a trimis un helicopter să-i ridice trupul, bucăţi din cadavrul în descompune cădeau - în văzul soţiei şi copilului lui. Apoi Janet Reno a ordonat ca toţi locatarii să fie otrăviţi cu un produs chimic inflamabil atât de nociv încât folosirea lui în război împotriva trupelor inamice a fost interzisă la Conferinţa de la Paris (gazul CS); dar Preşedintele Clinton şi procuroarea lui Janet Reno au ordonat armatei americane să-l folosească pentru a masacra propriii cetăţeni şi copii americani nevinovaţi - "pentru că erau îngrijoraţi ca nu cumva să fie maltrataţi copiii". In final, la ordinul lui Janet Reno, trupele care asediau victimele au dat foc complexului de locuit al victimelor şi tancurile au dărâmat zidurile şi-au împins dărâmăturile peste uşa prin care ar fi putut scăpa parte din victime. Janet Reno a susţinut apoi în public că victimele şi-au dat foc singure, deşi acţiunea a fost filmată de către agenţiile de ştiri şi pe film se vede clar cum tancurile au dat foc clădirii. Bineînţeles, mass-media aliniată dă publicităţii minciunile lui Janet Reno şi măsluieşte adevărul, tăind părţile din film care arată cum s'au petrecut lucrurile. Dar înregistrările filmate integrale au fost recuperate de cetăţeni ultragiaţi care le-au cumpărat cu bani proprii, le-au multiplicat şi le-au pus la îndemâna celor care nu pot să creadă minciuna totalitarismului. Aşa au trăit 70 de anii ruşii sub bolşevism; aşa au trăit 50 de ani românii sub comunism; aşa au început să trăiască americanii sub Noua Ordine Mondială: a început să apară "samizdat"-ul.

De ce-au fost chinuiţi şi masacraţi într'un mod atât de oribil cei 86 de civili nevinovaţi din Waco la ordinele preşedintelui Clinton şi-ale Procuroarei Generale a Statelor Unite, Janet Reno? Ca un avertisment pentru restul americanilor. Cei 86 de asasinaţi aveau trei mari vini:

1) aveau puşti, căci constituţia dă americanului dreptul să poarte arme;
2) vroiau să trăiască în felul lor şi să practice religia care le convine lor

fără să se înroleze în gloata de robi pe care o crează guvernul. Aceştia se numesc "separatişti", şi proponenţii Noii Ordini Mondiale urmăresc să extermine separatiştii care nu se încadrează în robia de stat;

3) religia lor era un gen de creştinism "fundamentalist", şi Bill Clinton nu poate tolera să rămână în viaţă "creştini fundamentalişti" care se împotrivesc noii lui religii "era nouă" ("New Age") şi Noii Ordini Mondiale. In mod special a fost exterminat grupul din Waco pentru că erau nişte creştini care-şi ziceau "evrei"; deasupra complexului lor arborau steagul cu steaua lui David, ţineau sărbătorile evreieşti, şi conducătorul lor, Vernon Howell, care şi-a schimbat numele în David Koresh, îşi zicea Mesia evreiesc. S'a văzut examinând locul masacrului că David Koresh şi cei apropiaţi lui au fost în mod special împuşcaţi în cap de către agenţii infiltraţi ai lui Janet Reno înainte de focul care i-a ucis pe ceilalţi, pentru ca nu cumva să scape şi să ajungă la judecată, unde ar fi putut dezvălui adevărul. Janet Reno a făcut parte din comitetul de direcţie al Ligii Evreieşti de Anti-Defăimare, o organizaţie cu activităţi de spionaj şi terorism care susţine în mod public că "apără evreii de defăimarea din partea celorlalţi oameni." In 1992, s'a dovedit activitatea ilegală de spionaj şi terorism a ramurii din San Francisco a acestei ligi. Herb Brin, un ofiţer al acestei ligi, s'a lăudat că liga lui a dat "informaţii" pentru ca să se treacă la acţiune împotriva celor 86 de victime asasinate în Waco, Texas.

Bill Clinton şi Janet Reno îşi justifică oribila acţiune de tortură şi masacru al acestor victime spunând că ar fi fost membrii unui "cult"; acuză care stă rău în gura unora care aprobă şi promovează santeria, ai cărei membri au fost acuzaţi că practică sacrificii umane, acuze pe care Janet Reno nu le cercetează. Apoi îl acuză în mod mincinos pe David Koresh că nu le-ar fi permis raidul asupra complexului - minciună sfruntată, căci Koresh le-a spus să vină să viziteze şi să vizioneze tot ce poftesc, dar fără armată şi tancuri. Astăzi, când scriu aceste rânduri, Janet Reno şi Bill Clinton au intentat un "proces" de tip comunist-stalinist celor 12 supravieţuitori ai masacrului, în care intenţionează să procedeze exact cum se proceda pe vremea lui Stalin în procesele celor pe care acesta dorea să-i execute.

Primul gest al lui Janet Reno în funcţia de Procuror General al Statelor Unite a fost să-l dea afară pe procurorul care-l cerceta pe reprezentantul Dan Rostenkowski pentru furt din avutul obştesc, căci Clinton

are nevoie de Rostenkowski (TM, pp. 149-168).

Medicul General al Statelor Unite este Joycelyn Elders, fostă directoare la Departamentul de Sănătate al statului Arkansas sub guvernatorul Bill Clinton. Ea cere ca copiii de grădiniţă şi de şcoala primară să primească prezervative şi să fie instruiţi cum să şi le aplice pentru a nu se infecta cu virusul care dă SIDA când au contact sexual. Ea subliniază necesitatea ca fiecare copil de grădiniţă şi de şcoala primară să fie îndoctrinat şi educat pentru a avea o activitate sexuală cât mai bogată şi mai lipsită de "pericol". Subliniem, aceştia sunt copii sub 7 ani şi copii între 7 şi 10 ani. Pe Joycelyn Elders a luat-o gura pe dinainte şi-a declarat: "Trebuie să predăm copiilor despre avort din primii ani de şcolarizare"; văzând expresia pe feţele ascultătorilor, s'a corectat repede: "adică despre cum să evite sarcinile". "Copiii de 3 ani sunt mai uşor de educat decât cei de 18 ani", a explicat ea, de aceea trebuie să-i învăţăm cum să-şi pună prezervative de la vârsta de 3 ani. După părerea ei, părinţii sunt incapabili să-şi educe copiii de 3 ani, de aceea trebuie numiţi în fiecare şcoală "experţi în reproducere" care să împartă copiilor prezervativele la aceste "clinici speciale" şcolare. Dacă prezervativele nu feresc de sarcină, atunci fetiţa trebuie să aibă un avort, zice Joycelyn Elders, dar părinţii nu trebuie anunţaţi. In statul Arkansas există deja 24 de astfel de "clinici speciale", şi vreo 200 în restul ţării.

Când părinţii copiilor din Arkansas au aflat că la clinică se duc copii nu când şi-au scrântit piciorul ci ca să fie instruiţi în metode de copulare şi să primească prezervative, iar în unele cazuri să li se facă avorturi, au ridicat un val de proteste, şi au refuzat să iscălească formele legale; Medicul General Joycelyn Elders şi-a instruit subalternii să procedere la avorturi fără formele legale. Pentru cazurile în care prezervativele sunt refuzate de către partenerii lor, fetiţelor li se poate implanta un procedeu contraceptiv subcutanat numit Norplant, care costă $500 de fetiţă (natural, din banii contribuabililor). Aceste implante, zice Medicul General al Statelor Unite, Joycelyn Elders, trebuie dat şi prostituatelor care folosesc stupefiante, pentru ca astfel să nu mai conceapă copii care vin pe lume gata drogaţi şi suferă teribil din vina mamelor lor. Dar Medicul General Joycelyn Elders n'are nici o obiecţiune la stupefiante sau la promiscuitate ca atare. Zice ea: "Sper să le putem da [prostituatelor] implanturi Norplant ca să poată vinde activitatea lor

sexuală pentru ca să-şi cumpere stupefiantele, dacă trebuie, dar fără să aibă copii neplanificaţi".

Dar la unele şcoli s'au împărţit copiilor de şcoală prezervative care se rupeau imediat şi aveau defecte de fabricaţie, deci nu puteau feri copii de infecţii venerice; Joycelyn Elders a dat ordin să fie totuşi distribuite copiilor de parcă ar fi fost perfecte, şi şi-a instruit subalternii să nu avertizeze copii că prezervativele sunt defecte.

Prezervativele şi educaţia sexuală vor scădea numărul de fetiţe mici rămase gravide, zice Joycelyn Elders, justificând astfel costul exorbitant al "clinicilor" ei "sexuale" din şcoli. In realitate, numărul de fetiţe rămase gravide a crescut în mod explosiv de când a început în şcoli educaţia sexuală şi împărţirea de prezervative la copii mici, pentrucă în orele de educaţie sexuală copiilor li se spune să nu-şi asculte părinţii care vor să-i împiedice de la plăcerile sexuale la care sunt îndreptăţiţi de la cea mai fragedă vârstă posibil. Educaţia sexuală în şcoli îndeamnă copii să practice copulaţia înainte ca ei să aibă maturitatea emoţională care trebuie să însoţească acest act. In timp ce Joycelyn Elders era directoarea Departamentului de Sănătate şi-şi aplica programul sexual în şcolile din Arkansas, acel stat a cunoscut o creştere a numărului de fetiţe mici însărcinate care a situat Arkansas pe locul 2 în naţiune în această privinţă; o creştere de 130 % în numărul de copii care au contractat sifilis, şi o creştere de 150 % în numărul de copii care au contractat virusul care dă SIDA. Inainte de a fi Joycelyn Elders numită pe acel post, numărul de gravide din şcoli şi licee scăzure timp de 5 ani consecutiv; ea susţine însă că fără programul ei de activitate sexuală la elevi, ar fi crescut şi mai mult decât a crescut de fapt, de parcă proliferarea copulaţiei la copii între 3 şi 18 ani este un lucru care trebuie să se întâmple.

Atât de teribilă este abrutizarea şi degradarea copiilor în şcolile publice prin programul de "educaţie sexuală" impus de Clinton şi de Medicul General Joycelyn Elders încât, deşi ea este neagră şi negrii în general susţin orice politician numai să fie negru, mulţi reprezentanţi negri s'au ridicat împotriva ei. O susţin însă figuri politice ca Betty Bumpers, directoare la Peace Links (Lanţul Păcii), un grup marxist care-şi zice pacifist şi militează pentru guvernul mondial; sau Rosalynn Carter, soţia fostului preşedinte despre care americanii zic că a fost cel mai bun preşedinte pe care

l-au avut sovieticii în America. Alţi prieteni de-ai lui Joycelyn Elders sunt Dr. Fahmi Malak, a cărui incompetenţă şi faptul că a dat ordin să fie falsificate fotografiile unei autopsii i-ar fi terminat cariera, dacă n'ar fi sărit Joycelyn Elders să-l salveze, numindu-l directorul programului ei SIDA. Acest Fahmi Malak s'a întâmplat să fie şi cel care a refuzat să ancheteze cazul unei infirmiere anesteziologe care n'a executat ordinul doctorului cu rezultatul că pacienta a murit; această soră medicală, cunoscută pentru lene şi incompetenţă, s'a întâmplat să fie mama lui Bill Clinton, Virginia Dwyer, ulterior măritată Kelly.

Medicul General al Statelor Unite, Joycelyn Elders, a fost dată în judecată împreună cu alţi opt inşi pentru fraude financiare în valoare de un million şi jumătate de dolari în 1982. Astăzi pe biroul ei de şef al medicinei americane, vizitatorii pot admira un stativ de care atârnă prezervative (TM, pp. 111-127).

Roberta Achtenberg a fost numită de către Bill Clinton ca Secretară Adjunctă pentru Cazare şi Dezvoltare Urbană. Publicul a cunoscut-o ca pe lesbiana care şi-a sărutat cu pasiune partenera, o femeie din San Francisco, judecătoare, în timp ce copilul de 7 ani al uneia dintre ele le privea aiurit, în cadrul unei parăzi a homosexualilor şi lesbienelor din San Francisco în 1992. Altă glorie a acestei parade a fost un afiş mare în care o figură cu păr alb care purta titlul "Dumnezeu" îşi introdusese penisul în anusul unei figuri în care se putea recunoaşte Unchiul Sam, iar sub acest cuplu era scris mare "One Nation Under God", "o naţiune sub Dumnezeu". Roberta Achtenberg cere să fie angajaţi homosexuali ca instructori pentru *boy scouts* (cercetaşi, organizaţie pentru tineretul şcolar din America). Ea este secondată de Asociaţia Bărbaţilor care Iubesc Băieţi din America de Nord (North American Man/Boy Love Association), al căror motto este "copiii să fie activi sexual sub opt ani, altfel e prea târziu" ("sex before eight or it's too late").

Roberta Achtenberg întrupează triumful perversiunii asupra naţiunii; departe de a căuta să-şi ascundă aberaţia, sfidează naţiunea apărând la confirmaţia în Senat braţ la braţ cu femeia cu care trăieşte (amândouă fiind "părinţii" acelui băieţaş de 7 ani), iar Senatul american a confirmat-o pe post, un singur senator (Jesse Helms) îndrăznind să obiecteze. Jesse Helms a remarcat că naţiunea se va simţi insultată de felul în care Roberta Achtenberg se laudă cu perversiunea ei - şi imediat principale ziare şi posturi

de televiziune americane l-au blamat pe Jesse Helms. De acum încolo proprietarii de case şi apartamente nu mai pot refuza să-şi închirieze proprietăţile celor mai dezgustători şi criminali depravaţi sexuali - căci Roberta Achtenberg este cea care reglementează cui trebuie să-i închiriezi propria-ţi casă (TM, pp. 79-82).

Madeleine Albright, membră în CFR şi în Comisia Trilaterală, este ambasadoarea Statelor Unite la Organizaţia Naţiunilor Unite. A făcut parte din echipa care a distrus Rhodesia (azi Zimbabwe); l-a înlăturat pe Somoza şi-a instalat teroarea sandinită în Nicaragua; a sprijinit comunismul în Angola, Mozambic, şi Africa de Sud; a încercat să răstoarne guvernul legitim din Chile ca să reinstaureze comunismul; şi a cedat Canalul de Panama. Madeleine Albright, fiica comunistului ceh Joseph Kerbel, a crescut în cuibul de iezuiţi comunişti care pregătea revoluţionarii ce-au instaurat teroarea în Nicaragua, El Salvador, şi restul Americii Centrale şi de Sud. A fost alături de Carrol Quigley, mentorul lui Clinton, profesoară de Afaceri Internaţionale la Universitatea din Georgetown la care-a studiat Bill Clinton. Intre 1978 şi 1981, Roberta Albright a lucrat sub Zbigniew Brzezinski, care l-a inspirat pe Rockefeller să fundeze Comisia Trilaterală (TM, pp.83-87).

Clinton a numit-o pe Jane Alexander ca preşedintă la Fundaţia Naţională pentru Artă (The National Endowment for the Arts), de unde primesc bani artiştii pe care guvernul doreşte să-i încurajeze. Obscenităţile cu privire la religia creştină par să fie cel mai generos finanţate de această fundaţie Naţională pentru Artă. Astfel, la Orlando a avut loc o expoziţie în care printre "operele de artă" expuse erau un penis cu un rozar înfăşurat în jur şi doi homosexuali copulând pe un steag american, unul din ei cu o cunună de spini pe cap, ca a lui Christos. Fundaţia Naţională pentru Artă i-a dat $15.000 lui Annie Sprinkle, "artistă" care a apărut goală pe scenă şi a dat o reprezentaţie care a constat din a-şi arăta cavităţile dintre picioare luminate cu o lanternă. Tot această fundaţie i-a dat "artistului plastic" Serrano o sumă de bani pentru următoarea "operă de artă": scufundarea unui crucifix într'un borcan cu urină. La valul de proteste al naţiunii ultragiate, Clinton şi vice-preşedintele lui, Al Gore, au răspuns că "ei apără libertatea de expresie şi de exprimare artistică şi se opun cenzurii şi restricţiilor" şi vor continua să dea banii naţiunii pentru astfel de "opere de artă" (TM, pp. 88-92). Principalul post de radio de muzică simfonică din sudul Floridei cere

ascultătorilor să sprijine Fundaţia Naţională pentru Artă, şi lumea se conformează, crezând că sprijină muzica simfonică.

La inaugurarea lui Clinton, acesta a anunţat naţiunea că "de-acum nu mai există nici o graniţă între politica naţională şi cea internaţională", a dat apoi cuvântul "poetei" Maya Angelou, o negresă care s'a distins prin ura împotriva Statelor Unite pe când era activistă în Ghana, şi care a recitat o poezie stranie panteistă. Poezia de inaugurare a Mayei Angelou pomeneşte frăţia dintre copaci, pietre, râuri, musulmani, evrei, piei-roşii, etc., dar îi exclude din comunitatea globală a lumii pe creştini. Maya Angelou, pe numele adevărat Margaret Johnson sau Macdonald (uneori zice că e Johnson, alteori Macdonald), este o femeie a cărei meserie înainte de a deveni poeta oficială a Statelor Unite, era prostituţia, pe care a început-o, zice ea, de la vârsta de 7 ani când, zice ea, a fost violată. Inafară de prostituţie, şi-a mai câştigat pâinea şi dansând strip-tease. Ea declară că nu regretă că a practicat aceste două meserii, care au pregătit-o aşa de bine pentru cariera ei academică. In prezent este profesoară la Universitatea din Wake Forest, unde nu prea are cursuri de ţinut şi se pare că angajarea ei a avut mai degrabă scopul să satisfacă obligaţia de a avea persoane de rasa neagră printre profesorii universitari. Salariul ei este de peste $100.000 anual *pe viaţă*, pentru care nu i se cere absolut nici un fel de activitate. Intr'un timp susţinea că "s'ar putea gândi" să predea un curs de "filozofia eliberării", dar cursul nu s'a materializat. Cartea ei de poezii *Now Sheba Sings the Song (Acum Şeba Cântă Cântecul)* a fost ilustrată de "pictorul" Tom Feelings cu ilustraţii ca, de exemplu, o negresă culcată pe spate care-şi expune organele genitale, şi conţine "versuri" ca: "fesele mele impertinente (ţuguiate, mirositoare, strânse ca nişte tobe întunecate) crează frenezie în inimile bărbaţilor mici" ["my impertinent buttocks (high, redolent, tight as dark drums) introduce frenzy into the hearts of small men] (TM, pp. 92-101).

Şefa Agenţiei pentru Protecţia Mediului Inconjurător a lui Bill Clinton este Carol Browner, o avocată foarte bogată care refuză, ca şi amica ei Hillary Rodham Clinton, să poarte numele soţului, şi despre care se spune că a scris cartea pe care Al Gore a publicat-o sub numele lui, *Earth in the Balance (Pământul în balanţă)*. Principala ei sarcină este ca, sub pretextul salvării mediului înconjurător, să impună controale care să scumpească viaţa cetăţeanului prin tot felul de restricţii, şi să-i uzurpe dreptul de

proprietate asupra propriului cămin. Una din metodele de înrobire şi ruinare a cetăţeanului este înfiinţarea în 1992 a Băncii Mondiale pentru Conservare, care acaparează teritorii pe tot cuprinsul globului. O altă metodă este confiscarea pământului de la proprietarii lui în numele "conservării". Peter Berline, preşedintele Societăţii Audubon, a spus: "noi nu recunoaştem dreptul de proprietate". Dar proprietăţile elitei bancare, proprietăţile familiei Rockefeller, de exemplu, nu sunt confiscate -sau supuse restricţiilor - numai cele ale micilor fermieri şi ale micilor proprietari (TM, pp. 105-109).

Pe un post vacant în Curtea Supremă (unde beneficiarii sunt numiţi pe viaţă), Clinton a numit-o pe Ruth Bader Ginsburg, o evreică măritată cu avocatul lui Ross Perot pentru probleme de impozit. In 1977 Ruth Bader Ginsburg a scris că femeile trebuie recrutate pentru serviciul militar alături de bărbaţi; că fetiţele trebuie să fie considerate apte pentru actul sexual de la vârsta de 12 ani, deci nu mai există crima de pedofilie pentru cine seduce o fetiţă de 12 ani; că prostituţia nu trebuie să fie considerată un delict; că integrarea sexuală trebuie să aibă loc de la şcoala primară până la facultate, şi să nu mai existe organizaţii de băieţi separate de ale fetelor. Ruth Bader Ginsburg este membră în CFR. Teza ei că fetiţele sunt majore din punct de vedere sexual de la vârsta de 12 ani, deci relaţiile sexuale dintre un bărbat adult şi o fetiţă de 12 ani sunt perfect legale, dacă copilul nu se plânge de ele, a fost deja adoptată de un judecător din Florida care a achitat un bărbat matur care a sedus fetiţe de 15 ani. Ruth Bader Ginsburg a fost avocata Uniunii Americane pentru Libertăţi Civile, organizaţie cu fonduri mari, care militează ca să realizeze următoarele:

- legalizarea pornografiei în care sunt folosiţi copiii;
- satanismul să fie scutit de impozite;
- prostituţia să fie legală;
- avorturi la cerere, plătite de asigurările sociale;
- educaţia sexuală obligatorie la copii;
- copiii să fie transportaţi cu forţa în cartiere unde sunt concentraţi copii de altă rasă;
- candidaţii la Curtea Supremă de Justiţie să fie examinaţi ideologic, nu profesional;
- criminalii să fie toţi eliberaţi pe cauţiune în mod automat;
- demonstraţii naziste şi comuniste publice;

o legalizarea poligamiei (TM, pp. 127-139).

Secretara pentru Energie numită de Bill Clinton este Hazel O'Leary, o negresă care, ca toţi cei numiţi de Bill Clinton în posturi de conducere, este putred de bogată, cu avere de milioane. Adjuncta ei este Tara O'Toole, o marxistă feroce, membră a unui grup militant care-şi zicea "Grupul Marxist-Feminist I" (TM, pp. 146-149).

Margaret Richardson a fost numită de Clinton şefa celei mai temute organizaţii a terorii de stat, Serviciul Intern al Veniturilor (Internal Revenue Service, IRS), care are dosarul complet al tuturor cetăţenilor Statelor Unite şi-i distruge după bunul plac. IRS deţine "puterea independentă de a penaliza şi nu are nici o obligaţie legală de a deferi justiţiei înainte de a confisca avutul oricui: maşina, casa, salariul, orice posesiune". Această putere poate fi exersată împotriva oricărui cetăţean incomod, căci codul şi regulamentele IRS-ului sunt atât de confuze şi ambigui încât absolut orice acţiune poate fi interpretată în două feluri total opuse. Un memorandum intern din 1980 indica că "agenţii IRS-ului trebuie să fie capabili să descopere greşeli în 99.9 % din dosarele cetăţenilor, dacă vor" (*The New American*, 17 Mai 1993, *apud* TM, p. 169). Orice oponent politic poate cădea victimă. In 1992, o biserică din Binghamton se opunea în mod public alegerii lui Bill Clinton pentrucă promova homosexualitatea, promiscuitatea, şi avortul la copiii de şcoală primară. Imediat după ce-a devenit Clinton preşedinte, biserica din Binghamton a fost ţinta investigaţiilor IRS-ului, sub pretext că o biserică nu are dreptul să facă politică - deşi opoziţia bisericii era pe teme de morală, nu politică (TM, pp. 168-171).

Cel mai puternic birou în guvernul american e Biroul pentru Conducere şi Buget, unde Clinton a numit-o Director Adjunct pe Alice Rivlin, activistă de frunte în CFR, unde ocupă funcţia de directoare. Sunt doar trei femei între cei 25 de directori ai acestei organizaţii conspirative. Ea este şi una dintre puţinele femei invitate să participe la şedinţele secrete ale conspiraţiei grupului Bilderberg; şi este membră şi în Comisia Trilaterală şi în Institutul Brookings. Director al Biroului pentru Conducere şi Buget este Leon Panetta, dar el e doar un om de paie căci Alice Rivlin deţine puterea. Alice Rivlin, o comunistă completă, militează pentru "economie planificată central" şi "serviciul garantat pe viaţă pentru muncitori" - exact ca'n ţările socialiste. O altă idee comunistă de-a ei este ca guvernul federal să preia toate

taxele pe proprietate care se plătesc către guvernele locale unde se află proprietăţile, eliminând astfel ultima posibilitate de participare a cetăţenilor în făurirea destinului lor (TM, pp. 171-174).

Secretara pentru Sănătate şi Servicii a lui Bill Clinton este Donna Shalala, o altă lesbiană ale cărei acţiuni înainte de această numire erau îndreptate în mod special împotriva creştinilor. Le-a interzis acestora la Universitatea din Wisconsin să-şi exprime preferinţa pentru creştinism, căci exprimând această preferinţă, zice Donna Shalala, ei îi insultă pe cei care cred în vrăjitorie, sau în budism, sau în islam. Această acţiune intitulată "eradicarea crimei de a urî" poate fi îndreptată împotriva oricui la bunul plac; dacă cineva preferă să nu fie homosexual, înseamnă că se face vinovat de "crima de a-i urî pe homosexuali", după Donna Shalala. Ca cancelară a Unversităţii din Wisconsin, Donna Shalala, după exterminarea "crimei de a urî", s'a preocupat apoi de "multiculturalizarea educaţiei", eliminând criteriile academice. In timpul ei, profesorii şi studenţii erau supuşi unui fel de inchiziţie care cerceta cazurile de "crimă de a urî", fără a da acuzatului dreptul să se desvinovăţească, şi fără să-l încunoştiinţeze cine îl acuză, şi de ce este acuzat. Acuzatul poate fi dat afară fără menajamente, cu cariera şi reputaţia zdrobită. Un exemplu este al Profesorului Long, care fusese titular al catedrei de pictură timp de 22 de ani la acea universitate. Profesorul Long a fost chinuit astfel multă vreme, după care a fost găsit nevinovat- dar reputaţia lui a rămas terfelită. Regimul de teroare al Donnei Shalala a domnit nestingherit până în 1991, când până şi Uniunea Americană pentru Libertăţi Civile s'a dezgustat şi a dat-o în judecată pentru că impune cenzură prea strictă, şi curtea i-a cerut Donnei Shalala să renunţe la campania de "eradicare a crimei de a urî". Drept consecinţă, Donna Shalala şi-a pus facultatea de drept să-i rescrie "crima de a urî" astfel încât să-i permită să-şi continue persecuţiile împotriva creştinilor, ceeace ei au şi făcut. După rescriere, "crima de a urî" rămâne o "crimă" dacă este intenţionată; este scuzată numai dacă este fără intenţie. Deci agenţii totalitarismului n'au decât să dovedească "intenţia de a urî", şi victima lor devine vinovată de "crima de a urî". Atât de flagrantă este tirania inchiziţiei lui Donna Shalala, încât până şi ziarul *The Jerusalem Post* o descrie ca "avocata liniei politice corecte - adică a unei forme insidioase de tiranie asupra gândirii care poartă masca liberalismului şi-a egalitarismului" (20 Ianuarie

1993, *apud* TM, p. 180).

Efectul domniei lui Donna Shalala la Universitatea din Wisconsin a fost să elimine creşinismul şi să-l înlocuiască cu religii din extremul orient şi cu vrăjitoria. A multiplicat cursurile de budism şi hinduism, şi a încurajat proliferarea anarhiştilor, homosexualilor şi lesbienelor, ale căror acţiuni zgomotoase, obscene şi distrugătoare le-a protejat. Când o şedinţă a directorilor şcolii de ofiţeri a fost întreruptă de o bandă de lesbiene în 1991 cu ţipete şi demonstraţii de lascivitate obscene, reacţia Donnei Shalala a fost că lesbienele au dreptate şi ea va cere ca doleanţele lor să fie ascultate: să fie admisă homosexualitatea în armată.

Donna Shalala are puteri imense în America; ei îi sunt subordonate principalele birocraţii ale guvernului (asigurările sociale, administraţia alimentelor şi medicamentelor, institutele naţionale ale sănătăţii, şi aşa mai departe), cu 126.000 de salariaţi şi un buget de 590 miliarde de dolari. Intr'o cuvântare din 15 Noiembrie 1991, Donna Shalala descrie cum va fi viaţa în anul 2004, când copiii vor avea uneori numai mamă, uneori numai doi taţi, rareori un tată şi o mamă, şi vor şti că sunt cetăţeni ai universului, nu ai unei ţări.

Donna Shalala face parte din elita CFR-ului şi a Comisiei Trilaterale. Ca şefă a Biroului de Sănătate şi Servicii, ea cere înregistrarea tuturor copiilor pentru un mai strâns control, şi introducerea buletinului de identitate obligatoriu pentru toţi cetăţenii (sub pretext că altfel nu pot dovedi că au dreptul la asistenţă medicală). O altă "cucerire medicală" a ei este un nou medicament pentru Parkinsonism, obţinut prin extragerea creerului din capul copiilor nenăscuţi de 7 până la 9 luni - adică atunci când nu mai este vorba de un embrion, ci de un copil cu viaţă proprie. Technologia aceasta, descrisă sub termenul de avort de tip "D&X", implică dilatarea cervicei mamei, orientarea fătului cu faţa în jos şi picioarele înainte, şi extragerea picioarelor din uter astfel încât tot trupul iese din uter lăsând doar capul în interior, care e prea mare ca să poată trece prin cervice dacă nu există procesul fiziologic al naşterii. In acest moment doctorul îşi introduce degetul arătător şi degetul mare dealungul spinării copilului - care este încă viu - şi, ţinând cu ele cervicea departe de capul copilului, cu cealaltă mână introduce vârful bont al unei foarfeci în craniul copilului făcând o gaură în craniu. In această gaură introduce un cateter în creierul copilului prin care suge creierul

copilului afară din craniu. Lipsit de creier craniul moale se surpă şi poate fi extras din uter; creierul copilului, extras pe când copilul era încă viu, e folosit ca medicament pentru Parkinsonism (desigur însă nu la pacienţii "din popor") (TM, pp. 174-190). Prietena Donnei Shalala, Carol Bellamy, a fost şi ea numită de Bill Clinton ca Directoare a Trupelor Păcii, adică acea organizaţie care trimite "lucrători pentru pace" americani în toate ţările lumii ca să le submineze economia şi structura socială şi să pregătească conspirativ ruina lor naţională sub pretext că "le ajută".

Dar numirea care trebuie că-i interesează pe români mai mult decât pe alţii este faptul că Bill Clinton a numit-o pe Laura D'Andrea Tyson ca Directoare a Consiliului Economic al Statelor Unite ale Americii. Laura D'Andrea Tyson îşi păstrează numele de fată, deşi soţul ei se numeşte Tarloff. Marea ei idee este economia de tip comunist. Cea mai mare admiraţie această directoare o are pentru Nicolae Ceauşescu, pentru economia lui strălucită cu care a dus România la sapă de lemn. Iată cuvintele ei: "A fost planul economic din România eficace? Da, a fost!" Si apoi recunoaşte că planul Ceauşescu "se conformează modelului stalinist tradiţional". Acesta este modelul pe care Laura D'Andrea Tyson îl ajută pe Clinton să-l generalizeze în Statele Unite ale Americii *(The American Freedom Movement Newsletter*, August 1993, *apud* TM, p. 191). Poate că nu e nevoie să li se explice românilor care-a fost efectul planului economic al lui Ceauşescu. Americanii însă cred că a fost un plan excellent şi sunt fericiţi să-l aplice în Statele Unite. Iar conducătorii lor, elita conspirativă care le numeşte şi le manipulează preşedinţii şi întreaga viaţă politică, ştiu foarte bine care este efectul planului lui Ceauşescu (şi-a lui Iliescu în continuare). Guvernul din umbră îl aplică pentru că prin ruina economică a popoarelor ajung ei la dominaţia asupra tuturor naţiunilor lumii. Ei nu doresc să domnească peste naţiuni prospere de oameni liberi: ei doresc să domnească peste turme de sclavi îndobitociţi, înrăiţi şi înfometaţi, căci aceştia nu au suflet, nu au conştiinţă, şi sunt uşor de manipulat.

Laura D'Andrea Tyson a scris o carte, *Economic Adjustment in Eastern Europe (Adaptarea Economică în Europa Răsăriteană)*, în care explică ce splendidă este teoria economică stalinistă aplicată de Ceauşescu. Pentru a-i aduce pe americani la starea de sărăcie la care au fost aduşi românii, Laura D'Andrea Tyson şi întregul guvern al lui Bill Clinton ridică

impozitele, confiscând munca cetăţeanului cinstit şi muncitor prin impozite din ce în ce mai ridicate pe absolut toate aspectele vieţii. In ultimii câţiva ani, taxa de vânzare-cumpărare în Florida a crescut cu aproape 100 %. Impozitul pe salariu creşte mereu, astfel încât după o mărire de salariu omul ajunge acasă cu mai puţini bani în buzunar. Pentru a-i convinge pe americani că trebuie să plătească impozite din ce în ce mai mari, li se explică 1) că medicina socialistă este splendidă, pentrucă toţi cetăţenii vor avea cea mai bună îngrijire medicală din lume pe gratis, 2) că toţi trebuie să plătim impozite sporite pentru marele beneficiu al medicinii socialiste, şi 3) că guvernul federal, care se umflă tot timpul şi cheltuieşte cu amândouă mâinile din plin pe tot felul de proiecte false, inutile şi extrem de costisitoare, a ajuns la un deficit enorm care trebuie plătit din buzunarul cetăţeanului (TM, pp. 190-194).

DINCOLO DE SCOALA GUVERNATORULUI

De ce sunt stăpânii lui Bill şi Hillary Clinton şi a tuturor marionetelor din guvernele celorlalte ţări atât de înverşunaţi împotriva creştinismului? De ce trebuie să tolerăm şi să îmbrăţişăm absolut toate religiile din lume - budismul, islamismul, şamanismul, voodoo african, religiile incasilor şi ale aztecilor, religiile din America dinainte de sosirea europenilor, care practicau sacrificiile umane şi canibalismul? De ce apără judecătorii americani drepturile santeriei, cult care practică sacrificii animale (şi umane, pe ascuns), dar nu apără niciodată drepturile creştinilor în America? De ce subvenţionează guvernul american opera unui "artist" care a "creat" un borcan cu urină în care a scufundat un crucifix?

Pentru orice creştin, pentru orice om care are habar de ce înseamnă să fii creştin, răspunsul este simplu: pentru că creştinismul este singura religie din lume şi din toată istoria care afirmă că omul are un suflet nemuritor şi este responsabil în eternitate de faptele sale. Toate celelalte religii formează un om uşor de manipulat, o vită umană. Un adevărat creştin are conştiinţă şi nu acţionează împotriva conştiinţei sale. Iar stăpânii de sclavi doresc să stăpânească sclavi, nu oameni cu conştiinţă care se împotrivesc unei ticăloşii atunci când bagă de seamă că este o ticăloşie.

Cheia pentru transformarea oamenilor în sclavi este educaţia.

Tinerele generaţii trebuie educate astfel încât să nu aibă conştiinţă, şi să fie buni sclavi, gata să ucidă, să tortureze, să comită orice ticăloşie, şi să se lase ucişi, chiar să se sinucidă, la porunca stăpânului. Primul obiectiv este îndepărtarea tinerelor generaţii de creştinism şi de tradiţia cultural-artistică a celor aproape 2 milenii de creştinism. Acestui scop îi slujesc arta abstractă modernă, literatura existenţialistă, poezia pornо-erotică, muzica afro-rock, glorificarea religiilor orientale, folosirea drogurilor halucinogene, educaţia predominant materialistă şi atee, şi aşa mai departe. Al doilea obiectiv este subminarea eticii şi negarea moralei, prin "eliberare sexuală", şi mai ales în şcoli prin cursurile de "clarificare a valorilor", unde copiii sunt învăţaţi să fure, să mintă, să facă rău altora, dacă aceste lucruri le fac plăcere, căci tot ce face cuiva plăcere e un lucru bun în sine. Al treilea obiectiv e mult mai ambiţios: este restructurarea psihicului omenesc astfel încât omul să nu fie capabil să supravieţuiască şi să existe decât ca material amorf, proprietatea stăpânului de sclavi. Acest obiectiv se realizează prin cursurile de "sensibilizare", sau de "raporturi dintre oameni".

La 18 Noiembrie 1978, un grup de 913 membri ai unei "biserici" neconvenţionale numită Templul Poporului conduse de un "reverend" Jim Jones (300 dintre ei erau copii) au fost găsiţi morţi cu toţii, zăcând cu trupurile aranjate în cercuri, fiecare mort atingându-şi vecinii. Verdictul a fost că s'au sinucis cu cianură luată în băutură răcoritoare la ordinul stăpânului lor, "reverendul" Jim Jones, uns preot de către sine însuşi, om cunoscut înainte pentru promiscuitate şi atracţie pentru pornografie. Jim Jones s'a hotărât să-i ucidă pe toţi căci începuseră să străbată în afară ştiri despre ce făcea el cu discipolii lui la Jonestown, "oraşul" lui, şi n'avea chef să coboare de pe pedestalul de dumnezeu şi să devină un simplu inculpat. Unii dintre ei n'au dorit să se sinucidă şi au fos asasinaţi către "reverend" şi echipa lui de asasini. Dar cei care au băut cianura de bună voie - cum au ajuns s'o facă? Prin cursuri de "raporturi dintre oameni", numite şi "cursuri de sensibilizare", "dinamică de grup", "grupuri de critică şi autocritică", şi aşa mai departe. In România anilor 1950 această activitate se numea "autocaracterizare" şi era obligatorie în universităţi.

Ce sunt acestea? Asociaţia Naţională a Educatorilor din America explică: "Educarea raporturilor dintre oameni face parte dintr'un complex de procedee care includ **convingerea cu forţa sub forma reformulării gândirii**

sau spălării creierului, pe lângă multe alte procedee mai puţin formalizate şi în care nu se forţează" (Dr. Carl Rogers în *Issues in Training - Aspecte ale Educaţiei*, seria 5, p. 47, editori: Irving R. Wechsler şi Edgar H. Schein, de la Laboratoarele Naţionale de Educaţie ale Asociaţiei Naţionale a Educatorilor din Statele Unite, 1962, *apud* Ed Dieckman, Jr.: *Sensitivity Training and the Cult of Mind Control - Cursurile de Sensibilizare şi Cultul Controlării Minţilor*, mostra A. De aici înainte, această sursă va fi indicată prin ED). Deşi nu toţi cei care participă în aceste cursuri de sensibilizare urmăresc să ucidă grupuri de oameni cu cianură, acest rezultat este logic şi implicit în spălarea creierului. Spălarea creierului are loc în mod susţinut şi organizat în şcoli şi în unele întreprinderi din Statele Unite sub formă de cursuri - înafară de bombardarea cu minciuni şi dezinformare practicată de marile ziare şi staţii de televiziune căreia i se spune în general "spălarea creierului".

In Mai 1969 un grup de părinţi din Garden Grove, California, s'a ridicat împotriva "întâlnirilor obligatorii în grupuri mari sau mici pentru a discuta lucrurile şi credinţele cele mai intime şi personale; şi pentru a formula emoţii şi sentimente între membrii grupului folosind tehnicile confesiunii şi criticii reciproce ... care este şi o metodă de **convingere cu forţa sub forma reformulării gândirii sau spălării creierului.**" In 1979, Christopher Fuller a explicat: "Grupurile nu-ţi pun pistolul în faţă şi nu te ameninţă cu moartea [ca să te facă să faci ce vor], n'au nevoie de asta, căci metodele de convingere psihologice sunt mult mai eficace" (ED, pp. 14-15). Cartea lui Carl Rogers *Aspecte ale Educaţiei*, citată mai sus, e folosită pe scară largă în America, în Europa, şi chiar şi în Pakistan. Unul care-a folosit-o este Charles Dederich care-a înfiinţat la Santa Monica, în California, "Grupul Synanon". Acest grup a avut mare succes şi mult sprijin din partea guvernului, până în 1980 când Charles Dederich a fost condamnat împreună cu doi discipoli de-ai lui pentru că a căutat să-l asasineze pe un avocat, Paul Morantz, care i se împotrivea, şi care de-abia a scăpat cu viaţă (ED, p. 17). Printre metodele "educative" ale lui Charles Dederich se enumeră absolut toate metodele de "reeducare" practicate împotriva deţinuţilor politici în România sub Gheorghiu-Dej şi Ceauşescu; şi Dederich le practica împotriva "membrilor grupului" tot pentru "educarea" lor. Dederich spune el însuşi: "sunt dispus să-i tai picioarele unui avocat, apoi să-i rup picioarele

nevesti-sii, şi să-i ameninţ c'am să-i tai braţele copilului lor; cu asta l-am aranjat pe avocat" (*Los Angeles Times*, 9 Decembrie 1978, *apud* ED, p. 18). Dederich îşi bătea discipolii sub 20 de ani pentru fleacuri; atât aghiotanţii lui cât şi ai "reverendului" Jim Jones erau singurii care purtau tot timpul pistoale. In 1970 sau 1971, "reverendul" Jim Jones, cel cu cei 913 morţi la Jonestown, l-a cunoscut pe Dr. Carleton B. Goodlett, editorul negru al unei publicaţii negre, care i-a publicat şi revista lui Jim Jones *The People's Forum - Forul Poporului*. Dr. Carleton Goodlett l-a introdus pe Jim Jones la grupul lui Dederich, Synanon, din comitatul Mendocino, California. Acolo a învăţat Jim Jones să facă ce-a făcut cu cei 913 discipoli ai săi găsiţi morţi.

Intâi se ţineau sesiuni de "sensibilizare" în care membrii grupului se atingeau, se palpau, îşi mângâiau părţile trupului, ştergând astfel graniţa dintre intimitatea dintre soţi şi intimitatea dintre străini. (Astfel de sesiuni de "sensibilizare" s'au organizat la universităţile americane în anii 1970 sub numele de "touching sessions", "sesiuni de pipăit", cu participare benevolă). Sesiunile lui Jim Jones durau câte-o noapte întregă şi participanţii nu aveau voie să doarmă, să se odihnească, nici măcar să meargă la closet, ceeace le provoca suferinţă. Această metodă, de a nu permite omului să-şi satisfacă necesităţile fiziologice, este o metodă cunoscută de tortură în închisorile comuniste (vezi, de exemplu, *My Life in the Soviet Army - Viaţa Mea în Armata Sovietică*, de Victor Suvorov). Câte un membru al grupului era chemat să stea în picioare în timp ce ceilalţi îl "criticau", îşi "deznodau sentimentele" de "frustrare" revărsându-le pe capul victimei în remarci de tipul: "Nu ţi-e ruşine să porţi haine scumpe în timp ce atâţia mor de foame", sau "recunoaşte că pofteşti să te culci cu omul meu - recunoaşte!" In timp ce victima începe să se teamă, "tătucul" Jim Jones, care prezida, uneori simula un atac de inimă, ţipând şi zvârcolindu-se; după care victima, înspăimântată de "vina" de a fi "provocat" atacul de inimă al "tătucului", recunoştea orice. Garrett Lambrev, fost membru al cultului lui Jim Jones, spune că nu era permis să te aperi de acuze, oricât de false şi absurde erau. După ce-a examinat 25 de supravieţuitori ai cultului lui Jim Jones, Dr. Hardat Sukhdeo a arătat că uneori copiii erau "pedepsiţi" pentru câte-o "vină" reală sau imaginară cu şocuri electrice de voltaj ridicat; doi tineri de 16 ani care-au încercat să fugă au fost înlănţuiţi cu lanţuri grele la glezne (ED, pp. 18-20). Jim Jones le cerea discipolilor să-şi scrie autocritica, exact cum o cer

partidele comuniste de la membrii lor. Multe mari companii americane, ca Lockheed, General Motors, Glassco Instruments, McDonnel Douglas Automation (aceasta din urmă a abandonat practica înainte de 1981) au pretins de la salariaţii lor astfel de "confesiuni" scrise în ultimii 20 de ani (ED, p. 21). In anii 1970 guvernul federal al Statelor Unite a început să pretindă salariaţilor săi participarea obligatorie în aceste grupuri de critică şi autocritică promovate de Departamentul Sănătăţii, Educaţiei şi Bunăstării al Statelor Unite ale Americii şi de Biroul Statelor Unite pentru Educaţie. In 1975 salariaţii federali care refuzau "să-şi facă autocritica" erau pedepsiţi (ED, p. 22).

In 1978 s'a făcut un efort să se creeze o coaliţie între toate aceste grupuri care "sensibilizau" şi "dezvoltau" intelectul participanţilor, să se adune grupul Synanon cu grupul lui Jim Jones, cu discipolii lui Sun Moon, cu discipolii Bisericii Scientologiei, şi cu grupul militant de indieni Sikh (ED, p. 20). Probabil faptul că publicul a aflat despre oribila viaţă şi oribila moarte la care şi-a supus "reverendul" Jim Jones discipolii a determinat ca această coaliţie să fie abandonată sau să fie ascunsă.

Rezultatul sesiunilor de "sensibilizare", sau de "autocritică", este debilitarea standardului etic (tot auzindu-i pe ceilalţi cum se mărturisesc vinovaţi de tot felul de porcării, tot felul de porcării sunt acceptate ca fiind normale); apoi slăbirea coeziunii familiei şi crearea unei coeziuni între membrii grupului unde individul nu mai are voinţă şi este total supus voinţei conducătorului; apoi, lucru foarte important, transformarea fiecărui membru al grupului în informator. Fiecare membru al acestor grupuri trebuie să spioneze si să fie delatorul fiecărui alt membru. Aceste rezultate sunt descrise de către Laboratoarele Naţionale de Educaţie ale Asociaţiei Naţionale a Educatorilor din Statele Unite astfel: "1) Atmosfera le ajută participanţilor să-şi ofere propria comportare spre examinare de către ei şi de către alţii; 2) Primul şi cel mai important pas e să-şi disloce vechile valori [etice]; 3) Gradat, membrii grupului se dezbară de vechile reacţii nepotrivite şi găsesc curajul să experimenteze cu senzaţii noi" (ED, pp. 27-28). Astfel de sesiuni se practică şi în cadrul organizaţiei YMCA (*Young Men's Christian Association - Asociaţia Tinerilor Creştini*, asociaţie infiltrată şi condusă acum de persoane duşmane creştinismului), sub numele de "procese democratice". Tot sub acest nume s'a practicat "reeducarea" prizonierilor de

război americani în Vietnam. Un tânăr de 19 ani care a participat la un astfel de "proces democratic" de 5 zile s'a întors atât de bolnav încât doctorul Michael J. Singer, care l-a tratat timp de peste un an pentru aceasta, a protestat arătând "daunele psihologice serioase [provocate de acest gen de şedinţe de grup]" (ED, p. 30).

Metoda criticii şi autocriticii, bine cunoscută cetăţenilor fostelor ţări socialiste, a apărut în Rusia sovietică în 1929, când Lenin a impus-o ca o obligaţie. Dar în 1925 metoda a fost adusă în Statele Unite de către Dr. Jacob L. Moreno, evreu din România care-a sosit la New York dezamăgit, zice el, de metodele sângeroase ale revoluţiei bolşevice, pe care dorea s'o înlocuiască cu "multiple revoluţii mici care au loc în grupuri mici." A fondat Institutul Moreno la New York şi revista *Sociometry - Sociometria* (evident, finanţat de cineva, căci cum poţi închiria clădiri şi tipografii şi plăti salarii, fără bani?). Eforturile lui s'au împletit cu educaţia progresistă a lui John Dewey. In 1941, Liga de Antidefăimare a lui B'nai B'rith, cu suportul Comitetului Evreiesc American şi-al Congresului Evreiesc American, au inaugurat metoda de multiple revoluţii mici a lui Moreno la Universitatea Columbia, căci, scrie Comitetul Evreiesc American, "trebuie să obţinem cunoştinţe mai complete despre felul în care gândesc şi se comportă oamenii şi despre metodele de a le modifica gândurile şi comportarea în anumite direcţii precise" ("We must obtain more complete knowledge about the way people think and behave and the methods of modifying their thoughts and behavior in specific directions" - *The American Jewish Committee*, 386 Fourth Avenue, New York, 16 Martie 1951). Membrii grupurilor (între 20 şi 200 de persoane) în care urmau să aibă loc multiplele revoluţii mici ale lui Moreno, "discuţiile democratice", adică schimbarea modului de gândire şi comportare a oamenilor, urmau să fie (şi sunt) ne-evreii. In 1946 Departamentul pentru Educaţie al Statelor Unite a înfiinţat Laboratoarele Naţionale de Educare, strâns legate de Asociaţia Naţională a Educatorilor, şi-au inaugurat şedinţele de "sensibilizare" cu scopul declarat de a "schimba gândirea şi comportarea oamenilor" în direcţii prestabilite. In 1954, aceste două organizaţii coordonau câteva sute de "agenţi de schimbare" la universităţi americane: la Berkeley în California, la Boston, la Harvard, la Yale. In 1956 "procesul democratic" a fost introdus la păturile de conducere din industrie şi la conducătorii bisericilor ne-evreilor. In 1958 s'a deschis primul astfel de

seminar pentru păturile de conducere din sistemul de învăţământ al Statelor Unite şi şefii diverselor oganizaţii de voluntari (ED, pp. 36-37). Una din principalele sarcini ale procesului democratic este eliminarea discriminării şi segregării din toate aspectele vieţii americane: toţi cetăţenii americani trebuie să renunţe la orice identitate şi să fie amalgamaţi, cu o singură excepţie: evreii trebuie să fie despărţiţi şi ţinuţi afară de grupurile de "procese democratice". Dacă participă la aceste procese, este ca instructori şi teoreticieni ai procesului, ca de exemplu Clinton S. Golden, Anna Lord Strauss, Harry A. Bullis, Dr. Robert Soble (nume real: Soblen, dovedit spion al lui Beria), Dr. Otto Klineberg (care-a înfiinţat diverse fronturi comuniste), Hyman Fortenzer şi Julius Schreiber, membri ai partidului comunist american, Dr. Mark Zobrowski, dovedit agent al poliţiei secrete sovietice în America, Dr. Joseph Wortis, Lawrence Frank, Jerome Weisner, Dr. Wilbur Cohen, Richard Hofstadter, Jacob Moreno, Dr. Frederick Perls, Dr. William C. Schutz, George B. Leonard, Ann Halprin, Susan Sonntag, Stanislau Grof din Cehoslovacia, Mandel. Scheer, Abraham Maslow, Dr. Isidore Zifferstein, Ashley Montagu (pe numele adevărat Israel Ehrenberg). Printre ei şi câte un ne-evreu, ca G. Brock Chisholm. Tot evreu era şi asistentul "reverendului" Jim Jones, Larry Layton, care l-a asasinat pe reprezentantul Leo J. Ryan când acesta s'a dus la Jonestown să investigheze ce se'ntâmplă acolo. Larry Layton e fiul Lisei Phillips Layton, fiica bancherului evreu din Germania Hugo Phillips, a cărui familie are asociaţii vechi de 200 de ani cu casa Rothschild. Lisa s'a măritat cu Dr. Lawrence Layton şi-a trecut la Quakeri, iar apoi s-a dedicat "luptei împotriva rasismului şi antisemitismului"; a divorţat de soţul ei, şi i-a dat "reverendului" Jim Jones sfertul de milion plătit de soţul ei la divorţ, pe sine, pe fiul ei Larry, şi pe fiica ei Karen. A murit de cancer în lagărul lui Jim Jones de la Jonestown, 3 luni înainte de moartea fiicei ei în măcelul general al "reverendului" Jim Jones care a pus capăt "rasismului şi antisemitismului". In 1966 Nicholas Katzenbach, Procurorul General al Statelor Unite, a anunţat înfiinţarea grupurilor de "sensibilizare" în cadrul poliţiei în 60 de oraşe americane, "pentru ca să-i facă pe poliţişti mai sensibili la nevoile comunităţii". Laboratoarele Naţionale de Educare au purces la treabă sub lozinca: "Cursuri de sensibilizare pentru schimbări planificate" ("*Sensitivity Training for Planned Change*") (*ibidem*, pp. 39-42).

Inafară de revista *Sociometria*, Dr. Jacob Moreno a mai produs şi un

manual pentru educatori editat de UNESCO, "Inţelegerea în Lume". Căci "procesul democratic" al lui Moreno şi Jim Jones a devenit calul de bătaie al UNESCO-ului şi al Organizaţiei Mondiale de Sănătate, conform căreia "sănătatea mintală universală înseamnă un singur guvern mondial" (*Declaraţia despre cetăţenia mondială*, ONU, Londra, 1948). Pentru a vindeca publicul american de aberaţia mintală care-l face să creadă că constituie o naţiune, Dr. Brock Chisholm, cu ajutorul Dr-lui Daniel Blain, care fusese până în 1963, Directorul Departamentului de Igienă Mintală a Statului California, a inaugurat "terapia de grup" aplicată tuturor cetăţenilor, nu celor declaraţi că sunt bolnavi psihic. In 1951 Dr. Brock Chisholm ajunsese Director la Organizaţia Mondială a Sănătăţii, şi UNESCO a emis doctrina "sănătăţii mintale" care este **ACCEPTAREA UNUI GUVERN MONDIAL**. In acelaşi an Asociaţia de Sănătate Mintală a Statelor Unite, parte din Departamentul de Sănătate, Educaţie şi Bună-Stare a Statelor Unite, a declarat că "principiile sănătăţii mintale nu pot fi aplicate cu succes dacă nu este acceptată idea unei singure lumi ... problema noastră este cum să înfrângem rezistenţa indivizilor şi-a grupurilor" (ED, pp. 44-46).

In 1969, erau patru Laboratoare Naţionale de Educare sub egida Asociaţiei Naţionale a Educatorilor. "Toate grupurile [de "sensibilizare"] originează din Laboratoarele Naţionale de Educare", ne spune Carl Rogers, de la Institutul de Stiinţe Behavioriste din La Jolla, California (ED, p. 53). Grupurile acestea de spălare a creierului şi distrugere a personalităţii şi a integrităţii morale şi afective a oamenilor poartă o mulţime de nume ca: educaţie afectivă; autocritică; grup de perceptivitate; întâlnire de bază; bioenergetică; perceperea trupului; sensibilitate lărgită; analiză de caz (la poliţie şi la asistenţi sociali); sesiuni catartice (la Jim Jones); consiliu în grup; relaţii comunale; ridicarea conştiinţei (folosit în Nicaragua pentru terorizarea sătenilor şi-a locatarilor fiecărei străzi); discuţii democratice; întâlniri de discuţii; şedinţe de discuţii (în China comunistă); discuţii în perechi; întâlnire în grup; consiliu în grup; critică în grup; discuţii în grup; dinamică de grup; terapie în grup; terapie pentru ură; seminar de potenţial uman; cursuri de relaţii umane; competenţe interpersonale; educaţia relaţiilor intre grupuri; relaţii interpersonale; educarea relaţiilor în grup; laborator de educare; educare pentru conducere; întâlnire maraton; sesiune de luptă maraton (de câte 8-10 ore); grupuri fără cuvinte; maraton nud;

condiţionare prin stimuli (aplicată de rutină la animalele de circ); grupuri populare de discuţii democratice (în ţările comuniste); cursuri de reabilitare politică (în Cuba lui Castro); terapie primară în grup (la Rajneesh Ashram în Poona, India, unde se foloseşte violenţa); psihodramă (perfecţionată de Dr. Jacob Moreno); karate psihologic (sau jocul Synanon); biciuirea sexului (exprimarea urii de către lesbiene împotriva bărbaţilor; autorul nu cunoaşte corespondentul acestei practici la celălalt sex); seminar de sensibilitate rasială (unde se afirmă că toţii albii sunt de la naştere vinovaţi de ura de rasă şi negrii sunt incapabili de ură); roluri de jucat (Moreno); rolfing (sesiuni în care străini îşi masează reciproc şi-şi introduc degetele în orificiile trupului); cursuri de autoafirmare; autocunoaştere; autocritică (sama kritika în Rusia); autoevaluare; autoexaminare (autocaracterizare în România); sesiuni de autocinste; cursuri de sensibilizare; etică de situaţie; sociodramă (Moreno); sesiune de luptă (China comunistă); joc Synanon; sociometrie (Moreno); sinagogă în cerc (folosită în comunităţile evreieşti să readucă înapoi la cauza sionistă pe evreii care nu mai sunt subjugaţi sionismului; s'a pus accentul pe aceasta din urmă după August 1979, când ambasadorul Statelor Unite la ONU, Andrew Young, şi-a dat demisia din cauză că stătuse de vorbă cu palestinienii, şi ulterior negrii au început să dezaprobe sionismul); analiza tranzacţiilor; group T (grup de antrenament pentru conducători); sesiunea adevărului; seminar (tehnică de discuţii folosită de Liga Evreiască de Anti Defăimare în 1941); şi, însfârşit, jocul lui Jim Jones (ED, pp. 55-56).

In 1960, o directivă de la Casa Albă trasa sarcina de a "pune accentul pe educarea relaţiilor în grup" şi de a "face eforturi pe scară naţională să se pregătească aceşti instructori la nivel regional, de stat şi naţional". In Iulie 1963, la Conferinţa Asociaţiei Naţionale a Educatorilor din Detroit, s'a emis un raport pentru implementarea acestei directive, arătând că se vor învăţa oamenii "să nu creadă în nimic pentru ca să nu contrazică pe nimeni, ajutaţi de instructori şi organizaţi în grupuri mici, cu speranţa că astfel se va ajunge la o lume globală, lipsită de violenţă, şi pace". Lipsa de violenţă şi pacea sunt totdeauna lozincile sub care se ascund cele mai violente şi mai războinice doctrine; Jim Jones bătea şi tortura copiii şi tinerii ca să-i înveţe "lipsa de violenţă". In 1964 s'a înfiinţat Esalen în California, numit astfel după numele unui trib dispărut de piei roşii. A fost fondat de către Michael

Murphy. Mai erau acolo Abraham M. Maslow, preşedintele Asociaţiei Americane de Psihologie, Frederick Perls, care-a dezvoltat "gestalt-terapia", William C. Schutz şi Carl Rogers. Murphy studiase în anii 1948-49 la Auroville în India sub un "guru" numit Sri Aurobindo, un marxist care predica lipsa de violenţă dar fusese condamnat pentru un complot de asasinat în masă cu bombe. După moartea lui Aurobindo în 1950 soţia lui a preluat conducerea, cu sprijinul UNESCO. Modelul acesta a fost reprodus la Esalen şi apoi în toată California, pe tot teritoriul Statelor Unite, şi în Canada. Lumea, de la hippies până la directorii de instituţii care purtau haină şi cravată la birou, a început să se pipăie şi să-şi bage degetele în orificiile ano-genitale ale străinilor. Un astfel de maraton nud a durat trei zile între 16 şi 18 iunie 1967 la Deer Park în California. Accentul se pune, explică instructorii, pe "comunicarea senzuală şi fizică fără cuvinte"; şi sarcina era la ora aceea "ca salariaţii noştri să pătrundă în populaţie în general, şi să conducă aceste sesiuni în colaborare cu diverse instituţii, biserici, şcoli, spitale, instituţiile guvernamentale". "Noi nu predicăm mişcări de mase ... ci o revoluţie prin acţiunea constantă între indivizi şi grupuri, care se schimbă reciproc. Revoluţia a început", zice George B. Leonard Sr., vice-preşedinte la Esalen. Consilier la Esalen a fost câţiva ani senatorul S.I. Hayakawa, fost preşedinte la Colegiul de Stat de la San Francisco, membru în comitetul de conducere la Institutul Punctului de Vedere din Los Angeles, şi al *Jurnalului de Psihologie Umanistă (Journal of Humanistic Psychology)*, fondator al Societăţii Internaţionale de Semantică Generală, sponsor al Comitetului de Dezvoltarea Publicaţiilor Umaniste, consilier la organizaţia Kairos, sponsor al Centrului Internaţional pentru Studii Integrative. Cetăţeanul obişnuit nu prea ţine socoteala acestei reţele de instituţii cu nume ciudate, finanţate de nu se ştie cine; dar toate aceste instituţii promovează şi conduc instructaje de "sensibilizare"; toate aparţin unui directorat comun; şi toate fac parte din ceeace Maslow a numit "reţeaua eupsihică". La început participarea la seminarele lor era voluntară; apoi, cu încetul, cu ajutorul fondurilor primite de la guvernul federal care au apărut în mod misterios în buget la nivel de oraş, de comitat şi de stat, participarea voluntară a început să nu mai fie voluntară. Apoi sesiunile astea de spălarea creierului s'au revărsat peste întreaga Americă, în întreprinderile particulare, în industrie, în comerţ, în şcoli, în birourile guvernamentale, în armată. Si-au început

să apară "accidentele": crize de nervi, colaps, incapacitatea de a lucra, investigaţii şi rapoarte, jale şi confuzie - şi morţi. "Steven D." s'a sinucis la Esalen; "Julia" la fel; alte multe sinucideri pe cuprinsul Statelor Unite reportate de Dr. Richmond Barbour din San Diego în *The Congressional Record - Actele Congresului* din 10 Iunie, 1969 (ED, pp. 59-61).

In 1971 erau 163 centre ca Esalen; de atunci au ajuns la vreo 200. Apoi au dat naştere la "comunităţi internaţionale", din care erau 69 în 1981, cu nume ca Copiii Luminii (la Gila Bend, în Arizona), sau Muntele Magic (în Seattle), şi altele în Canada, Japonia, America Centrală, Franţa, Noua Zeelandă. Aceste grupuri fluctuează schimbându-şi numele, contopindu-se, divizându-se; dar constantă este metoda de distrugere a personalităţii prin spălarea creierului cu ajutorul acţiunii în grup. Unele grupuri susţin că "practică iubirea" şi "le ajută altora" pentru "propriul lor bine". Aşa scrie în broşurile şi publicaţiile lor. Toate încep totdeauna prin a cerceta problemele personale ale individului şi termină prin confiscarea averii şi subjugarea politică a individului - ca de exemplu în cazul Bisericii de Unificare Mondială, sau al "reverendului" Sun Moon, sau al "reverendului" Jim Jones care-a adunat 10 milioane de dolari de la cei pe care i-a ajutat pentru propriul lor bine, bani depuşi la bănci din Panama şi Elveţia şi la Ambasada Sovietică din Georgetown în Guyana (cf. *San Francisco Examiner*, 8 Ianuarie 1979, *apud* ED, p. 63). Caracteristicile grupurilor acestora sunt:

- principiul conducătorului unic;
- subordonarea individului faţă de grup pentru un scop pretins mai înalt;
- acordul întregului grup;
- conformismul în cadrul grupului;
- ascultarea oarbă fără crâcnire de conducător.

La acestea se adaugă cam 130 de instructori la toate universităţile; 10.000 de absolvenţi; 600 participanţi anual la Bethel, în Maine; şi câteva sute de salariaţi ale organelor de sănătate, la care se adaugă conducătorii organizaţiilor religioase, educative, şi voluntare care au avut creierul spălat la Laboratoarele Naţionale de Educare; toţi aceştia formând o armată pe întreg teritoriul Statelor Unite cu centre coordonatoare la universităţile din Boston, Washington (George Washington University), Philadelphia (Temple University), Dallas în Texas (Metodistă de Sud), Chicago, Austin în Texas,

Norman în Oklahoma, Salt Lake City în Utah, California (Laboratorul de Educare din Vest), Seattle (Washington), şi la Laboratorul din Rocky Mountains lângă Denver în Colorado. Spălarea creierului se întinde ca un cancer peste America şi este **finanţată de guvern cu bani publici** în ciuda avertismentelor unuia ca Dr. Irvin Yacom, care, deşi evreu, s'a ridicat împotriva ei încă din 1975; căci după cum nu toţi evreii sunt sionişti şi-i urăsc pe creştini, tot aşa nu toţi evreii fac parte din conspiraţia de înrobire a "vitelor umane". Un alt evreu care dezaprobă spălarea creierului la copii este Dr. Thomas J. Cottle din Cambridge în Massachusetts. Dr. Cottle arată că principiul participării voluntare nu se aplică la copii, care nu se pot apăra atunci când sunt obligaţi să răspundă la întrebări de tipul: "părinţii tăi dorm în acelaşi pat?" sau "tăticul se urcă pe mămica şi mămica geme?" "Pe când aceşti copii ajung la facultate, nu mai au conceptul de viaţă personală", arată el - degeaba însă, căci UNESCO, Organizaţia Mondială a Sănătăţii, Departamentul de Sănătate, Educaţie şi Ajutor Social din guvernul american, şi Asociaţia Naţională a Educatorilor impun spălarea creierului la copii, cu rezultatul că a crescut numărul sinuciderilor la copiii de 15-19 ani, şi procentul de sinucideri e cel mai ridicat la tinerii între 20 şi 24 de ani. Spălarea creierului altora era o industrie cu profit de 35 milioane de dolari pe an în 1971 (ED, pp. 65-67).

CUM SE SPALA CREIERUL AMERICAN

Dr. Hardin B. Jones, mulţi ani director adjunct la Institutul de Dezvoltare Umană, a depus la 10 Septembrie 1968 în faţa unei comisii a Statului California convocată ca să investigheze plângerile victimelor, că spălarea creierului este impusă "pe scară masivă în Statele Unite", că este "o formă de condiţionare Pavloviană .. care sustituie răspunsuri sexuale şi emoţionale în locul celor intelectuale", că este "un proces foarte dăunător", şi că "s'ar părea că americanii sunt neobişnuit de susceptibili la această condiţionare". Dr. William E. Meyer, director la Serviciile de Sănătate Mintală pentru Public (adică case de nebuni) în două comitate din California a depus că aceste cursuri de "sensibilizare" sunt în realitate cursuri de

"insensibilizare", căci absolvenţii lor se întorc brutalizaţi şi mai violenţi decât erau înainte. Dar guvernatorul Californiei primise dispoziţii dela guvernul federal din Washington să înnăbuşe afacerea, audierile s'au ţinut cu excluderea publicului şi-a presei, adică în secret, iar rezultatul lor nu s'a dat publicităţii (ED, pp. 69-74).

Iată cum funcţionează "grupurile de critică şi autocritică": la reeducarea prizonierilor americani din războiul din Vietnam, un prizonier a spus că dacă este adevărat că Vietnamul de Sud a invadat teritoriul Vietnamului de Nord, cum zicea instructorul, e ciudat cum în prima zi frontul a ajuns la porţile Seoul-ului, capitala Vietnamului de Sud; instructorul furios a poruncit întregului grup să stea în picioare până ce acest prizonier îşi retractează spusele; după trei ore şi jumătate în picioare, ceilalţi prizonieri l-au presat şi el şi-a retractat spusele; a doua zi a fost obligat să citească în faţa grupului o lungă autocritică în care-şi cerea iertare de la instructor şi de la grup; membrii grupului au fost puşi să-l critice; apoi el a fost pus să-i critice pe ei; aşa au început prizonierii să se urască între ei. Erau de-acum loiali instructorului lagărului de prizonieri, nu unul altuia, şi erau informatori: din patru prizonieri, trei erau denunţători (Eugene Kinkhead, *Every War but One - Fiecare Război dar Nu Acesta, apud* ED, pp. 75-76). Linda Dunn, supravieţuitoare a cultului Templul Poporului a "reverendului" Jim Jones, arată: "toţi îi denunţau pe toţi ceilalţi. Nu exista lealitate". Existau în 1981 circa 5000 de culturi în Statele Unite, care funcţionează pe linia lui Jim Jones; majoritatea însă obiectează la titulatura de cult, zicându-şi grupuri. Gene Church şi Conrad D. Carnes descriu în cartea lor *A Group Encounter Defiled - O Intâlnire de Grup Murdărită* o sesiune de "sensibilizare" de 4 zile la Ricky's Hyatt House Motel în Palo Alto, California la care au participat 24 bărbăţi şi 20 femei din administraţia firmei Holiday Magic, firma de cosmeticale a milionarului William Penn Patrick, care a candidat pentru funcţia de guvernator al statului California deghizându-se în "conservator". Cei 44 de participanţi au fost încurajaţi să-şi bage toate economiile în cosmeticalele firmei pe care apoi aveau să le revândă cu licenţă. Au plătit câte $1000 pentru sesiune şi-au iscălit o declaraţie că n'au nici o pretenţie. Apoi a apărut instructorul, Ben Gay, preşedintele Institutului American pentru Conducere, care, trecând de la un membru al grupului la altul, întreba: "ce să-i fac unuia căruia-i trebuie să-i mângâi spatele ca să fie sincer?"

"Mângâie-i spatele!" a răspuns clasa în cor - şi Ben Gay a făcut-o. "Ce să-i fac unuia care-i trebuie să-l sărut pe cap ca să-l fac cinstit?" "Sărută-l pe cap!" şi Ben Gay l-a sărutat pe un altul pe cap. "Ce să-i fac unuia căruia-i trebuie să-l pocnesc până nu mai poate ca să nu mai poată nici minţi?" "Să-l pocneşti adică?" au întrebat unii din clasă. "Exact", a zis Ben Gay şi i-a cărat un pumn în faţă unui al treilea - **şi nimeni n'a obiectat, nici măcar cel pocnit**. După care Ben Gay i-a anunţat că să te atingi de un instructor e o crimă capitală şi cine încearcă să se retragă de la curs nu numai că-şi pierde mia de dolari dar o pierde şi pe-a colegului de cameră, căci erau cazaţi câte doi într'o cameră: "aşa că uită-te bine la ce face colegul tău!" După care timp de 4 zile au fost maltrataţi în mod bestial **şi s'au supus fără crâcnire.** Stăteau în cerc şi fiecare pe rând şedea în mijlocul cercului gol puşcă. Unul gras a fost întrebat: "ce mânâncă porcii?" după care a fost obligat să mânânce o farfurie de lături **fără să utilizeze mâinile, în patru labe**. Nimeni n'a obiectat, nici măcar victima. Altuia, tot gol puşcă, instructorul i-a astupat gura şi nasul ca să nu poată respira până s'a învineţit la faţă (aveau o mască de oxigen în cameră pentru prim ajutor la nevoie) şi, ţintuit la podea de membrii grupului, căutând să se zbată în agonie, a urinat. Nimeni n'a obiectat, nici măcar victima. Gene Church şi Conrad D. Carnes povestesc despre oameni suspendaţi pe o cruce şi bătuţi; sau spânzuraţi până aproape de sufocare. La un moment dat a apărut preşedintele companiei, William Penn Patrick, să asiste. Unuia i s'a ordonat să se evacueze în cameră şi apoi să-şi mânânce excrementul (ca lui Ezechiel din Vechiul Testament, *Ezechiel, 4:12*); altul a fost forţat să-şi mânânce ce-a vomat. Nimeni n'a obiectat, nici măcar victimele. Si nimeni n'a întrebat ce legătură are "sensibilizarea" asta cu vânzarea cosmeticalelor. Cartea lui Gene Church şi Conrad D. Carnes e foarte greu de găsit, căci a dispărut repede de pe piaţă- nu se ştie cum. La 9 Iunie 1973, câteva săptămâni după ce s'a dat un verdict împotriva acţiunii lui de calomnie, William Penn Patrick a murit într'un accident (real?) de avion personal - şi aşa s'a încheiat capitolul despre întreprinderea de "sensibilizare" Mind Dynamics, Incorporate pe care-o înfiinţase el. De ce n'au părăsit cursanţii sesiunea? Seduşi de visul de îmbogăţire şi succes prezentat în reclama companiei, şi-au băgat toată averea în cosmeticalele şi afilierea cu firma Holiday Magic; primeau mâncare foarte puţină; n'aveau voie să doarmă cât trebuie, şi n'aveau voie să bea

apă sau să meargă la closet; erau slăbiţi fizic şi psihic, umiliţi, bătuţi, şi izolaţi. După ce-au absolvit cursul unii din ei şi-au dat seama ce-au trăit şi-au acţionat în judecată (*apud* ED, pp. 76-83). Dr. Bruce Maliver descrie în cartea sa *The Encounter Game - Jocul de-a Intâlnirea* o sesiune de "percepţie senzorială" în care o tânără de 26 de ani care fusese violată în trecut, trezindu-se cu degetele instructorului în vagin, a avut un şoc care-a băgat-o în spital. La un curs de "sensibilizare" care-a avut loc la 2 noaptea în casa unui comerciant de tablouri din Portland, Oregon, participau gazda şi iubita lui, o asistentă socială, o infirmieră, o bibliotecară, un profesor, un ofiţer al justiţiei, câţiva artişti, şi un cercetător care-a raportat ulterior ce-a văzut acolo. Sesiunea s'a încheiat cu o studentă şi un bărbat în vârstă explorându-şi anatomia ano-genitală cu degetele pe podea în văzul tuturor, infirmiera cerând să aibă sex cu o lesbiană pentru că toată lumea i-a spus că e şic să fii lesbiană, conducătorul grupului (gazda) cu iubita lui formând un grup de copulare în patru cu cei doi de pe podea, o femeie oferind droguri unui bărbat care-a cerut - şi primit - mai mult decât atât. Toate astea aveau loc în secole trecute sub adevăratul lor nume de orgii sexuale fără intervenţia guvernului şi-a sistemului şcolar care să le impună - aşa cum se face acum în Statele Unite. La liceul din Madison Heights din Wisconsin, o fetiţă a fost pusă să povestească cum s'au certat părinţii ei; apoi, în timp ce ea plângea, toţi ceilalţi elevi au fost puşi să formeze un cerc în jurul ei şi să şi-o arunce unul altuia, ca s'o facă să se simtă "acceptată ca a noastră". Toţi au făcut ce li s'a spus înafară de unul care n'a vrut să-i atingă sânii şi astfel fetiţa a căzut pe podea. Nopţi de-arândul fetiţa a avut coşmaruri după ce-a fost astfel "sensibilizată". Joyce Dasher, profesoară din Connecticut, povesteşte cum la un curs obligatoriu de specializare pentru învăţătorii şi profesorii de liceu, cursanţii n'au avut voie să vorbească, doar să se palpeze câte doi, că să înveţe "bucuria"; cum li s'a spus că cine crede în fidelitate conjugală sau stăpânire de sine e psihopat, şi că cine nu se supune de bună voie la metodele cursului nu va primi creşterea de salariu meritată (ED, pp. 103-107).

Sinceritate absolută (adică dezvăluirea secretelor sordide, şi dacă nu există, atunci inventarea lor) este cerută de la cei educaţi, dar instructorii, educatorii, sunt instruiţi să mintă. La investigaţiile de la 10 Septembrie 1968 din Sacramento, o femeie care urmase cursul de instructori al Laboratoarelor Naţionale de Educare a declarat că acolo li s'a spus: "Trebuie să minţiţi; e

pentru o cauză nobilă, o cauză în care voi credeţi, aşa că merită. Minţiţi! Spuneţi-le lepădăturilor acelea orice! Trebuie să fiţi loiali faţă de noi şi de grup". Lepădăturile acelea, sunt, evident, publicul, oamenii din a căror muncă şi bani prosperă cursurile de "sensibilizare." Femeia a părăsit instructajul, dezgustată. La alte grupuri însă, de exemplu la ale "reverendului" Jim Jones, nu putea nimeni pleca, şi cei care nu erau întru totul de acord erau băgaţi în infirmeria de boli mintale şi drogaţi cu Demerol, Thorazine, şi Quaaludes. Când li se arată cât sunt de necinstiţi, adepţii spălării creierului răspund cu invective ca "extremist de dreapta", "bigot la care-i e frică de progres". Dar însuşi Dr. Carl Rogers, profesor la Institutul de Stiinţe Behavioristice din Vest din La Jolla, California, proclamă că "Educaţia sensibilizării este un mijloc de a altera structura de bază a personalităţii umane" (ED, pp. 88-90).

NU NUMAI IN STATELE UNITE

In 1981 existau centre de coordonare a spălării creierului prin degradare şi promiscuitate în Canada la Fort Qu'Apelle, în Saskatchewan, la Universitatea din Toronto, şi la Centrul de Studii al Relaţiilor Umane din Montreal; astfel de centre mai există în Puerto Rico, Mexic, Nigeria, Austria, Belgia, Danemarca, Anglia, Franţa, Norvegia, Suedia, Ţările de Jos, Japonia, Germania de Vest, Australia, şi Noua Zeelandă, cu institute ca Tavistock la Universitatea din Leicester, Institutul de Cercetare Socială la Universitatea din Viena, Institutul Tehnologic din Danemarca, şi Institutul Pedagogic al Ţărilor de Jos din Zeist; apoi Centrul de Productivitate din Germania, Institutul Tehnologic de Stat din Suedia, Laboratorul de Psihologie Socială de la Sorbonna, şi Asociaţia Naţională pentru Dezvoltarea Stiinţelor Umane de la Universităţile din Bordeaux şi Strasbourg; până şi în India, Pakistan, şi Noua Guinee, unde băştinaşii, dintre care unii încă mai decapitează oameni şi le usucă capul ca să-l poarte ca un ornament, au fost invitaţi să participe la cursuri de "sensibilizare." Dintre cei care şi-au trimis salariaţii la astfel de cursuri se numără Crucea Roşie Naţională Americană, Esso Standard Oil, Champion Paper Co., Aerojet, Biserica Protestantă Episcopală din America, Japonia şi Noua Zeelandă, Pacific Finance, Public Aviation, Organizaţia Preşedintelui pentru Tineret, şi Societatea pentru Progres în Administraţie.

Coordonatorul în Europa este Asociaţia Comitetelor Centrelor de Educare pentru Aplicarea Stiinţelor Behaviorale (ED, pp. 111-112). In ţările socialiste aceste cursuri se numeau de "reeducare" şi aveau loc în închisorile pentru deţinuţii politici. In India s'a construit cu bani furnizaţi de UNESCO pentru marxistul Sri Aurobindo un orăşel care fusese planificat să aibe 50.000 de locuitori şi să fie un model pentru toţi locuitorii planetei globale care vor trăi în "frăţie" şi "iubire globală", după cum anunţă publicaţia lor *Equals One - Egal cu Unu* tipărită întotdeauna în roz sau în violet. Adevăratul conducător însă nu era Sri Aurobindo ci soţia acestuia care a murit la 96 de ani în 1973, Madame Paul "Mama" Richard, fiica unui bancher evreu din Paris. Cu puţin înainte de moartea ei a publicat volumul omagial dedicat centenarului lui *Sri Aurobindo, 1872-1972, Vestitor şi Pionier al Omului Nou (Herald and Pioneer of Future Man, A Centenary Symposium).* In volum, din nouă autori, patru sunt evrei, la care dacă o adăugăm pe Madame Paul Richard, mentoarea, obţinem o majoritate evreiască în India unde procentajul de evrei în populaţie este extrem de mic. Ca şi revista *Equals One*, acest volum omagial e plin de viziuni paradisiace a unor parcuri şi pavilioane unde copiii, dezbăraţi de familie şi alte impedimente, învaţă să fie "deschişi" şi "să fie împreună" într'un peisaj arhitectonic exact ca cel în care-au murit cei 913 la Jonestown în Guyana. *Equals One* poate fi cumpărată în Statele Unite de la Lucis Publishing Company, 866 United Nations Plaza, New York, NY 10017 (în 1981 responsabil cu *Equals One* era Jack H.T. Albert). Editura Lucis, fostă Lucifer, este editura oficială a ordinului Illuminati-lor, interzis în 1786 în Bavaria dar activ în subteranele occidentului. Membrii ordinului illuminati-lor practicau autocritica în grup. Dar să nu rătăcim în negura societăţilor oculte; în Cambodgia, membrii comunei care nu-l mulţumesc pe conducătorul grupului sunt împuşcaţi în cap (ED, pp. 114-115). Tot în India, pe coasta de vest, există Centrul Ashram din Poona, condus de un fost profesor de filozofie evreu care şi-a luat numele de Rajneesh Chandra Mohan, este venerat ca un dumnezeu de către discipoli, şi aplică metode brutale pentru a "sensibiliza" studenţii, metode care lasă vânătăi şi oase rupte, menite să-i încurajeze să se descarce de fanteziile lor sexuale. In 1979, Rajneesh, care slujind poporul foloseşte un automobil Mercedes-Benz şi când are de mers 100 de metri, l-a insultat pe primul ministru al Indiei numindu-l "fascist viclean"; dar până în 1981 guvernul indian n'a reacţionat; a

început doar să refuze vizele de intrare celor care vor să se ducă la Rajneesh. Aceştia nu sunt oameni săraci şi umili ca adepţii "reverendului" Jim Jones, ci un psihiatru din Scoţia, un expert în computere din Japonia, fostul prinţ de Hanover, un cantor de la o sinagogă din New York. Devotamentul faţă de Ranjeesh e mare. Ca o ironie a soartei, fiica reprezentantului Leo Ryan, cel care-a fost ucis de aghiotantul lui Jim Jones când vroise să investigheze abuzurile de la Jonestown, s'a subjugat lui Ranjeesh şi-a declarat că s'ar sinucide la porunca acestuia. La fel a declarat Swami Anand Teertha, un englez care fusese funcţionar la o agenţie din Hong Kong pe care a părăsit-o ca să se înfăşoare într'un cearceaf galben şi să-l adore pe Ranjeesh. Dar devotamentul faţă de Ranjeesh costă bani, şi ziarul *Daily Star* din 6 Februarie 1980 a dezvăluit cum tinere englezoaice (Judith Ashton, 25 de ani; Anne Curland, 25 de ani; Margot Gordon, 24 de ani) practicau prostituţia şi transportau stupefiante în Europa ca să-l poată plăti. Secta lui Ranjeesh avea 200 de centre în întreaga lume cu 50.000 de discipoli (ED, pp. 115-117).

GUVERNUL INTERVINE

Cetăţeanul o să fie uimit citind că eforturile financiare şi organizatorice ale Agenţiei Centrale de Informaţii (Central Inteligence Agency, CIA) a Statelor Unite nu sunt îndreptate împotriva vreunui duşman din afară, ci împotriva lui, a contribuabilului. Cu banii luaţi de la contribuabili, CIA finanţează spălarea creierului (prin Societatea pentru Studiul Ecologiei Umane) şi conduce experienţe în care oameni naivi care nu suspectează nimic sunt ademeniţi de prostituate în camere unde li se injectează droguri experimentale pentru controlul psihicului. Şi cetăţeanul a fost poate uimit văzând că membrii Departamentului de Stat care au investigat plângerile împotriva lagărului de concentrare de la Jonestown al "reverendului" Jim Jones n'au văzut nimic suspect acolo, până nu s'au descoperit cele 913 cadavre. Dar cum ar fi putut vedea membrii comisiei ceva, când ei înşişi fuseseră "educaţi" în grupuri similare cu ale lui Jim Jones. In 1967, 350 administratori din Departamentul de Stat, inclusiv ambasadori, au luat astfel de cursuri de spălarea creierului. In Mai 1979, după ce s'a descoperit masacrul lui Jim Jones de la Jonestown, Departamentul de Stat a recunoscut că "s'au făcut erori" şi ca îndreptare s'a ordonat salariaţilor cu

mult cinism şi multă neruşinare - să participe la cursuri de "indicatori ai comportării induse de tehnici de spălare a creierului" - când aceste tehnici se practică pe scară largă în cadrul guvernului şi armatei Statelor Unite. Astfel, salariaţii guvernamentali de la Administraţia Serviciilor Generale din Chicago au fost obligaţi să participe la şedinţe de "sensibilizare în perechi"; cine nu se supune e vinovat de indisciplină în serviciu, fapt consemnat în dosarul lui de cadre. Salariaţii dela Departamentul de Sănătate, Educaţie şi Asigurări Sociale, Serviciile de Sănătate Publică, au fost obligaţi să participe la sesiuni de 3 zile lângă Fredericksburg, în Pennsylvania; 400 salariaţi ai Institutului de Sănătate Mintală au fost obligaţi la fel la Gaithersburg, Maryland; şi la Harper's Ferry, în West Virginia, în 1977. In armata, marina şi forţele aeriene ale Statelor Unite se întâmplă acelaşi lucru, şi unii se plâng de înjosirile suferite. La toate aceste sesiuni participanţii erau întâi obligaţi să se pipăie, apoi treceau rând pe rând în centrul cercului şi începea sesiunea de insulte "critice". In 1978, drept rezultat, criminalitatea în cadrul armatei americane a crescut cu 100 % (ED, pp. 122-126).

Prizonierii de război americani în Vietnam, Uniunea Sovietică, şi China Comunistă care fuseseră supuşi reeducării acolo s'au reîntors cu personalitatea schimbată în mod straniu. Cea mai evidentă trăsătură este indiferenţa lor totală la ce nu afectează imediat cantitatea de mâncare din propria farfurie din momentul acela, şi totala lor incapacitate de a se indigna la vederea celor mai flagrante ticăloşii şi nedreptăţi, adică acceptarea mecanică a oricăror abuzuri, aşa cum le acceptă cetăţenii ţărilor comuniste. Prin anii 1970, actorul Kirk Douglas, pe numele adevărat Isadore Demsky, fiul unei evreice foarte active în slujba comunismului în America, s'a reîntors dintr'o călătorie în Cehoslovacia şi România şi la aeroport un reporter de televiziune, bazându-se pe stângismul ideologic al familiei lui, l-a întrebat ce părere are despre sistemul socialist. Umanitarismul lui a străpuns carapacea ideologică în care fusese înfăşurat din copilărie, şi el a răspuns: "Sistemul e în picioare, fără îndoială". Apoi s'a întunecat la faţă şi-a adăugat: " Dar în ce hal i-a adus pe oameni!" Reporterul care avea un scenariu prestabilit, a insistat: "Dar ţi-a plăcut acolo? A`fost interesant?" La care Kirk Douglas a răspuns: "Da, e foarte interesant sistemul lor acolo." Apoi a repetat: "Dar în ce hal i-a adus pe oameni!" După care imaginea de televiziune a trecut abrupt la alt subiect (ED, p. 137).

"Când îl înveţi pe copil să se conformeze prea mult grupului, când îi răpeşti respectul pentru caracteristicile lui unice care-l fac diferit de alţii, creezi un robot, materia ideală ... pentru un totalitarism de masă", zice George B. Leonard Jr., fiul preşedintelui de la Esalen, în flagrantă contradicţie cu tatăl lui. Transformând indivizii în astfel de roboţi se transformă societatea umană liberă într'o societate de insecte, unde insectele ascultă orbeşte comanda matcei, şi sunt ucise de către propriile surori pentru economia furnicarului sau viesparului. Acesta este scopul educaţiei, explică Edward Hunter, zelos luptător pentru guvernul mondial, care arată în cartea sa *Anatomy of the Future - Anatomia Viitorului* din 1964 cum o rasă superioară de administratori şi ingineri sociali reduc la nivelul insectelor imensele mase de ceilalţi oameni, prin "tehnici şi arte tot mai rafinate de forţare a minţii" (ED, pp. 139-141).

"Reverendul" Jim Jones care-a înşelat, maltratat, jefuit, şi în cele din urmă ucis 913 oameni la Jonestown poruncindu-le să se sinucidă şi executându-i pe cei care-au refuzat, era un marxist declarat a cărui unică religie era materialismul lui Marx şi Engels. Dar Walter Cronkite şi Betsy Aaron, reporteri la Central Broadcasting System (CBS), cel mai mare canal de televiziune din America, au minţit cu neruşinare publicul. Ei au declarat că Jim Jones era "fascist"; Betsy Aaron a mers cu minciuna sfruntată şi mai departe, susţinând că "reverendul" Jim Jones "preda evanghelia lui Christos". La 27 Aprilie 1981, când ziaristul Reed Irvine le-a pus în faţă faptele, atât Walter Cronkite, cât şi Betsy Aaron, şi proprietarul CBS-ului, sionistul William Paley (pe numele adevărat Palinski), au refuzat să facă admită adevărul şi au continuat în minciunile lor sfruntate. Un supravieţuitor, Richard Clark, care a scăpat fugind în jungla Guyanei puţin înainte de sinuciderea în masă, a povestit cum "reverendul" Jim Jones a ucis pe unul dintre ei şi l-a pus la fiert, apoi toţi l-au mâncat, mulţi dintre ei cu bună ştiinţă: "erau aşa de flămânzi", a spus Clark, "să mănânci pe cineva pe lângă orezul şi zeama zilnică era un dar". Actriţa Jane Fonda, cea care-i felicita pe soldaţii VietCong-ului pentrucă-i ucidea compatrioţii, zicea înainte moartea celor 913: "Mă simt cel mai mult atrasă de Templul Poporului [al lui Jim Jones]". După ce masacrul de la Jonestown a devenit cunoscut, comentariul acestei marxiste care iubea poporul şi ura capitalismul exploatator al omului de către om a fost: "Nu uita că eu sunt o stea de cinema albă şi cei

ca mine nu sunt împuşcaţi. Sunt împuşcaţi negrii, cei de jos." Dar Elmer şi Deanne Mertle, care fuseseră dintre cei traşi pe sfoară de "reverendul" Jim Jones şi-l părăsiseră în 1975, cu trei ani înainte de masacru, au arătat că echipe de "exterminatori" sunt pe urmele lor şi-au implorat protecţia autorităţilor, care nu le-a fost acordată. Au fost asasinaţi, împreună cu fetiţa lor de 15 ani, la 26 Februarie 1980, în locuinţa lor din Berkeley, California. Ei instituiseră un cămin în care-i primeau şi-i ajutau pe cei care supravieţuiseră cultului lui Jim Jones. Autorităţile nu s'au ostenit să dezlege misterul; până azi cazul a rămas nerezolvat (ED, pp. 147-152).

Marxist fervent care dorea să construiască societatea socialistă, "reverendul" Jim Jones e "corect din punct de vedere politic." Cei care i s'au opus sunt inutili şi trebuie eliminaţi din Noua Ordine Mondială, bazată pe "iubire", "frăţie,", şi "pace". La un an de la moartea în masă la Jonestown, Charles A. Krause de la *Washington Post* scrie în acel ziar; "Mi se pare că Templul Poporului [al lui Jim Jones] a avut un scop legitim, un scop nobil, şi era un sistem încununat de succes" (*Washington Post*, 18 Noiembrie 1979, *apud* ED, p. 154).

GUVERNUL MONDIAL NU E TOTAL INVALUIT IN MISTER

In 1922, Winston Churchill scria: "De pe vremea lui Spartacus - Weishaupt, Karl Marx, Troţki, Bela Kuhn, Rosa Luxemburg, şi Emma Goldman, conspiraţia mondială a crescut într'una, cu scopul de a distruge civilizaţia şi de a reconstrui societatea pe bazele unei trepte de dezvoltare inferioară şi pe baza răutăţii împletite cu invidie; şi s'a împins tot mai mult conceptul imposibil al egalităţii. Această conspiraţie a jucat un rol în fiecare mişcare subversivă din secolul al 19-lea; şi acum înfine această bandă de personalităţi extraordinare din lumea interlopă a marilor oraşe din Europa şi America au pus mâna în beregata poporului rus şi au devenit stăpânii absoluţi ai acelui enorm imperiu" (*The Sunday Illustrated Herald*, 8 Februarie 1920, *apud* GHK, p. 118). Franklin Delano Roosevelt i-a scris Colonelului E. Mandell House la 21 Noiembrie 1933: "Adevărul este, cum ştim amândoi, că elementul financiar din marile centre a fost stăpânul guvernului Statelor Unite de pe vremea lui Andrew Jackson". Carrol Quigley, mentorul preşedintelui Clinton, scrie: "CFR ... prescrie ca graniţele naţionale să fie şterse şi să se

instaureze o stăpânire mondială." Peter Hoagland, Senator în Nebraska, a spus la radio în 1983: "Oamenii care cred în biblie n'au dreptul să-şi îndoctrineze copiii după credinţele lor religioase pentru că noi, statul, îi pregătim pentru anul 2000, când America va face parte dintr'o societate mondială globală, şi copiii lor atunci nu s'ar integra." David Rockefeller a spus la o adunare a grupului Bilderberg din Iunie 1991, mulţumind marilor ziare pentru duplicitatea şi minciuna lor: "Ne-ar fi fost imposibil să transformăm în realitate planul nostru mondial dacă toţi aceşti ani s'ar fi revărsat lumina publicităţii asupra noastră. Dar acum lumea e mai evoluată şi e pregătită să mărşăluiască înspre un guvern mondial. Desigur că suveranitatea supranaţională a unei elite intelectuale şi bancare este preferabilă autodeterminării naţionale practicată în secolele trecute." Aici să nu uităm că atunci când vorbeşte de elita intelectuală, David Rockefeller se referă la intelectuali ca Nicolae şi Elena Ceauşescu, Lenin, Stalin, Beria, Hruşciov, şi Brejnev. Robert Kennedy, fost Procuror General al Statelor Unite, a spus: "Noi toţi vom fi judecaţi după efortul pe care l-am depus pentru construirea NOII ORDINI MONDIALE." Dr. Kurk E. Koch care circulă şi ţine conferinţe la marile universităţi din lume despre noua ordine mondială, arte oculte, parapsihologie, şi alte de-astea, descrie această nouă ordine: "Sistemul va avea monedă unică, limbă unică, un sistem politic unic, un sistem judiciar unic, un singur conducător, o singură religie. ... fiecare om va avea un număr de înregistrare, fără de care nu va avea voie să cumpere sau să vândă nimica; şi va fi o singură biserică universală. Cine refuză să facă parte din acest sistem universal nu va avea dreptul să trăiască." Zbigniew Brzezinski scrie: "In curând va fi posibilă supravegherea aproape continuă a fiecărui cetăţean care va avea dosarul complet ţinut la zi tot timpul, cu cele mai intime detalii. Aceste dosare vor fi tot timpul imediat accesibile autorităţilor" (*Between Two Ages - Intre Două Lumi)*. Dr. Chester Pierce de la Harvard spune: "Fiecare copil din America vine la şcoală la 5 ani bolnav de boală mintală, căci vine cu o doză de loialitate faţă de societatea noastră, şi doreşte păstrarea formei de guvernare pe care-o avem. Patriotismul, naţionalismul şi suveranitatea, toate acestea dovedesc că copilul e bolnav căci dacă ar fi sănătos ar respinge aceste lucruri şi ar fi cu adevărat un copil al viitorului." Dr. Paul Brantwein scrie: "Fiecare copil care crede în Dumnezeu e bolnav mintal." Dr. Sidney Simon spune: "Nu mai avem nevoie

să se vorbească despre bine şi rău. Vechiul 'să nu faci' e pur şi simplu perimat". Iar preşedintele şcolii Lenin de Stiinţe Psiho-Politice din Moscova, Beria, le-a spus unui grup de studenţi americani: "Trebuie să luptaţi până când fiecare profesor de psihologie predă, cu sau fără bună ştiinţă, numai doctrina comunistă sub numele 'psihologiei'... Trebuie să vă străduiţi să dominaţi mintea şi trupul fiecărei persoane importante din ţara voastră (America). Trebuie să vă străduiţi până când realizaţi ca sinuciderea provocată de dezechilibrul mintal să devină un lucru comun şi să nu fie cercetată sau comentată ... Trebuie să dominaţi şi să fiţi respectaţi în psihiatrie şi psihologie. Trebuie să dominaţi spitalele si universităţile ... Cu ajutorul psihopoliticii trebuie să creaţi haos. Să lăsaţi naţiunea fără conducători. Să-i ucideţi pe duşmanii noştri. Si să aduceţi cea mai mare pace în lume instaurând comunismul." (cf. AW, pp. 169-173, 174-176).

Deci constructorii Noii Ordini Mondiale nu-şi ascund intenţiile; totuşi, omul de rând nu ştie nimic din toate acestea. Omul de rând are drept unică hrană spirituală şi unică sursă de informaţie ziarele - şi în ultimii 30 de ani, de când noua şcolarizare de stat americană l-a făcut analfabet, televizorul. In 1953, John Swinton, decanul ziariştilor din America, când i s'a cerut să închine pentru presa independentă la un banchet la New York Press Club, a spus: "Nu există, la această dată în istoria Americii, o presă independentă. O ştiţi şi voi şi o ştiu şi eu. Nici unul dintre voi nu îndrăzneşte să-şi exprime părerile în mod cinstit, şi chiar dacă aţi face-o, ştiţi dinainte că n'ar fi publicate. Eu primesc un salariu săptămânal ca să-mi ţin părerile cinstite afară din ziarul la care scriu. Voi ceilalţi sunteţi plătiţi la fel ca să faceţi la fel, şi oricare dintre voi ar face nebunia să-şi scrie părerile în mod cinstit ar fi imediat pe stradă, căutând de lucru. Dacă mi-aş permite vreo părere cinstită într'unul din numerele ziarului meu, slujba mea ar dispărea în 24 de ore. Treaba jurnalistului e să distrugă adevărul; să mintă sfruntat; să perverteasca; să porcăiască; să lingă cizmele lui Mamon, şi să-şi vândă ţara şi neamul pentru pâinea cea de toate zilele. O ştiţi şi voi şi-o ştiu şi eu, şi-atunci de ce să închinăm pentru presa independentă? Suntem uneltele şi slugile bogătaşilor din culise. Suntem hopa-mitică; ei trag sforile şi noi dansăm. Talentele, posibilităţile, şi vieţile noastre aparţin altor oameni. Suntem prostituate intelectuale." Richard M. Cohan, din conducerea marelui post de televiziune CBS, a spus: "O să ne impunem programul nostru

asupra evenimentelor dând publicității subiectele și faptele pe care noi le alegem." Richard Salant, fost președinte al CBS-ului, a spus: "Treaba noastră e nu să-i dăm publicului ce dorește ci ceeace noi hotărâm că va primi." (cf. AW, pp. 172-173).

"Un efort care a însumat peste 10.000 de ore de cercetare m'a dus la concluzia că suntem în prezent împinși rapid înspre un guvern mondial de către forțe luciferice care se trag din societățile secrete vechi de secole", scria Gary H. Kah în 1992. "Această mișcare," zice el, "nu e numai economică ci are și o dimensiune politică și o motivare spirituală. ... Aceste forțe, de necrezut de nocive, intenționează să-și ajungă scopul în deceniul anilor 1990. ... Una dintre organizațiile [lor] este Asociația Pentru Constituția și Parlamentul Mondial (*World Constitution and Parliament Association*, WCPA. ... Eforturile celor de la WCPA au devenit foarte evidente în ultimele luni, când se pregătesc să lanseze campania lor publică masivă" (GHK, p. 6-7).

Realizarea unei singure monede în toată lumea a început cu tipărirea de bani noi în Elveția, Marea Britanie, Japonia, Canada, Franța, Germania, Australia, Brazilia; în Statele Unite s'au construit tipografiile (Gary H. Kah le-a vizitat personal) și se vorbește tot mai mult de "banii roz" (dolarii americani au fost totdeauna verzi). Banii noi au în toate țările o hologramă și o dungă de metal sau plastic, care conține o puzderie de informații în formă electonică (GHK, pp. 8-12). Reprezentantul Ron Paul, fost membru al Congresului american, a vizitat și el tipografiile pentru noii bani americani, și-a văzut și el forma simbolică a birourilor administrative, care reamintește de conspirații satanice dovedite din istorie. A remarcat și dunga de metal sau plastic din banii noi din Canada, sau Marea Britanie, ca și agentul chimic care permite autorităților să identifice traseul banilor în mâna cetățeanului. Un specialist în electronică i-a explicat lui Ron Paul cum tehnologia contemporană, care permite înregistrarea unei mulțimi de informații pe acea dungă de metal sau plastic, va duce la trasarea instantanee a istoriei tuturor tranzacțiilor băneşti dintre cetățeni, și apoi la societatea fără bani, în care cetățeanul "primește" de la guvern ceeace "i se dă" conform contului său electronic stabilit de către "autorități" (Ron Paul, *The New Money Survival Handbook - Cartea Supraviețuitorului Noilor Bani*, 1993, pp. 10-14). Adică societatea de sclavi - cetățenii de rând, goiimii - și de stăpâni - "tehnocrații"

lui Iliescu, "elita de intelectuali şi bancheri" din Statele Unite -, în care sclavii muncesc şi se supun iar stăpânii lor îi hrănesc cât să poată munci şi fac ce vor cu ei: utopia socialistă. Iar sclavii vor fi fericiţi când, aşa cum zic azi românii, "se dă" mâncare.

IMPERIUL FINANCIAR

In deceniile anilor 1970 şi 1980, băncile mici locale au fost cumpărate de către bănci mari în cadrul fiecărui stat din Statele Unite; apoi acestea au fost la rândul lor cumpărate de suprabănci din New York, astfel încât o mână de bănci deţine absolut toată averea. In 12 state, de exemplu, de la New England până la South Carolina, 3 suprabănci din New York deţin 85 % din toată averea băncilor. Dar toată averea naţiunii este controlată de Banca de Rezervă Federală (Federal Reserve Bank). Opt dintre principalii proprietari ai acestei suprabănci care stăpâneşte America sunt: Băncile Rothschild din Londra şi Berlin; Banca Fraţii Lazard din Paris; Banca Israel Moses Seif din Italia; Banca Warburg din Hamburg şi Amsterdam; Banca Fraţii Lehman din New York; Banca Kuhn Loeb din New York; Banca Chase Manhattan din New York; şi Banca Goldman Sachs din New York. Banca Chase Manhattan îi aparţine lui Rockefeller; restul aparţin celor al căror nume îl poartă, adică lui Rothschild, Kuhn, Loeb, etc. Aceşte bănci particulare (cuvântul "federal" din numele băncii este o minciună de aruncat praf în ochii publicului) deţin sistemul monetar al Statelor Unite prin acţiunile pe care le deţin cei aproximativ 300 de acţionari, proprietarii băncilor sus-numite, care toţi se cunosc între ei şi sunt uneori înrudiţi. Cea mai mare influenţă asupra vieţii economice americane o are, prin mecanismul acesta, familia Rothschild, care, începând ca telali şi cămătari de cartier la Frankfurt, prin asocierea cu societăţile oculte (francmasoneria) au devenit în decurs de două secole stăpânii bogăţiilor lumii şi promotorii Noii Ordini Mondiale. Pe la 1820 cinci fraţi Rothschild stăpâneau sistemul bancar din Franţa, Anglia, Austria, Italia, şi Germania, şi bancherii asociaţi lor au prosperat, iar cei nealiniaţi au dispărut din aceste ţări. Spre sfârşitul secolului 19, bancherii Rothschild au intrat în finanţele Statelor Unite, prin bancherii Warburg din Germania, care erau partenerii băncii Kuhn, Loeb din New York. Paul Warburg a fost primul preşedinte la Federal Reserve System.

J.P. Morgan li s'a asociat, căci familia lui sprijinise conspiraţia masonică şi guvernul mondial încă din anii 1770, când ruda lui Morgan, Alexander Hamilton, devenise primul Secretar al Trezoreriei Statelor Unite. Familia Rothschild a finanţat şi înscăunat dinastii financiare ca Rockefeller (monopolul petrolului), Carnegie (monopolul oţelului), Harriman (căile ferate). Căsătorindu-se între ei, aceştia formează de-acum o unitate atât biologică cât şi financiară. Prin 1970, băncile controlate de Rockefelleri deţineau un sfert din tot ce deţin băncile în America şi 30 % din tot ce deţin societăţile de asigurare. Incercările de a-i împiedeca pe aceştia să acapareze toată industria şi finanţele Statelor Unite (în 1911; în 1966; în 1975) au eşuat, şi i-au costat viaţa pe oamenii lucizi şi cinstiţi ca reprezentantul Louis McFadden, otrăvit la New York; sau reprezentantul Larry McDonald, asasinat în avionul corean 007 la 31 August 1983 deasupra spaţiului aerian sovietic; sau senatorii John Heinz şi John Tower, amândoi decedaţi în misterioase accidente de avion particular. Urmărind filiera de înrudire şi de finanţare schiţată sumar aici, se cristalizează elita bancherilor internaţionali care, în strânsă colaborare cu conspiraţia societăţilor oculte, crează Noua Ordine Mondială (GHK, pp. 12-18). Ce-i motivează pe membrii acestei elite bancare în distrugerea planificată a culturii, economiei, religiei, vieţii turmelor de oameni, a "celorlalţi?" Răspunsul îl dă Rockefeller însuşi: întrebat de ce doreşte să candideze la preşedinţia Statelor Unite, el a răspuns cu candoare: "Ce altceva mi-a mai rămas de dorit - când am totul?" Dar unii autori cred că Rockefeller însuşi nu e decât o marionetă în mâinile altora, ca şi Clinton, ori oricare alt preşedinte american; căci de două ori era sigur că va fi preşedinte, şi totuşi corupţia electorală şi orchestraţia mass-mediei n'au fost dirijate astfel încât să fie el "cel ales." Familia Rothschild are căile ei misterioase; Meyer Amschel, telalul şi cămătarul care a fondat imperiul Rothschild la Frankfurt delapidând cele circa 3 milioane plătite de guvernul britanic landgravului de Hesse-Cassel pentru tinerii germani trimişi să suprime revoluţia americană, avea şi funcţia de rabin (vezi *Jewish Encyclopedia - Enciclopedia Iudaică,* vol. X, p. 499 şi următoarele, *apud* George Armstrong, *Rothschild Money Trust - Trustul Monetar Rothschild*, 1940, p. 21). La congresul din 16 Iulie 1782 al Lojei Masonice de la Wilhelmsbad, care fusese complet infiltrat de illuminati lui Adam Weishaupt, s'a hotărât să se mute cartierul general al francmasoneriei contopite cu

illuminati din Bavaria la Frankfurt, care de-acum era fortăreaţa lui Rothschild, şi din acel oraş aceste două forţe par să fi început să colaboreze, subordonate aceloraşi stăpâni. Statele Unite ale Americii par să fi fost de la începuturi bastionul acestei subversiuni subterane, în ciuda repetatelor avertismente ale preşedinţilor şi patrioţilor americani ca George Washington, Thomas Jefferson, Abraham Lincoln, care se bănuieşte că a fost asasinat tocmai pentrucă se opunea planurilor Noii Ordini Mondiale. Bine înţeles, poveştile despre asasinarea lui Lincoln date publicităţii pentru consumul maselor şi predate în şcoli sunt la fel de adevărate ca şi istoria românilor scrisă de Mihai Roller. Colonelul Edward Mandell House, care era creierul preşedintelui american Woodrow Wilson, era, după părerea lui Gary Kah, un agent al "cartelului Rothschild-Warburg-Rockefeller" (GHK, pp. 24-30).

Gary Kah face o paralelă între conspiraţia subversivă a illuminatilor-francmasoni şi Consiliul pentru Relaţii Externe, CFR-ul, care-l duce la concluzia că ambele organizaţii lucrează în acelaşi mod, cu aceleaşi mijloace, în acelaşi scop: pentru a instaura dominaţia unei elite asupra tuturor popoarelor lumii pe care le vor degrada la rangul de vite umane. Cu acest scop se infiltrează în guvernele şi structurile administrative şi statale ale popoarelor, lucrând în cel mai mare secret şi punând accentul pe siluirea minţii victimelor. La pagina 182 din raportul annual al CFR-ului pe anul 1990 se accentuează faptul că membrii CFR-ului n'au voie "să publice spusele cuiva indicând sursa în ziare, să le repete la radio sau televiziune sau de pe un podiu sau în cadrul unei lecţii, sau să le scrie în afara unei comunicări interne între ei cu circulaţie limitată, în nici o publicaţie ... participanţii la şedinţe n'au voie să transmită spusele cuiva vreunui reporter... ori unde există vreun risk că vor fi larg distribuite sau publicate" (GHK, p. 35). Gary Kah arată că CFR a infiltrat Partidul Democrat al Statelor Unite în anii 1920-30, şi Partidul Republican în anii 1940, astfel încât cele două partide sunt de fapt filialele aceleiaşi organizaţii; şi odată cu cel de-al doilea război mondial, a infiltrat şi preluat funcţiile guvernului în America. La înfiinţarea Organizaţiei Naţiunilor Unite (ONU) în 1945, din 14 membri ai comitetului fondator, 10 erau membri în CFR. Terenul pe care s'a construit sediul ONU-lui, aşazat la New York, a fost donat de John D. Rockefeller, Jr. Secretarii Generali ai ONU-lui au cariere ciudate: Alger Hiss a fost spion sovietic în guvernul american; U Thant îl laudă pe Lenin mai presus decât pe oricine;

Kurt Waldheim a fost soldat nazist.

Dar despre Hitler, care avea un bunic evreu şi o amantă evreică, Eva Braun, se spune că, alarmat la gândul că ar putea fi şantajat cu acel bunic evreu, i-a ordonat lui Hans Frank să-i studieze genealogia. Circula zvonul că bunica lui Hitler, Maria Anna Schickelgruber, din Waldvietral în Austria, ar fi rămas gravidă cu tatăl lui Hitler, Alois, pe când era servitoare în casa baronului Rothschild din Viena, şi că acesta din urmă era tatăl adevărat al lui Alois şi bunicul lui Adolf Hitler. Hans Frank i-a raportat lui Hitler că bunica lui Hitler l-a conceput pe tatăl lui Hitler, Alois, pe când era servitoare la Graz în casa unui evreu. Alois n'a fost niciodată recunoscut drept copil al celui cu care bunica lui Hitler s'a măritat ulterior. S'a discutat mult dacă era Hitler într'adevăr nepotul nelegitim al lui Rothschild sau al altui evreu; faptul cert este că el credea că este, şi că bancherii Rothschild i-au acordat un sprijin imens ca să acapareze puterea în Germania. Hitler a început războiul invadând Austria, unde s'a grăbit în primul rând să distrugă toate urmele descendenţei tatălui lui. Dar principalul sprijin l-a primit Hitler de la I.G. Farben, cartel care sprijinea socialismul şi era în strânsă cooperare cu Standard Oil din America, compania lui Rockefeller (RE, pp. 266-267).

Cum pe la jumătatea secolului nostru naţiunile se opuneau încă integrării totale în unica gloată mondială, conducătorii din umbră au înfiinţat în 1954 grupul Bilderberg cu scopul de a realiza integrarea economică a Europei, lucru dorit aşa de fierbinte de români, care în majoritatea lor nu ştiu că integrarea economică a Europei nu înseamnă nimic altceva decât întinderea comunismului şi în Europa occidentală şi permanentizarea structurilor comuniste în Europa răsăriteană. Grupul Bilderberg cu cei aproximativ 100 de membri ai săi, recrutaţi din vârfurile puterii financiare, a fost finanţat masiv de către fundaţiile Rockefeller şi Ford. Prima lui realizare a fost Piaţa Comună Europeană, care se preconiza să devină o uniune politică la 31 Decembrie 1992 (GHK, pp. 38-39). Dar, cum zice Douglas Reed, unul dintre cei mai talentaţi, mai inimoşi şi mai lucizi scriitori ai secolului nostru: la mare pericol Dumnezeu le dă popoarelor câte-o scânteie de inspiraţie. Tot anul 1993 a fost punctuat de zvârcoliri ale naţiunilor europene prinse în capcană care se împotrivesc unificării Europei. Practic toţi americanii care participă în grupul Bilderberg sunt sau au fost membri în CFR.

O altă organizaţie-soră este Clubul de la Roma, înfiinţat în 1968, care numără mai puţin de 100 de "oameni de ştiinţă, educatori, economişti, umanişti, industrialişti, şi oameni care ocupă funcţii în guvernul naţional şi internaţional," cum zic chiar ei, fără explice unde sunt birourile guvernului internaţional, şi unde sunt ei "international civil servants" ("funcţionari ai guvernului internaţional"). Participanţii americani în acest club includ membrii CFR-ului şi ai familiei Rockefeller. Sarcina Clubului de la Roma este unificarea întregii lumi, deci s'ar părea că acest club este deasupra grupului Bilderberg. La 17 Septembrie 1973 un raport al acestui club arăta că globul pământesc a fost împărţit în 10 regiuni administrative, care se află deocamdată în stare de flux şi nu corespund cu nici un fel de graniţe naţionale. In 1973 aceste regiuni se chemau "regate" ("kingdoms"). In 1974 a fost republicat acelaşi raport, dar cuvântul "regate" a fost omis. Ceeace îl alarmează pe Gary Kah în raportul acestui club despre activitatea guvernului "internaţional" este fundamentul lui satanic-ocult, adică faptul că se bazează pe religia "new age" - "a erei noi", şi vorbeşte despre "noosferă", adică intelectul colectiv. Noosfera este o noţiune găsită în scrierile oculte ale lui Pierre Teilhard de Chardin, care se pare că au influenţat "religia" "erei noi". La pagina 42 a cărţii sale, Gary Kah redă harta lumii cu cele 10 regiuni formulate de Clubul de la Roma, unde se vede clar că regiunea numărul 5 ocupă întregul teritoriu al fostei Uniunii Sovietice **cu toate ţările socialiste satelite înglobate în ea; adică România nu este o ţară ci o parte din regiunea 5, Rusia.** Aşa arăta harta lumii la ora aceea. Graniţele regiunilor sunt în stare de flux, după cunoscutul model sovietic, care muta graniţele republicilor unionale astfel încât să fie întotdeauna vărsare de sânge şi suferinţă între armeni şi musulmani, între români şi ucrainieni, şi aşa mai departe. Aceste continui deplasări ale graniţelor naturale îndeplinesc un dublu scop: pe deoparte îmbogăţesc bancherii internaţionali care fabrică şi vând armamentul, şi reduc populaţia globului, care este, zic ei, prea numeroasă; pe de alta conving oamenii că naţionalismul şi patriotismul sunt cauza tuturor relelor şi numai renunţarea la suveranitatea naţională va aduce pacea în lume, sub un guvern mondial, într'o nouă ordine mondială. "Trebuie să dezvoltăm o 'conştiinţă globală' care va obliga fiecare individ să-şi accepte rolul de membru în comunitatea globală ... Fiecare individ trebuie să-şi dea seama că 'unitatea de bază a cooperării umane şi a supravieţuirii s'a mutat

de la nivel național la nivel global'," scrie comitetul executiv al Clubului de la Roma în cartea sa *Mankind at the Turning Point - Omenirea la Răscruce*, p. 147. In încheierea acestei cărți, la pagina 206, se străvede adevărul despre Clubul de la Roma și toate organizațiile-surori: scopul este "schimbarea fundamentală ... în distribuirea averii și venitului" ("fundamental changes ... in the distribution of wealth and income") (GHK, pp. 43-44). Căci distribuirea averii și-a venitului nu va mai fi pe baza liberului schimb, unde producătorul își vinde munca și produsele la prețul pieții și este plătit după cât valorează oferta lui pe piața liberă. In Noua Ordine Mondială omul va fi sclav total și perpetuu al guvernului mondial care-i cere maximum de efort și'n schimb îl hrănește, îl îmbracă și-l cazează câtă vreme este productiv după baremele stabilite de guvern pentru vita umană; iar când nu mai este productiv, urmează eutanasia, adică eliminarea lui cu blândețe dintre cei vii. Românii care văd cum foști activiști comuniști fac pe naționaliștii se dezgustă de naționalism și se aruncă în brațele guvernului mondial ca vitele duse la tăiere - neștiind că **acești foști activiști comuniști sunt finanțați ca să facă pe naționaliștii tocmai pentru ca trecutul lor comunist să arunce o pată asupra simțirii naționaliste și a patriotismului în general.**

NOUA RELIGIE A NOII ORDINI MONDIALE

La inaugurarea lui Bill Clinton "poeta" Margaret Johnson *alias* Macdonald *alias* Maya Angelou a recitat o stranie înșiruire de incantații la adresa "mamei-pământ" și-a stâncilor, pietrelor și copacilor cu care se simte soră. Probabil nici unul la mie din ascultători n'au știut că ascultă incantațiile religioase ale noii religii ale noii ordini mondiale: "religia noii ere" - "new age". Am luat cunoștință cu câțiva ani în urmă de acestă nouă religie păgână care se prevede să înlocuiască creștinismul, când, ca activist în anumite organizații de binefacere, am început să primesc publicațiile și cataloagele altor organizații așa-zise de binefacere - în realitate de de-creștinizare și de demolare a civilizației occidentale. Ce m-a frapat a fost accentul pus pe necromancie (strigoi, relații cu morții), și pe vrăjitorie și magie neagră în "religia noii ere." Dar pentru cei care nu sunt pregătiți să se declare direct adepți ai satanismului, ai santeriei, ori ai cultului voo-doo care practică sacrificiile umane și animale, "religia noii ere" oferă o față mai

blândă: un panteism liric şi tandru în aparenţă, o dragoste pentru toate vieţuitoarele (şi nevieţuitoarele) cu care captează multe suflete miloase pe care campania susţinută de calomniere a bisericii şi religiei creştine le-a lăsat fără punct de polarizare.

Promovarea tuturor religiilor, în special a celor primitive, tribale, a celor care recomandă omuciderea şi canibalismul, este una din armele cu care promotorii Noii Ordini Mondiale luptă împotriva creştinismului. Iată ce scrie un fost mason care ajunsese la cel mai înalt rang, gradul 33: "Timp de 19 ani cât am fost mason am văzut şi am participat la multe evenimente care m'au tulburat ... Sunt folosite învăţăturile Cabbalei, Zend-Avestei, şi ale Gnosticismului, împreună cu astrologia şi doctrinele idolilor din antichitate ca Osiris, Semiramis, Isis, şi Crişna. Zeii hinduşi Brahma, Vişnu şi Siva sunt de asemenea indicaţi ca zeităţi. Dar de câte ori e pomenit Christos e numai în batjocură" (Jim Shaw, *apud* GHK, p. 140).

Gary Kah a găsit publicaţiile "religiei noii ere" în magazinele de produse naturale. Datorită chimicalizării intensive a produselor agricole în concernele agro-industriale, datorită pompării continui cu hormoni, antibiotice, şi cortizon, a vitelor şi păsărilor măcelărite pentru carne în complexele industriale de creşterea animalelor, şi datorită poluării continui a apelor cu mercur astfel încât peştii marini ajung otrăviţi pe masa consumatorului, cancerul şi infecţiile alimentare au proliferat de aşa manieră încât mulţi americani mai puţin ignoranţi caută cu disperare produse alimentare naturale, nechimicalizate, lipsite de otravă. Astfel a înflorit o mică piaţă de produse vegetale şi minerale naturale, pe rafturile căreia cumpărătorul găseşte - nu numai produsele alimentare, ci şi propaganda "religiei noi ere." Căci în asta constă puterea conspiraţiei: luptă pe ambele fronturi în orice dispută şi astfel întotdeauna câştigă, indiferent care parte iese învingătoare. De fapt cei care finanţează eliminarea micului producător agricol şi otrăvirea resurselor alimentare ale populaţiei sunt şi cei care finanţează producerea de alimente nechimicalizate şi nepoluate - cu condiţia ca vânzarea lor să fie un vehicol pentru propagarea aceleiaşi ideologii promovate de echipa adversă. Cum spune americanul: "they work both sides"; "luptă de amândouă părţile frontului." (Gary Kah a găsit şi câteva prăvălii de produse naturale care nu promovează anti-creştinismul, vrăjitoria şi magia neagră a "noii ere", dar mai puţine).

Pornit cu tot dinadinsul să studieze "religia noii ere", Gary Kah a

răspuns diverselor solicitări sub diverse nume şi în curând a fost copleşit de un noian de publicaţii, în care, urmărindu-şi numele indicate, a putut trasa relaţiile dintre diversele organizaţii şi grupuri. Citind literatura "noii ere", el povesteşte cum conţinutul încărcat de necromancie, ocultism şi vrăjitorie al acestei literaturi l-a copleşit şi deprimat astfel încât nu recomandă nimănui să citească această literatură dacă nu este puternic ancorat spiritual. Unele scrieri ale "noii ere" sunt în mod direct satanice, şi nu constituie un pericol; dar altele sunt în mod subtil şi insinuant distrugătoare. In rezumat, "religia noii ere" este un panteism în care nu există Dumnezeu ci doar o forţă vitală care curge prin toată materia - minerale, plante, animale, oameni, toate acestea fiind egale şi în egală măsură divine, parte dintr'un singur tot divin. Acest concept îi face pe credincioşii "noii ere" să accepte globalismul politic. Nimeni n'are suflet individual şi unic, responsabil de actele lui, ci energia care l'a însufleţit pe când trăia se reîntoarce în noi şi noi încarnări repetate. Dar evoluând la înţelegerea marelui tot unitar, oamenii cumva vor primi puteri mistice şi astfel vor intra ca nişte dumnezei în Noua Ordine Mondială. Vrăjitoria practicată de majoritatea adepţilor "noii ere" nu este totdeauna satanică; ei cred că ocultismul lor le dă posibilitatea să manipuleze şi să folosească puteri oculte existente în natură. Cei mai acerbi adepţi ai "noii ere" sunt cei care susţin că religiile asiatice duc făclia şi arată drumul pe calea noului om al "noii ere" şi Noii Ordini Mondiale - de aici proliferarea swami-lor, guru-lor şi yogi-lor în occident. Cei mai respectaţi dintre aceştia în "religia noii ere" sunt tibetanii lui Dalai Lama. Dintre practicile ocultismului - numit adeseaori "misticism" de adepţii "noii ere" - cea mai periculoasă i s'a părut lui Gary Kah practica de "a-ţi altera starea conştientă," prin diverse practici, de la "meditaţie" la stupefiante. Prin "alterarea conştiinţei" adepţii au levitaţii, călătorii astrale, proiectări în afara propriului trup, îşi "retrăiesc" vieţile anterioare, au viziuni despre viitor, şi contacte cu lumea spiritelor (numite "ghizi"). In aceste stări de conştiinţă alterată adepţii sunt capabili să facă orice le sugerează "ghizii." Stupefiantele folosite de adepţii "noii ere" au fost folosite, zice Gary Kah, încă de către vrăjitoarele din antichitate: el îl citează pe Nevill Drury care scrie că LSD era obţinut dintr'o plantă din Attica şi era folosit în Misterele Eleusine. "Religia noii ere" şi folosirea stupefiantelor, care fusese redusă în America înainte de 1960, au înflorit mână'n mână - ceeace nu e o

coincidenţă. Spiritele, "ghizii" care iau locul lui Dumnezeu în "religia noii ere" apar sub diverse forme, în funcţie de ce e dispus individul să creadă. Unor atei raţionalişti şi umanişi le apar ca "extra-tereştri" din "farfurii zburătoare" (GHK, pp. 68-73).

"Religia noii ere" e practicată în grupuri mici sau mari, obscure sau bine cunoscute. Conducătorii lor, zice Gary Kah, sunt conştienţi de faptul că îndeplinesc un plan politic; cei care-i urmează sunt rareori conştienţi de aceasta, şi majoritatea celor care acceptă credinţele "noii ere" gravitează la marginile fenomenului, total inconştienţi de cât este de distrugător, cei mai mulţi fiind atraşi doar de considerente umanitare sau sentimentale - pentru că le e milă de animalele chinuite, sau de cei ce mor în război şi-ar dori să nu mai fie războaie, sau pentru că le pare rău de distrugerea naturii şi ruina mediului înconjurător. Simpatia lui Gary Kah se îndreaptă în spre aceşti oameni, căci intenţiile lor sunt bune şi au fost atraşi fără voia lor int'un cerc care se foloseşte de caritatea şi bunătatea lor în scopuri nocive. Dar conducătorii grupurilor, cei ca Helena Petrovna Blavatsky, fondatoarea Societăţii Teozofice, sau Alice Bailey, care a fondat în 1920 editura Lucifer, sunt conştienţi de satanismul lor şi acţiunează din ură împotriva creştinismului şi-a civilizaţiei. Editura Lucifer, care operează sub egida Trustului Lucis, şi-a schimbat recent numele în Editura Lucis. Societatea Teozofică şi Trustul Lucis, cu birourile centrale alături de ONU în Piaţa Naţiunilor Unite din New York, au organizat de-a-lungul anilor diverse organizaţii de propagandă şi îndoctrinare ca, de exemplu, Şcolile Arcane, Programul Triunghiurilor, Bunăvoinţa Mondială (World Goodwill). Aceasta din urmă s'a contopit cu o alta în 1961 formând Uniunea Mondială (World Union), şi-a intrat adânc în politică şi'n implementarea Noii Ordini Mondiale. Cele mai puternice organizaţii ale "noii ere", ca Trustul Lucis şi Uniunea Mondială, sunt direct legate de Asociaţia Mondială pentru Constituţie şi Parlament (World Constitution and Parliament Association) - WCPA (GHK, pp. 76-77).

WCPA a fost înfiinţată în 1959 la Lakewood în Colorado sub conducerea lui Philip Isely, care-i este secretar general din 1966. WCPA împarte lumea în 10 regiuni, exact ca şi Clubul de la Roma, ale cărui planuri le-a copiat şi preluat întocmai. Sub îndrumarea lui Isely, WCPA a constituit un Parlament Provizoriu Mondial care a ţinut 3 şedinţe din 1982 încoace,

cea de-a treia în 1987. Sunt planificate în total cinci şedinţe pentu instaurarea guvernului mondial. La cea de-a treia şedinţă s'a constituit Prezidiul Mondial şi Cabinetul Mondial care să constituie latura administrativă a guvernului mondial, şi s'a conceput constituţia Noii Ordini Mondiale, pentru ratificarea căreia s'a început o campanie în 1991, la Adunarea Constituantă Mondială din Portugalia. Planul pentru instaurarea Noii Ordini Mondiale (adică pentru abolirea libertăţilor, a drepturilor civile, şi a suveranităţii naţionale a locuitorilor ţărilor lumii) este ca acest lucru să se facă instalându-se în secret, fără publicitate, cât mai multe instituţii statale şi guvernamentale posibil, ca masele de oameni să se trezească în faţa faptului împlinit. Acest lucru se face cu ajutorul conspiratorilor din guvernele ţărilor. Dar WCPA nu agreează cuvântul "conspirativ" şi preferă să-i descrie pe aceştia prin cuvintele "colaboratori" sau "agenţi ai schimbării", din "reţeau schimbării." Lucrând de 30 de ani pe la spatele şi împotriva poporului american, are neruşinarea să afirme că acţionează pentru "salvarea democraţiei" şi "în interesul poporului american"; şi mai are neruşinarea supremă să se prevaleze de prevederile Constituţiei americane pentru a-şi patenta constituţia cu care vor s'o înlocuiască. Cu câţiva ani în urmă, "agenţii schimbării" ar fi fost executaţi ca trădători de neam şi ţară. După decenii de propagandă şi educaţie, publicul este destul de degradat ca să accepte "schimbarea" făcută de "agenţii schimbării." (GHK, pp. 77-79). De multe ori mergând la lucru, văd lipite pe maşini lozinci ca "imaginează-ţi pacea'n lume!" ("visualize world peace!"). Intrebaţi fiind, cei care le arborează se mărginesc să repete că războiul şi moartea sunt lucruri rele şi pacea e un lucru bun - ceeace e adevărat în sine. Dar ei nu ştiu că au devenit fără să vrea servitorii "agenţilor schimbării" care în planurile "schimbării" care va duce la Noua Ordine Mondială au inclus reducerea populaţiei lumii cu 25 % - prin războaie pe care tot ei le provoacă. In numele Noii Ordini Mondiale a măcelărit preşedintele Statelor Unite George Bush sătenii neînarmaţi din Irac; în numele Noii Ordini Mondiale armata americană a comis în 1992 pentru prima dată în istoria războaielor din civilizaţia occidentală atrocitatea de a măcelări armata care s'a predat, în modul cel mai barbar cu putinţă, îngropând oameni de vii cu tancurile.

POPOARELE LUMII CER UN SINGUR GUVERN MONDIAL

Suprabancherii internaţionali încurajează, finanţează şi înarmează ambele părţi ale conflictelor armate, realizând profit din vărsarea de sânge a popoarelor manipulate de ei, şi furnizând un argument în favoarea Noii Ordini Mondiale, care este: "naţionalismul e principala cauză a războaielor şi a atrocităţilor. Trebuie ca popoarele lumii să renunţe la naţionalism şi să accepte să trăiască în pace, fără vărsare de sânge, sub un singur guvern mondial." Dar vom vedea mai jos că exact aceşti "technocraţi" şi suprabancheri internaţionali, această elită care conduce din umbră prin marionetele pe care le plasează în fruntea guvernelor naţionale, planifică războaiele şi moartea în masă ca să reducă populaţia globului cu cel puţin 25 %. Masacrul pe care l'au efectuat trupele americane în Irac ar putea fi doar o repetiţie generală la un masacru mai mare care să atingă ambele scopuri ale guvernului din umbră: să reducă populaţia globului şi să-i convingă pe supravieţuitori să renunţe la naţionalitate şi să devină sclavi benevoli ai elitei conducătoare, care le vor da în schimb mult dorita pace. După fiecare război mondial, omenirea a fost cu un pas mai aproape de Noua Ordine Mondială. După primul a apărut Liga Naţiunilor, care însă nu cuprindea decât 63 de ţări. După cel de-al doilea, au apărut Organizaţia Naţiunilor Unite, care cuprinde 159 de naţiuni, aproape întreaga populaţie a globului, şi pe lângă care au apărut Tribunalul Internaţional, forţele de "pace" ale Naţiunilor Unite, Fondul Monetar Internaţional, Banca Mondială, Organizaţia Mondială a Sănătăţii, UNESCO, UNICEF, şi aşa mai departe. In momentul în care guvernul din umbră găseşte că a sosit momentul să abolească guvernele naţionale, toate structurile statale care să le înlocuiascvă pe cele naţionale vor fi deja pregătite. Una dintre ele este Asociaţia Pentru Constituţia şi Parlamentul Mondial (Wolrd Constitution and Parliament Association - WCPA), care a fost organizată ca să funcţioneze deghizându-se într'o mişcare de masă a particularilor doritori de pace şi frăţie între popoare.

La înfiinţarea Asociaţiei pentru Constituţia şi Parlamentul Mondial - WCPA, un rol mare l-a jucat Uniunea Mondială (World Union), al cărei preşedinte, N.S. Rao, este unul din cei doi preşedinţi ai WCPA. Celălalt preşedinte, Philip Isely, este şi el membru în Uniunea Mondială; şi

secretarul general al acestei uniuni, Samar Basu, este ofiţer în WCPA. Dar Uniunea Mondială s'a contopit cu Bunăvoinţa Mondială (World Goodwill), care este o creaţie a trustului Lucis (Lucifer - vezi mai sus). Printre membrii Trustului Lucifer - Lucis se enumeră: Robert McNamara, care a fost Secretarul Apărării Statelor Unite, Donald Regan, Henry Kissinger, care a fost Secretarul de Stat al Statelor Unite, David Rockefeller, Paul Volker, care a fost preşedinte la Federal Reserve, Ramsey Clark, care a fost Procurorul General al Statelor Unite, şi George Schulz, care a avut multe funcţii înalte în guvernul american, inclusiv cea de Secretar de Stat - toţi vârfuri în CFR şi în Comisia Trilaterală; şi înfine reverendul Jesse Jackson, care dă tonul politic populaţiei de culoare din Statele Unite. O altă asociaţie care colaborează cu WCPA este Consiliul Mondial al Bisericilor, a cărei preşedintă din 1975, Cynthia Wedel, este membră de onoare a Parlamentului Mondial Provizoriu. Pentru ca să ne facem o idee de cum este ţesută reţeaua conspiraţiei guvernului din umbră, să-l examinăm pe Philip Isely: el este membru în Asociaţia Internaţională a Educatorilor Pentru Pace, Asociaţia Federalistă Mondială, Amnestia Internaţională (Amnesty International), Uniunea Libertăţilor Civile Americane, Academia Americană de Stiinţe Politice şi Sociale, Asociaţia pentru Educaţia Globală, Prietenii Pământului, Clubul Sierra, Societatea Audubon, Societatea Naturii Sălbatice, Asociaţia Umaniştilor Americani, SANE, Asociaţia Planetară, Institutul pentru Protecţia Lumii, Cetăţenii Planetei, Reţeau Viitorului Global, şi alte astfel de asociaţii "de mase" - toate finanţate de cineva. Supraîncărcat de atribuţii cum este, în 1958 Philip Isely, de profesiune "inginer de integrare", a candidat pentru Congresul Statelor Unite. Dar cele mai strânse legături le are WCPA cu Societatea pentru Viitorul Globului, unde Philip Isely e membru alături de John W. Gardner, fost Secretar al Departamentului de Sănătate, Educaţie şi Asistenţă Socială, Robert S. McNamara, fost preşedinte al Băncii Mondiale, Glenn T. Seaborg, fost preşedinte al Comisiei de Energie Atomică, şi alţii. Activitatea acestei societăţi constă din făurirea planului pe care-l urmează guvernele pentru instaurarea Noii Ordini Mondiale. Marele public îşi închipuie că şi această Societate pentru Viitorul Globului este, ca diverse alte societăţi şi asociaţii, o mişcare populară cu scopuri de bineface sau de protejarea naturii şi aşa mai departe. In 1984 la sesiunea acestei societăţi au participat Asociaţia Umaniştilor Americani, Baha'i, Institutul

Brookings, Clubul de la Roma, CFR, Frăţia Luminii Interioare (termen masonic), Proiectul Global al Anului 2000, Asociaţia Internaţională a Educatorilor pentru Pace, Oganizaţia Naţională a Femeilor, Iniţiativa Planetară, Proiectul Foametei, Fondul Monetar Internaţional, Banca Mondială, Comisia Trilaterală, Societatea pentru Viitorul Lumii, şi Y.E.S. Societatea pentru Viitorul Lumii se află sub egida marilor industrii ca AT&T (telefoanele Statelor Unite), General Electric, General Motors, IBM, Ortho Pharmaceutical, Xerox, şi altele. General Electric, General Motors şi Xerox finanţează şi Comisia Trilaterală. De aceea când Philip Isely publică noua Constituţie a omenirii desnaţionalizate, şefii de state o iau în serios (GHK, pp. 83-86).

Intre 1946 şi 1950, Philip Isely a fost organizatorul Acţiunii Pentru Federaţia Mondială, şi între 1954 şi 1958, al Consiliului Americii de Nord pentru Convenţia Mondială a Popoarelor. Apoi, în 1958-59, a fost şeful Comitetului pentru Adunarea Constituantă a Constituţiei Mondiale, devenind secretarul ei general, pentru a deveni finalmente în 1966 secretarul general al WCPA. A emis prima circulară pentru convocarea unei adunări constituante mondiale între 1958 şi 1961; mii de înalţi demnitari de stat au aderat la ea, prim miniştri, miniştri în cabinet şi laureaţi ai premiului Nobel. Lucrările au început în 1965 întâi la Milano şi apoi la Wolfach în Germania şi au durat până în 1968. In 1977 a avut loc a doua sesiune de lucrări la Innsbruck, cu numele de Adunarea Constituantă Mondială. La constituţia mondială au aderat 25 de ţări la acea dată. A treia sesiune a avut loc în 1979 la Colombo, în Sri Lanka; altele trei au avut loc în 1982 la Brighton, în Anglia, în 1985 la New Delhi, în India, şi în 1987 la Miami Beach, în Florida. S'au adoptat 11 acte la aceste sesiuni; şi la ultima au fost desemnaţi membrii Prezidiului Mondial, şi ai Parlamentului Mondial Provizoriu. Acest guvern provizoriu va fi înlocuit cu un guvern mondial deplin după ce 25 de ţări vor ratifica constituţia mondială. Intre 29 Aprilie şi 9 Mai 1991 a avut loc o altă sesiune la Lisabona unde s'a lansat procesul de ratificare a constituţiei mondiale (GHK, pp. 164-165).

Cartea lui Gary Kah conţine în facsimil corespondenţa şi documentele pe care le-a primit el de la Philip Isely pe vremea când acesta credea că Gary Kah este, ca şi el, devotat cauzei înrobirii maselor şi distrugerii structurii naţionale şi statale a popoarelor. Scrisorile oficiale conţin

lista demnitarilor WCPA, care se recrutează dintre membrii proeminenţi politic ai tuturor religiilor - iudaism, creştinism, hinduism, budism, religii păgâne asiatice, cu preponderenţa religiilor orientale şi asiatice, pentru că acestea au cele mai multe puncte comune cu noua "religie" a "noii ere." De asemenea, este de remarcat strânsa legătură dintre ONU şi agenţiile ONU pe de o parte, şi WCPA pe de alta. Din 150 membri de onoare, 34 sunt înalţi funcţionari ai ONU; 14 sunt bancheri şi din marea finanţă; 8 sunt laureaţi ai premiului Nobel (care în ultimele decenii a devenit un for pur politic). Ca naţionalitate, 26 sunt din India, 10 din Nigeria, 9 din Statele Unite, 9 din Marea Britanie, 8 din Canada, 6 din Pakistan. Dar deşi aceştia decorează cu renumele lor WCPA, adevăraţii conducători sunt necunoscuţi şi lucrează din umbră. Gary Kah a primit ultima scrisoare în 28 Februarie 1991, în care era invitat să participe la sesiunea din Lisabona; pentru ca să fie demn de a participa, trebuia sau să promoveze ideea Noii Ordini Mondiale în afişe publicate în ziare cu circulaţie de cel puţin 25.000 de exemplare, sau să adune semnăturile a cel puţin de 700 noi aderenţi. Asta însemna că el trebuia să înceapă să promoveze activ Noua Ordine Mondială; cum conştiinţa îi interzice acest lucru, s'a retras şi s'a grăbit să-şi publice cartea - pe de o parte din convingerea adâncă a imensului rău pe care Noua Ordine Mondială îl pregăteşte pentru omenire, pe de alta pentru a-şi proteja viaţa şi familia; căci conspiraţia satanică internaţională îşi elimină adversarii pe ascuns, nu la lumina zilei, când au devenit cunoscuţi, ca să nu-şi arate adevărata faţă (GHK, pp. 168; 81-82). Câtă vreme americanul nu şi-a pierdut încă dreptul de a fi purtător de armă, elita conspiratorie se fereşte de a trezi bănuielile publicului pe care îl împinge spre sclavie. In 1787, părinţii naţiunii americane ["our founding fathers"] i-au prescris cetăţeanului în Constituţia Statelor Unite dreptul de a purta arme **tocmai pentru a se apăra de "abuzurile guvernului."** De aceea în ziua de azi a început o campanie masivă în mass-media americană pentru a convinge cetăţenii să renunţe la dreptul de a purta arme, concomitent cu o avalanşă de omoruri misterioase şi fără nici un scop aparent: psihopaţi care sub influenţa drogurilor sau a altor mijloace de alterare a conştiinţei dau buzna în magazine, în restaurante, în şcoli şi împuşcă la întâmplare, ca apoi să rămână năuci sau să se sinucidă. Aceste asasinate absurde, la întâmplare au darul să convingă publicul că guvernul trebuie să confişte armele de la cetăţeni.

In ultima sa scrisoare către Gary Kah, Philip Isely scrie; "Când se vorbeşte despre Noua Ordine Mondială, se pomeneşte doar despre rearanjarea echilibrului de forţe între naţiuni suverane, graţie concentrării puterii militare în locuri strategice, în timp ce toate naţiunile rămân înarmate în suficientă măsură ca să nu fie expuse agresiunii. Dar NU aceasta este "noua ordine mondială". ... [ci] o Federaţie Mondială de naţiuni **dezarmate** [sublinierea noastră] sub Constituţia unui Guvern Federal Mondial. Nici mai mult nici mai puţin. Constituţia e deja scrisă" (GHK, p. 172, facsimilul scrisorii). Atât în această scrisoare, cât şi în cea trimisă şefilor de stat, se accentuează nereuşita ONU de a menţine pacea în lume - motiv pentru care este necesară WCPA, care păstrează însă logo-ul ONU. Tot aşa, apariţia ONU a fost justificată prin nereuşita Ligii Naţiunilor de după primul război mondial de a menţine pacea în lume. Dar acelaşi grup de persoane au făurit Liga Naţiunilor, ONU, şi WCPA (GHK, p. 176).

CE PROMITE GUVERNUL NOII ORDINI MONDIALE

Publicaţia *Planuri şi Acţiuni Pentru O Lume Nouă (Design and Action for a New World)* este oficiosul parlamentului global al Noii Ordini Mondiale, publicat pentru a spăla creierul inteligheniei şi maselor pentru ziua în care guvernul global din umbră va prelua puterea. In ea s'au tipărit până în 1991 unsprezece legi votate de Parlamentul Mondial (cinci la Brighton, în Septembrie 1982, trei la New Delhi, în Martie 1985, trei la Miami Beach, Florida, în Iunie 1987), care vor fi în vigoare când constituţia Statelor Unite va fi abolită pentru a le face loc (lucru preconizat de către WCPA să aibă loc între 1993 şi 1998). Pe prima pagină a publicaţiei se dă o "listă parţială de probleme globale" pe care guvernul global al Noii Ordini Mondiale le va rezolva. Dintre cele 49 de probleme, 15 privesc mediul înconjurător; 7 privesc războiul; 6 privesc sărăcia şi foamea; şi 4 privesc banii internaţionali. In problemele mediului înconjurător, se enunţă problema numărul 15, "pericolul unei noi glaciaţiuni sau a topirii calotei polare de ghiaţă" - două lucruri total opuse; dar oricare din ele va avea loc, guvernul mondial o va rezolva, cu condiţia ca popoarele să renunţe la libertate şi suveranitate naţională (GHK, pp. 192-194).

Mediul înconjurător a devenit calul de bătaie al "religiei noii ere" şi

al organizaţiilor conspiratoare şi anticreştine finanţate de marea industrie şi marile finanţe drept "mişcări de mase". Dar în realitate tot marile industrii şi marile finanţe au distrus natura pentru stoarcerea de profituri maxime. Câtă vreme agricultura era în mâna ţăranului şi fermierului, cu îngrăşăminte naturale şi rotaţia culturilor, ţăranii s'au hrănit pe ei şi restul naţiunii de mii de ani fără ca mediul înconjurător să fi păţit ceva. Dar de când le-au fost smulse micilor producători pământul, vitele şi agricultura; de când se hrănesc masele cu produsele fabricilor şi uzinelor agricole ["factory farming"]; de când îngrăşămintele chimice şi mai ales pesticidele au otrăvit solul; de când uzinele în care porcii, vitele şi păsările pătimesc de la naştere până la tăiere în cutii de sârmă şi oţel ţintuite astfel încât nu se pot nici mişca; de când s'au poluat râurile şi lacurile cu scursoarea nocivă concentrată a uzinei de carne vie; de când s'au defrişat în mod intensiv pădurile seculare ale continentelor, au apărut problemele mediului înconjurător pe care le vor "rezolva" -- tot acei care le creează!

Argumentul favorit în favoarea guvernului mondial pe care-l oferă această publicaţie este ameninţarea cu o nouă glaciaţiune, care, zice Philip Isely, bazându-se pe teorii şi ipoteze enunţate dar nedovedite, are loc tot la 90.000 de ani, interval care aproape că s'a scurs de la ultima încoace; numai actul Stării de Urgenţă promulgat de Guvernul Mondial, ne poate salva, zice Isely (GHK, pp. 196-197). Vom vedea mai jos ce înseamnă Starea de Urgenţă.

Dar argumentul menit să-i încânte pe români în special este unica monedă internaţională şi concentrarea finanţelor lumii într'un singur sistem mondial. Desigur, aceasta este calea de ridicare a nivelului de trai al românului la cel pe care românul crede că-l are americanul de rând - după filmele şi revistele pe care le-a văzut. Fiecare familie de români va avea cel puţin două maşini! Iată cum pledează WCPA în favoarea monedei unice pe glob. Publicaţia *Planuri şi Acţiuni Pentru O Lume Nouă* scrie că fiecare va avea salariul asigurat, fiind salariatul guvernului mondial în domenii de activitate meritorii, în special curăţind mediul înconjurător. Resursele necesare vor veni de la renunţarea la înarmare pe plan local, ceeace va duce şi la eliminarea războaielor şi-a vărsării de sânge. De finanţe se ocupă Actul Legislativ Mondial No. 11, care va intra în vigoare imediat ce va fi ratificat de 10 naţiuni. Articolul 3 trei prevede că fiecare naţiune va primi

fonduri [credit] invers proporţional cu numărul de naşteri, ceeace va ameliora dezastruoasa explozie de populaţie umană pe glob. Naţiunile cu creştere zero vor primi cele mai multe fonduri. Articolul 5 prevede că cine n'a ratificat constituţia mondială nu va primi nimic. Cererile de bani se vor adresa Corporaţiei Creditului Financiar Mondial (o suprabancă mondială particulară: iată-i înfine pe adevăraţii stăpâni ai lumii descrişi într'un document oficial); moneda va fi globodolarul; datoriile actuale ale diverselor guverne către diverse bănci vor fi preluate de Corporaţia Creditului Financiar Mondial; iar conducerea lumii va fi în mâna unui comitet în care vor participa delegaţii primelor 25 de ţări care aderă, câte unul de ţară; plus 30 de membri numiţi - de către diverse agenţii ale guvernului mondial. Asfel, delegaţii popoarelor vor fi totdeauna în minoritate şi nu vor face decât figuraţie. O agenţie de procurare va avea sarcină să impună globodolarul cât mai rapid şi să supravegheze schimburile şi comerţul pe plan regional. Instituţiile financiare care se afiliază în primii doi ani îşi vor schimba moneda la paritate de 100 %; cu cât întârzie mai mult să se afilieze, cu atât va fi schimbul de la moneda veche la cea nouă mai dezavantajos, scăzând cu 10% pe an, astfel încât după 12 ani valoarea capitalului lor va fi zero (GHK, pp. 197-202).

Constituţia Pentru Federaţia Lumii a fost adoptată de către WCPA la sesiunea de la Innsbruck din 1977. Se arată în preambul că motivul principal pentru care ONU nu poate asigura pacea în lume este faptul că "ONU este organizată în aşa fel încât respectă suveranitatea naţională". Gary Kah, expert cititor al literaturii oculte, de magie neagră, şi a "religiei noii ere", recunoaşte frazele favorite ale acestora, expresii ca "suntem pe pragul unei noi ordini mondiale", "o nouă eră de pace şi unitate", cu "interdependenţa tuturor formelor de viaţă", cu "triumful unităţii întregii omeniri." Articolul I arată cum se va reglementa şi prescrie absolut fiecare aspect al vieţii omului. Articolul II împarte lumea în 10 regiuni, cu 20 de regiuni electorale şi administrative mondiale, care nu vor coincide cu graniţele naţionale vechi - deci câte-o naţiune se va trezi divizată între regiuni diferite. Guvernul mondial va avea puterea să confişte toate armele din mâna cetăţenilor (articolul III aliniatul 2). Comerţul, finanţèle şi operaţiile bancare vor fi reglementate de guvernul mondial. Articolul III aliniatul 21 descrie cum se va opri creşterea populaţiei globului şi cum va fi ea redistribuită; aliniatul 37 se referă la limba mondială. Articolul V secţia A

aliniatul 3 permite abrogarea legilor internaţionale anterioare. Articolul VIII secţia G stabileşte Biroul de Contabilitate Planetară, Sistemul Bancar Planetar, şi Sistemul Monetar şi de Credit Planetar. Articolul IX stabileşte sistemul judiciar care va decide în litigiile cetăţenilor planetei şi-i va pedepsi pe nesupuşi. Articolul X stabileşte forţele poliţieneşti şi de menţinere a ordinei. O măsură de menţinere a ordinei este exterminarea nesupuşilor prin înfometare, prin neacordarea de fonduri şi de credit (metodă folosită şi de Stalin cu mult succes în "colectivizarea" Ucrainei, când a "eliminat" 5 milioane de oameni fără să risipească gloanţe şi muniţii). Articolul XV stabileşte 20 de zone federale, cu cinci capitale mondiale, una fiind cea principală. In articolul XVII se dă directiva de a înmâna această constituţie fiecărei ţări membre în ONU pentru ratificare; dacă nu o ratifică în decurs de 6 luni, se va apela la popor (GHK, pp. 205-207).

Prevederile constituţiei mondiale sunt ca şi prevederile constituţiilor comuniste; sună uneori frumos, alteori faţa hidoasă a dictaturii poliţieneşti se străvede prin frazele înşirate. Dar marele public citeşte foarte puţin; dacă citeşte nu citeşte în nici un caz legislaţia care-l va face să sufere cumplit şi-l va înrobi împreună cu toţi urmaşii lui; şi dacă o citeşte nu o pricepe căci frazele "noii ordini mondiale" şi "noii ere" îi răpesc judecata. Marele public se lasă sedus de "pacea în lume şi frăţia între popoare", exact aceleaşi fraze pe care le repetam cu toţii pe când îl veneram pe tătucul Stalin. Dar pentru academiile "de partid", pentru slujbaşii noii ordini mondiale, pentru nomenclatura şi birocraţia guvernului sclavagist mondial al viitorului, s'au scris manuale în care nu se mai ascund metodele de impunere a Noii Ordini Mondiale.

INSTRUCTAJUL LA "ACADEMIA DE PARTID" A NOULUI GUVERN MONDIAL

Manualul Tehnic de Stiinţa Operativă TM-SW7905.1, Introducere în Programare, începe cu declaraţia: "Această publicaţie marchează 25 de ani de la începutul Celui de-al Treilea război Mondial, numit 'războiul tăcerii', în care se foloseşta o tactică biologică şi arme 'tăcute'. Această carte conţine o descriere introductivă a acestui război, a strategiei, şi a armelor folosite. Mai 1979 #74-1120."

"Este imposibil," începe manualul, "să discuţi ingineria socială sau automatizarea societăţii, adică ingineria sistemelor de automatizare socială (armele tăcute) pe scară naţională sau mondială, fără să vorbeşti despre scop: acesta este controlul social şi distrugerea de vieţi umane, cu alte cuvinte, sclavia şi genocidul. Acest manual ... trebuie ascuns de ochii publicului. Căci altfel publicul ar pricepe că este o declaraţie formală de război intern. Ori de câte ori vreo persoană sau vreun grup care deţine mari puteri foloseşte fără ca publicul să-şi dea seama sau să consimtă, cunoştinţele şi metodologia descrise aici în scop de cucerire economică, între acel grup sau persoană şi marele public există o stare de război. Problemele zilelor noastre cer o analiză sinceră fără dubii de natură religioasă, morală, sau culturală. Ai fost admis la acest curs pentru că ai capacitatea să analizezi societatea umană în mod obiectiv şi rece, şi să analizezi şi să dezbaţi observaţiile şi concluziile tale cu alţii dotaţi cu un intelect similar fără să devii indiscret sau insubordonat" (*apud* WMC, pp. 36-37). Doctrina predată în acest manual a fost trasată în 1954 în sesiunea grupului Bilderberg. In 1969, un exemplar din acest manual se găsea la Serviciul de Informaţii al Marinei Statelor Unite. Exemplarul de faţă este datat Mai 1979 şi a fost descoperit la 7 Iulie 1986.

Manualul de adresează "tehnocraţilor" care, considerându-se superiori marelui public, vor aplica metodele de "inginerie socială" şi vor conduce, dirija, manipula şi împuţina masele la ordinul guvernului în mod ştiinţific şi fără scrupule. Când Silviu Brucan, teoreticianul timpuriu al puciului lui Iliescu din Decembrie 1989 în România, se referea la o conducere de "tehnocraţi", repeta preceptele din acest manual.

"Pentru a obţine o economie lipsită de neprevăzut, trebuie să existe un control total asupra claselor de jos din societate, care trebuie să fie instruite şi angajate în sarcini de lungă durată de la o vârstă fragedă, înainte de a pune întrebări. Pentru a-i face omogeni, unitatea familiei trebuie dezintegrată în clasele de jos, obligând părinţii să se ocupe de altceva şi înfiinţând creşe de stat pentru copii. Scolarizarea copiilor claselor de jos trebuie să fie de cea mai proastă calitate, astfel încât un zid al ignoranţei să despartă clasa de jos de elită şi clasei de jos să-i fie imposibil să priceapă acest lucru. Astfel împiedecaţi de timpuriu, nici cei mai inteligenţi din clasa de jos nu vor avea mari speranţe să se desprindă de locul în care au fost plasaţi în viaţă.

Această formă de sclavie este esenţială pentru menţinerea ordinii în societate, a păcii, şi pentru menţinerea liniştii clasei conducătoare" (*apud* WMC, pp 39-40). Românii l-au votat pe Iliescu "pentru liniştea noastră" - conform preceptelor acestui manual. Oricine păşeşte într'o şcoală americană de stat este frapat de ignoranţa crasă a învăţătorilor, profesorilor şi elevilor. Este un lucru obişnuit ca absolvenţii de liceu, cu diplomă de bacalaureat în buzunar, să nu ştie citi. Dar cine păşeşte într'una din clădirile care găzduiesc proiecte tehnice este uimit de imensa dezvoltare tehnică din Statele Unite. Ai zice că pe acest continent trăiesc două specii umane diferite. S'ar părea că scopul diferenţierii în două specii diferite, cei "de jos" şi "tehnocraţii din slujba elitei", a fost atins.

Manualul analizează cu detaşare şi fără sentimentalism specia umană: "Dacă oamenilor le-ar păsa unii de alţii," zice manualul, "şi-ar ţine poftele în frâu (lăcomia de avere, procreaţia fără măsură) astfel încât n'ar trebui să trăiască pe datorie sau bazându-se pe un sistem de asistenţă socială care-l jefuieşte pe cel care munceşte ca să-l îmbuibe pe cel leneş. Dar cum majoritatea publicului nu-şi ţine poftele în frâu, nu există decât două alternative ... 1) să lăsăm populaţia să se rărească prin război, ceeace ar putea duce la distrugerea totală a vieţii pe glob; 2) să preluăm conducerea şi folosind 'arme tăcute' într'un război dus 'în tăcere' ... să conducem lumea spre securitate generală printr'un proces de sclavie benevolă şi genocid. ... [Se va] aduce economia generală într'o stare previzibilă de mişcare şi schimbare printr'o acţiune de auto-distrugere controlată care va convinge publicul că anumiţi 'experţi' trebuie să se ocupe de sistemul monetar şi să instaureze securitatea (în locul libertăţii şi dreptăţii) pentru toţi. Când cetăţenii devin incapabili să-şi rezolve problemele financiare, ei devin sclavi pe deplin, şi sunt o mână de lucru ieftină" (*apud* WCM, pp. 49-51).

De remarcat două lucruri. Intâi, cinismul şi aroganţa cu care aceşti "tehnocraţi" consideră că restul oamenilor, cei care nu participă şi nici nu finanţează aceste cursuri, sunt vite de povară ale căror suferinţe şi moarte nu contează. Apoi, minciuna care stă la baza argumentaţiei cu care-şi justifică acţiunile ucigaşe. Căci explozia populaţiei **este creată tot de către mâna conspiratoare a guvernului din umbră tocmai pentru a provoca o criză care să nu poată fi rezolvată decât, zic ei, prin preluarea puterii absolute pe plan mondial de către ei.** In trecut, efortul social era ca să nu

existe copii fără părinţi legitimi şi aceştia să aibă atâţi copii câţi pot creşte. In natură, perioadele cu hrană redusă sunt caracterizate prin număr scăzut de naşteri la animale. Este ştiut că animalele se împuţinează unde hrana lor se împuţinează. Dar societatea care se pregăteşte pentru Noua Ordine Mondială a absolvit pe cei mai neproductivi şi distrugători membri ai societăţii de obligaţia de a-şi hrăni copii pe care-i aduc pe lume; dimpotrivă, li se dă un premiu pentru că crează problema suprapopulaţiei şi aduc pe lume copii care cad în sarcina societăţii, copii crescuţi ca să fie neproductivi şi distrugători. Explozia de fetiţe mici rămase gravide pe băncile şcolilor este activ subvenţionată şi dirijată de guvern (vezi mai sus). Prin sistemul Asigurărilor Sociale, femeile prea leneşe ca să muncească sunt încurajate să se reproducă fără a oferi copiilor lor un cămin. Pentru fiecare copil nelegitim, o mamă care nu munceşte primeşte o plată lunară de la Asigurările Sociale cel puţin timp de 18 ani. Femeile leneşe au descoperit astfel că obţin mult mai mulţi bani producând o droaie de copii nelegitimi decât muncind. Copiii cresc observând că numai proştii muncesc, şi viaţa de lene şi necinste e mult mai profitabilă. Cartiere întregi au înflorit în oraşele Americii unde generaţii de-arândul învaţă să trăiască din stupefiante şi asistenţă socială. In 1994, sunt în Statele Unite ale Americii 15 milioane de copii fără tată. Intre negrii din Statele Unite, 68 % din copii sunt nelegitimi; există cartiere unde 80 % din copii sunt nelegitimi; şi între albi, unde copiii din flori fuseseră o raritate, 22 % din copii sunt nelegitimi (cf. Don Feder, *Fatherless Families Fuel Crime Explosion - Familii fără tată întreţin criminalitatea ridicată,* în *The American Family Association Journal,* Februarie 1994, p. 24). Aceste armate create de guvern nu concep cinstea sau munca; sunt total dependente de mâna care-i hrăneşte degeaba; şi sunt cetăţenii ideali ai Noii Ordini Mondiale. Este sfâşietor să citeşti acest manual pentru instruirea trepăduşilor nomenclaturii guvernului mondial şi apoi să-i vezi pe români atât de doritori să devină mâna de lucru ieftină, clasa de jos a acestei nomenclaturi, "intrând în Europa", obţinând "împrumuturi necesare pentru redresarea industriei", aşteptând "să se dea" cele necesare traiului - în loc să lupte pentru libertatea lor şi-a urmaşilor lor, să-şi păstreze suveranitatea naţională şi libertăţile individuale, şi să înveţe din nou să muncească cum au muncit înaintaşii care-au construit civilizaţia creştină.

Nivelul cel mai înalt al conducerii este numit în acest manual tehnic "nivelul prezidenţial, cel al comandantului suprem, care revine bancherilor internaţionali." Cuvintele lui Mayer Amschel Rothschild, fondatorul averii, puterii şi dinastiei Rothschild, sunt citate în manual; "Lasă-mă numai să am control asupra monedei unei ţări, şi nu-mi pasă de cine-i sunt legislatorii" (WMC, pp. 61 şi 41). Bancherii Rothschild l-au finanţat pe Adam Weishaupt, profesorul de drept de la Ingolstadt considerat fondatorul societăţii secrete a illuminati-lor în 1776 (WMC p. 76). William Cooper, Gary Kah, şi alţi autori văd în illuminati, în francmasoneria infiltrată de illuminati care-au intrat în ilegalitate după descoperirea conspiraţiei lor în Bavaria, şi în societăţile secrete de tipul "Cap de Mort" ("Skull and Bones"), JASON, Cavalerii de Malta, continuitatea conspiraţiei Noii Ordini Mondiale. De fapt mulţi preşedinţi şi demnitari americani şi vest-europeni fac parte din aceste societăţi secrete şi practică dezgustătoarele lor blasfemii şi sacrificii de sânge: astfel Wiliam Casey, fost director al Serviciului Secret american, este cavaler de Malta; George Bush, fostul preşedinte, este membru în Capul de Mort, şi aşa mai departe. Ceremonialul acestor societăţi secrete şi practica lor de a-i asasina pe cei care-i dezvăluie contribuie mult la impresia de putere ocultă, supranaturală pe care o lasă asupra minţilor slabe care le cedează. Dar noi credem că francmasoneria şi cu puzderia de societăţi secrete oculte şi conspirative sunt doar braţele care execută, nu creierul care ordonă: o arată însuşi faptul că Adam Weishaupt a fost finanţat de casa Rothschild. William Cooper este de părere că Noua Ordine Mondială va fi instaurată în anul 2000, care este anul 6000 francmasonic, an în care va fi din nou văzută o imensă explozie cerească de felul celei văzute în anul 4000 î.Chr. şi descrise în vestigiile sumerienilor antici. Fizicianul Anthony Hewish a descoperit pulsaţiile radio ale unei explozii care se presupune că a avut loc în anul 4000 î.Chr. şi în cinstea căreia se crede că s'au construit marile piramide egiptene. Pe vremea când George Bush era încă Preşedintele Statelor Unite, se scria că "azi îşi petrece anul nou la Camp David, în Maryland, dar peste 10 ani s'ar putea să fie în Egipt. Organizatorii Societăţii Mileniului declară că şi-a anunţat intenţia de a saluta secolul ce vine la Marea Piramidă a lui Keops din Ghiza" (*Arizona Daily Star*, 3 Ianuarie 1989, *apud* WMC, p. 73). Explozia scontată pentru anul 2000 va avea într'adevăr loc, zice William Cooper. De asta are grijă guvernul american, care a trimis

nava spaţială Galileo în spre planeta Jupiter echipată cu approximativ 25 kg. de plutoniu. In Decembrie 1999 orbita navei Galileo epuizându-se, nava va cădea în centrul planetei Jupiter şi explozia rezultată va da naştere unei "stele" căreia i s'a pus de pe-acum numele de Lucifer - stăpânul Noii Ordini Mondiale. In documentele Serviciului Secret al Marinei, se arată că nava spaţială Galileo a fost echipată cu plutoniu ca să explodeze şi să producă temperatura necesară prevenirii unei noi glaciaţiuni (WMC, p. 72).

Dar nu e nevoie de apariţia unei noi suprastele pe cer ca să ne anunţe că Noua Ordine Mondială soseşte. Noua Ordine Mondială a şi sosit. A sosit cu încetul, pe nesimţite, adusă de legi şi hotărâri votate pe ascuns la spartul târgului de câte o mână de senatori sau reprezentanţi când restul plecaseră acasă crezând că sesiunea a luat sfârşit. Astfel într'un sfârşit de săptămână, într'o Sâmbătă (Sâmbăta în America nu se lucrează), la 4 August 1990, după miezul nopţii, la ora 3 şi jumătate dimineaţa, un număr de cel mult 10 senatori au votat S.B. 2834, despre care lumea crede că este Actul care Fixează Bugetul Serviciilor de Informaţii ale Senatului pe Anul Fiscal 1991. Publicul şi majoritatea reprezentanţilor habar n'au că acest act concentrează aproape întreaga putere a guvernului Statelor Unite în mâna unui singur om - a Preşedintelui Statelor Unite. A unuia ca George Bush, asasinul vinovat de genocid şi de măcelărirea populaţiei civile lipsite de apărare în Irac. A unuia ca Bill Clinton, dezertor şi escroc despre care a început să se audă că împreună cu soţia lui, Hillary, şi cu amicul intim al acesteia, a delapidat din gestiunea băncii Madison Guaranty - aşa cum fac mulţi demnitari ai zilelor noastre. Au început să circule zvonuri despre aventuri amoroase recente, şi alte cancanuri. De ce se ventilează frânturi de adevăr despre Clinton? Poate pentru ca să i se aducă aminte că nu este decât o marionetă căreia păpuşarul care trage sforile îi spune: eu te-am cocoţat aici, eu te pot da jos când vreau ...

Legea S.B. 2834, titlul VII, îl autorizează pe preşedinte să ia acţiuni secrete (pentru prima dată în istoria Statelor Unite); interzice Congresului să-l oprească de la acţiunile secrete; îi pune la dispoziţia preşedintelui orice "departament, agenţie sau entitate" a guvernului federal în acţiunea secretă; îl împuterereşte să folosească orice persoană sau grup particular sau din altă naţiune pentru finanţarea şi operaţiile acţiunii secrete; redefineşte acţiunile secrete ca fiind "necesare pentru sprijinirea obiectivelor de politică externă",

unde intră absolut orice vrea el; îl împutereşte (pentru prima dată în mod oficial) să se amestece în treburile interne "politice, economice şi militare" ale oricărei alte ţări sau stat, în contradicţie cu dreptul internaţional; în obligaţia sa de a raporta comitetelor Congresului, îl autorizează să omită "lucruri foarte delicate" şi-i conferă privilegiul executiv cu care să se eschiveze de investigaţiile Congresului. Astfel, ramura executivă a guvernului a preluat şi funcţia celei legislative. Preşedintele nu mai are nevoie să ceară Congresului să legifereze; el face legi după bunul plac, numite Directive de Securitate Naţională. Ca o ilustraţie a felului în care directivele preşedintelui înrobesc cetăţeanul şi-i răpesc libertatea, iată directiva NSDD 84 din 11 Martie 1983, care răpeşte funcţionarilor guvernului libertatea de expresie: la peste 4 milioane de salariaţi ai guvernului şi particulari care au contract cu guvernul li s'a pus căluşul în gură; n'au voie să vorbească sau să scrie nimic necenzurat. Directiva NSDD 17 din 23 Noiembrie 1981 autorizează şi finanţează cu $19 milioane Agenţia Centrală de Informaţii (CIA) să organizeze şi să înarmeze trupe de gherilă în Nicaragua; armele au sosit din Miami; agenţii au sosit din Honduras; şi-aşa a început războiul popular împotriva sandinita-lor; cine-şi închipuie că luptele au loc între cetăţenii ţării şi nu sunt finanţate şi organizate din umbră se înşeală. Directiva NSDD 138 din 3 Aprilie 1984, chipurile îndreptată împotriva teroriştilor, autorizează arestarea persoanelor particulare noaptea în secret şi internarea lor în lagăre şi închisori fără a fi acuzaţi sau dovediţi de a fi comis vreo crimă, doar din motive de securitatea statului (*apud* WMC, pp. 111-114). Centrala de la Mount Weather conţine în supracomputerele gigantice din acel orăşel subteran dosare detailate despre fiecare cetăţean şi despre fiecare resursă a Statelor Unite, despre instalaţiile militare, rezervele alimentare, comunicaţii, clădiri, transporturi, instituţii financiare şi medicale, şi aşa mai departe. Ordinul prezidenţial 11490 semnat de preşedintele Nixon în Octombrie 1969 înlocuieşte ordinul prezidenţial 11051 semnat de preşedintele Kennedy la 2 Octombrie 1962, în care se justifica Mount Weather prin "pregătirea naţională ... în caz de ... atac asupra Statelor Unite"; în ordinul lui Nixon nu se mai vorbeşte despre "atac asupra Statelor Unite" ci apar cuvintele: "în orice stare de urgenţă care ar putea să apară în naţiune." Starea de urgenţă a început odată cu ordinul 11490 al lui Nixon şi n'a fost abolită niciodată de atunci încoace, după câte ştie William Cooper; în orice

moment, pot începe arestările la miez de noapte a cetăţenilor de pe listele de la Mount Weather. In 1975, Senatorul Tunney şi-a exprimat îngrijorarea despre o astfel de "listă neagră" care conţinea 15.000 de nume de persoane sortite să devină deţinuţi politici (WMC, p. 118). Asta a fost în 1975. In Aprilie 1993, după ce agenţii guvernului au asasinat în mod oribil 86 de oameni nevinovaţi la Waco, Texas, între care 17 copii, sufocându-i, împuşcându-i, arzându-i de vii, zdrobindu-le oasele sub tancuri, procuroarea generală a Statelor Unite numită de preşedintele Bill Clinton, Janet Reno, a declarat că sunt mii de astfel de grupuri în Statele Unite şi cu toate se va proceda la fel. Cadavrele copiilor au fost găsite în braţele mamelor lor cu toate oasele zdrobite. Armata guvernului a dărâmat cu tancuri zidurile peste ei.

PRINCIPALELE SURSE CITATE

Cooper, Milton William: ***Behold A Pale Horse*** (Light Technology Publishing, 1991)

Dieckman, Ed Jr.: ***Beyond Jonestown - 'Sensitivity Training' and the Cult of Mind Control*** (The Noontide Press, 1981)

Epperson, Ralph: ***The Unseen Hand*** (Publius Press, 1985)

Kah, Gary H.: ***En Route to Global Occupation*** (Huntington House Publishers, 1992)

Marrs, Texe: ***Big Sister Is Watching You*** (Living Truth Publishers, 1993)

Paul, Ron: ***Congressman Ron Paul Newsletter*** (October 1993)

Quigley, Carroll: ***Tragedy and Hope*** (The Macmillan Company, 1966; 1974)

Wilson, Ann: ***Bill Clinton: Friend or Foe?*** (J.W. Publishing Company, 1993)

Romanian Historical Studies

Published and republished books in:

French:

1. LA ROUMANIE DANS LA GUERRE MONDIALE 1916–1919, par Constantin Kiritzescu, Editions Payot, Paris 1934.
2. ORIGINES ET FORMATION DE l'UNITE ROUMAINE, par George Brătianu. Editions Insatitut d'Histopirte Universelle N. Iorga, Bucharest, 1943.
3. ROUMAINS ET HONGROIS. Premises historiques, par Constantin Sassu, Eiditions Cigetarea — P. Georgescu Delafras, Bucharest, 1940.
4. LES LUTTES DES ROUMAINS TRANSYLVAINS POUR LA LIBERTE ET l'OPINION EUROPEENNE, Epissodes et Souvenirs, par George Moroianu, Librairie Universitaire J. Gamber, Paris, 1933.
5. LA BESSARABIE ET LES RELATIONS RUSSO–ROUMAINES, par Alexander Boldur, Libraririe Universitaire J. Gamber, Paris 1927
6. LE LITIGE ROUMANO–HONGROIS, par Cornelius Codarcea, Tip. Universul, Bucharest, 1937.

German:

7. DER AUSROTTUNGSKAMPF UNGARNS GEGEN SEINE NATIONALE MINDERHEITEN, Nach Magyarischen Geheimdokumenten, von Zenobius Pâclişanu, Dacia Bucher, Buckarest, 1941.
8. DIE BESSARABISCHE FRAGE, Eine Geopolitische Betrachtung,

von Dr. C. Uhlig, Ferdinand Hirt in Breslau, 1926.
9. IH WAHRES GESICHT, Ein rot—weiss—gruner Kulturfilm aus Madjarien, von Viktor Orendi—Homenau, Bucharest, 1941.
10. DIE RUMANISCH—UNGARISCHEN BEZIEHUNGEN, von Horia Sima, Rede gehalten am 9. Oktober 1940 in Brasov, Imprimeria Natională Bucharest, 1940.
11. EIN RATSEL UND EIN WUNDER DER GESCHICHTE, DAS RUMANISCHE VOLK, von Geiorg I. Brătianu, Bucharest, 1942.
12. WAS IST SIEBENBURGEN ?, von Prof. S. Mehedinţi, Dacia—Bucher, Bucharest 1941.
13. BESSARABIEN, Rumanische Rechte und Leistungen, von Dr. Ion Frunză, Dacia—Bucher, Bucharest 1941.
14. DIE VEREINIGUNG DER BUKOWINA MIT RUMANIEN, von Dr. Ion I. Nistor, Verlag Bucovina, Bucharest, 1941.
15. MADJARISCHES, ALZUMADJARISCHES, Ein kleiner Beitrag zur Minderheitsfrage in Ungarn, von Viktor Orendi—Homenau, Bucharest, 1940.
16. WAS HEISST UNGARISCHE NATIONALITAT ?, Wie man Ungarn werden konnte?, von Zenobius Pâclişanu, Dacia—Bucher, Bucharest, 1941.

English:

17. ROUMANIA, Land, People, Civilisation, by. Nicolae Iorga, T. Fischer Unwin Ltd, London, 1925.
18. RUMANIANS AND HUNGARIANS, Historical Premises, by. Constantin Sassu, Editions Cugetarea—P. Georgescu—Delafras, Bucharest, 1940.
19. BESSARABIA AND BUCOVINA, Memorandum, Romanian Historical Studies, USA, 1981.
20. TRANSYLVANIA, An Answer to US Senator Moynihan and to John Lukacs and All Other Hungarian Revisionists, by Traian Golea, Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL. 1984.
21. TRANSYLVANIA, Clarification of the Issues Raised in Congressmen Siljander & Dwyer's House Resolution 147, by

Traian Golea, Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL. 1984.
22. HUNGARY'S STRUGGLE TO ANNIHILATE ITS NATIONAL MINORITIES, Based on Secret Hungarian Documents, by Zenobius Păclişanu, Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL. 1985.
23. WHAT IS TRANSYLVANIA ?, by Prof. S. Mehedinţi, Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL 1986
24. ROMANIAN CONTINUITY IN ROMAN DACIA, Linguistic Evidence, by Virgiliu Stefănescu—Drăgăneşti, Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL, 1986.
25. RUMANIA, by Romulus Seişanu, Romanian Historical Studies, Miami Beaxch, FL, 1987.
26. TRANSYLVANIA AND HUNGARIAN REVISIONISM, A Discussion of Present—Day Developments, by Traian Golea, Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL 1988.
27. REVISIONIST HUNGARY, by Dr. S. Fenyes, Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL 1988.
28. ROMANIA BEYOND THE LIMITS OF ENDURANCE, A Desperate Appeal to the Free World, by Traian Golea, Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL 1988.
29. THE TRUTH ABOUT THE LEGIONARY MOVEMENT, Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL. 1992.

Romanian:

30. O VIATA INCHINATA UNUI SAT, Amintiri, de Nicolae Golea, Editura Studii Istorice Româneşti, Miami Beach, FL 1980.
31. MISCAREA LEGIONARA, In lumina unor întâmplări şi depoziţii, de Traian Golea, 16 pag. 1990.
32. NOUA ORDINE MONDIALA, de Traian Golea, 34 pag. 1991.
33. CUM SE REGIZEAZA CONDAMNAREA UNUI POPOR ?, de Traian Golea, 16 pag. 1992.
34. CINE ATACA MISCAREA LEGIONARA, de Traian Golea, 254 pag. 1992.
35. O VIATA INCHINATA UNUI SAT, Amintiri, de Nicolae Golea, Ediţia II—a, 1992.

36. S.O.S. TRANSILBANIA, — Impotriva revizionismului ungurcac, de Traian Golea, Versiunea ân limba română a cărţii TRANSYLVANIA AND HUNGARIAN REVISIONISM, 490 pag. Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL 1993.
37. FENOMENUL LEGIONAR, Dela Horia, Closca şi Crişan la Horia Sima, de C.W. Forester, 150 pag. Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL 1993.
38. CONTROVERSA SIONULUI, Rezumat al cărţii lui Douglas Reed, 350 pag., Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL 1993.
39. FACTORUL SIONIST, Rezumat al cărţii lui Ivor Benson, 110 pag., Romanian Historical Studies, Miami Beach, FL 1993.

THE ROMANIAN HISTORICAL STUDIES
Traian Golea
1029 Euclid Avenue
Miami Beach, Fla. 33139, U.S.A.